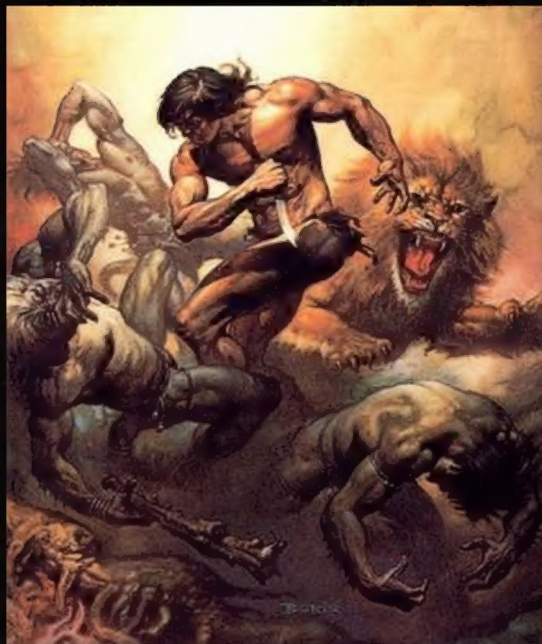

Leul de Aur & Tarzan

EDGAR RICE BURROUGHS

Bourroughs Edgar Rice

TARZAN

si

Leul de aur

sau

**VALEA
DIAMANTELORE**

Leul de Aur & Tarzan

CAPITOLUL I

Puiul de leu

Sabor, leoaica, își alăpta puiul. Era un ghemuleț de blană pătată, ca și blana de leopard. Leoaica ședea lungită la soare, în fața unei peșteri mici. Ochii îi avea pe jumătate închiși, însă era foarte atentă la orice mișcare din jurul ei.

La început a avut trei ghemulețe de blană ca acesta: două leoaice și un leu, de care Sabor și Numa erau cât se poate de mândri și fericiți.

Dar peste ei au venit zile grele: zile în care vânatul era greu de găsit, așa că Sabor, lipsită de hrană suficientă, nu a mai fost în stare să îi alăpteze pe cei trei pui. După aceea a urmat sezonul ploilor reci, când puii s-au îmbolnăvit. Numai cel mai puternic a supraviețuit...; cele două leoaice micițe au murit.

Sabor a plâns întruna, scâncind și gemând în fața

jalnicilor rămășițe de blană. Din când în când, se oprea, mirosindu-le și mișcându-le puțin cu botul, ca și cum ar fi vrut să le dea viață.

După un timp și-a pierdut orice speranță în privința aceasta. Își concentra toată atenția și toată dragostea, pe care inima ei sălbatică o putea cuprinde, asupra puiului care i-a mai rămas și de aceea era acum și mai atentă ca de obicei.

Numa, leul, nu era acasă. A ucis înainte cu două zile o căprioară și a târât-o până la vizuina lor, iar în ajun plecase din nou și nu s-a mai întors până acum.

Sabor, dormitând cu puiul lângă ea, visa despre Vappi, antilopa, care în orice moment putea să fie adusă de aprigul ei partener. Poate că de data aceasta el va apare din desișul junglei cu Paco, zebra, a cărei carne era și mai acceptată de lei, fiind mai fragedă și mai suculentă decât altele. Sabor saliva, numai gândindu-se la aceasta.

Dar asta ce a mai fost? Un zgomot ușor, mai mult o închipuire de zgomot, a ajuns până la urechile agere ale leoaicei.

A ridicat imediat capul, mișcându-l în dreapta și în stânga, încercând să audă și cea mai slabă repetare a zgomotului care i-a tulburat liniștea.

A adulmecat aerul din jurul ei. Nu era decât o adiere slabă, dar bătea din direcția din care a auzit zgomotul. Acesta se auzea acum din ce în ce mai tare și îi indica limpede că, oricine ar fi fost acolo, se apropia acum de ea.

Nervozitatea fiarei creștea pe măsură ce zgomotul devenea mai distinct. Ridicându-se brusc, puiul a scăpat sânul ei din gură. Supărat, a început să mârâie ușor, dar leoaica l-a potolit numaidecât. Puiul s-a ridicat de jos, a privit-o întâi pe leoaică, iar după aceea și-a mutat privirea în direcția în care se uita și ea.

Zgomotul pe care l-a auzit Sabor avea o calitate tulburătoare..., ceva care inspira neliniște, dacă nu chiar și teamă. Poate că puternicul ei soț se întorcea de la vânătoare, dar zgomotul nu semăna deloc cu cel provocat de un leu..., nu era

zgomotul pe care-l face un leu când târăște după el o pradă grea.

Și-a privit puiul, scâncind ușor, îngrijorată din cauza lui, căci teama de a-l paște o primejdie și pe acesta, ultimul din familie, a pus stăpânire pe mintea ei. Din cauza asta era pregătită să-l apere până la ultima ei picătură de sânge.

În sfârșit, după puțin timp, slaba adiere de vânt i-a adus și mirosul animalului care înainta din junglă spre ea.

Instantaneu, întreaga înfățișare de nelinește a leoaicei s-a transformat într-o furie sălbatică cu colții rânjiți, cu ghearele scoase și cu ochii aprinși..., pentru că mirosul care a ajuns la nările ei a marcat prezența omului, ființa pe care o detesta cel mai mult.

S-a ridicat în picioare și a rămas astfel, cu capul aplecat în jos, așteptând. Apoi, prin acel mijloc de nepătruns prin care animalele comunică între ele, și-a îndreptat puiul să stea într-un colț al peșterii până când ea se va înapoia. Apoi a pornit în întâmpinarea celui care i-a tulburat liniștea.

Puiul a auzit și el ceea ce auzise mama lui și-acum a simțit și el mirosul de om. Cu toate că nu cunoștea acest miros, instinctul îi spunea că aparține unui dușman. Așadar, odată cu mirosul, s-a produs și la el aceeași schimbare de atitudine ca a mamei sale: zburlirea părului de-a lungul șirei spinării și rânjirea micilor lui colți.

Probabil, tot din această cauză, în timp ce leoaica înainta pe furiș, puiul nu a ascultat de povața mamei sale și a mers pe urmele ei, mișcându-și șoldurile picioarelor din spate, așa cum fac toți puii de leu la vârsta lui. Era, totuși, atât de ridicol, fiind în contrast cu demnitatea mersului pe picioarele din față.

Leoaica, atentă la ce se afla în fața ei, nu a observat că este urmată de puiul neascultător.

Tufișul, care a crescut pe sub copacii de la marginea junglei din fața peșterii, era foarte des, dar Numa a știut să facă drum prin el, un fel de tunel, pe o distanță de mai mult de o sută de metri de la vizuina lor. Tunelul se deschidea

într-o poieniță străbătută de o cărare de animale, ce se continua într-o parte și în alta a poienii, pierzându-se în adâncul junglei.

Ajungând în poiană, Sabor l-a văzut în mijlocul ei pe cel de care se temea și pe care îl ura în același timp.

Dar dacă omul acesta nu a venit s-o vâneze nici pe ea, nici pe ai ei? Dar dacă el nici nu a visat despre prezența acestor lei prin apropiere?

De obicei, Sabor nu i-ar fi făcut nici un rău, atâta timp cât el nu s-ar fi apropiat prea mult, ca să devină primejdios puiului ei; sau dacă nu ar fi avut pui, leoaica ar fi dispărut în tufiș, îndată ce ar fi simțit apropierea omului.

Astăzi, însă, toate acestea nu mai însemnau nimic pentru ea. Era nervoasă și se temea de om, datorită puiului asupra căruia își concentra întreaga dragoste maternă.

Deci, în loc să mai aștepte, ca altădată, să vadă dacă omul are intenții rele asupra ei și a puiului, a pornit să-l întâmpine și să-l oprească de la orice voia să întreprindă.

S-a transformat dintr-o mamă tandră într-o mașină cumplită de distrugere, obsedată de un singur gând: să ucidă.

Când a ajuns la marginea poienii, a atacat fără să mai stea pe gânduri, fără să mai scoată răcnete prealabile cu care lei îi îngrozesc prada în momentul când atacă.

Singurul avertisment sesizat de omul negru despre prezența unui leu acolo sau chiar la o depărtare de kilometri a fost apariția subită și îngrozitoare a acestei pisici. Era aproape un demon care alerga spre el ca o săgeată.

Intenția negrului nu era să caute lei. Dacă ar fi știut că se află unul acolo, ar fi ocolit locul acela cât mai mult posibil. Acum chiar ar fi fugit, dacă ar fi avut unde. Distanța până la primul copac era mai mare decât cea care îl despărțea de leoaică. Astfel, aceasta l-ar fi ajuns înainte ca el să parcurgă măcar jumătate din drum până la copac.

Nu mai avea speranța să scape prin fugă și nu i-a mai rămas decât un singur gest de făcut: să se apere. Fiara aproape l-a ajuns. Negrul a văzut că în urma ei alerga un pui

de leu.

Și-a luat sulița în mână, pregătindu-se de atac, și, în clipa în care Sabor s-a ridicat să-l înhațe, a lansat-o cu toată puterea spre ea.

Sulița a pătruns în inima sălbatică a fiarei în același moment în care fălcile ei îngrozitoare s-au închis puternic, zdrobind între ele fața și o parte din capul negrului.

Impetuositatea ei a făcut ca amândoi să cadă la pământ, nemaifăcând nici o mișcare, decât ultimele convulsii ale mușchilor. Erau morți.

Puiul, rămas orfan, s-a oprit la câțiva metri într-o atitudine nedumerită față de cea mai mare catastrofă a vieții sale. Ar fi vrut să se apropie de mama lui, dar îl ținea în loc teama instinctivă de mirosul de om. După puțin timp, a început să scâncească cu un ton pe care mama sa, ori de câte ori îl auzea, venea întotdeauna grăbită; de data aceasta ea nu a mai venit..., și nici nu și-a ridicat capul măcar să-l privească.

Puiul a rămas câteva clipe nedumerit de această neobișnuită atitudine a mamei sale, pe care nu o înțelegea. A continuat să plângă, simțindu-se din ce în ce mai singur, stăpânindu-l un sentiment ciudat. Dar, după un timp, a făcut câțiva pași spre leoaică.

Văzând că ființa străină, care zăcea lângă mama sa, nu se mișca, spaima începea să îi piară, adunându-și curaj să se apropie de leoaică și s-o miroase. Cu tot scâncetul lui neconținut, ea nu s-a mișcat și nici nu i-a dat un răspuns. Atunci mintea lui a început să se lumineze. A înțeles că mama lui frumoasă și puternică a suferit o schimbare, fiindcă acum ea nu mai era ceea ce a fost.

Cu toate acestea nu s-a mișcat de lângă ea. A plâns întruna până când, istovit de atâtea plâns, s-a ghemuit în blana ei rece și a adormit.

În starea aceasta l-a găsit Tarzan... Tarzan, Jane și fiul lor, Korak, care se întorceau din Paluldon, țara misterioasă a oamenilor cu coadă de unde cei doi bărbați au salvat-o pe

Jane Clayton.

La zgomotul apropierei lor, puiul a deschis ochii și s-a ridicat în picioare. A mârâit spre ei și s-a lipit, în același timp, mai mult de corpul mamei sale moarte.

Observând acest gest, Tarzan a zâmbit.

– Mic, dar îndrăcit de tot, a comentat el, după ce, aruncând o singură privire, a înțeles toată tragedia.

S-a apropiat de puiul de leu. Tarzan s-a așteptat ca acesta să întoarcă spatele și să fugă, dar puiul nu avea nicidecum această intenție, din contră, a mârâit și mai tare și a izbit puternic cu laba în mâna pe care Tarzan a întins-o când s-a aplecat să îl mângâie

– E curajos mititelul! a exclamat Jane.

– Va deveni un leu mare și puternic, a zis Korak. Adică ar fi devenit. s-a corectat el repede, dacă trăia leoaica. Priviți-i spatele: drept și tare ca o sulită. Păcat că va muri!

– Sărmanul orfan! l-a compătimit Jane.

– Nu va muri, a spus Tarzan.

– Dar nici nu are șanse să trăiască, a reluat fiul său. Ar fi trebuit să mai sugă vreo lună-două. Cine îl va mai alăpta acum?

– Eu, răspunse Tarzan.

– Ai de gând să-l ici și să-l adopți?

– Da!

Jane și Korak au început să râdă.

– Foarte frumos, a zis Tarzan

– Lordul Greystoke, mamă adoptivă a fiului lui Numa. Sună frumos. nu-i așa? a adăugat Jane Clayton, râzând în continuare.

Tarzan nu a răspuns nimic. A zâmbit doar și a continuat să se ocupe de puiul de leu. La un moment dat, a întins mâna și l-a prins de ceafă. După aceea, mângâindu-l ușor, a început să-i vorbească cu un ton dulce, alintător. Probabil că puiul de leu înțelegea, pentru că, a încetat să se mai zbată și nu a mai încercat nici să zgârie, nici să muște mâna care îl mângâia.

În cele din urmă, Tarzan l-a luat de jos și l-a ținut în brațe. Puului nu-i mai era teamă, cu toate că era atât de aproape de dușmanul lui închipuit de adineaori.

— Și cum ai putut să faci asta? a exclamat deosebit de surprinsă, Jane Clayton.

Tarzan a ridicat din umeri.

— Nici ființelor din lumea voastră nu le e frică de voi. Eu aparțin acestei lumi, oricât ați căuta voi să împingeți spre civilizație. De aceea, ei nu se tem de mine când le arăt prietenie. Până și drăcușorul acesta pare că ar înțelege acest lucru, nu-i așa?

— E un lucru pe care eu nu l-am înțeles niciodată, a comentat Korak. Și eu sunt destul de familiarizat cu animalele africane și totuși nu am asupra lor aceeași putere de pricepere și influență pe care o ai tu. De ce?

— Pentru că Tarzan este unic, a zis lady Greystoke, zâmbindu-i fiului ei, cu toate că în accentul său se simțea și o notă de mândrie.

— Nu uita că m-am născut printre fiare și că ele m-au crescut, a reluat Tarzan. Se poate ca la urma urmei, tatăl meu să nu fi fost decât o maimuță, iar Kala, știi bine că a insistat totdeauna că așa a fost.

— John! Iar glumești? a exclamat Jane. Știi foarte bine cine au fost tatăl tău și mama ta.

Tarzan l-a privit solemn pe fiul său, iar după o clipă i-a spus, zâmbindu-i și făcându-i un semn cu ochiul.

— Mama ta nu se poate obișnui să aprecieze calitățile fine ale antropoizilor. Ai crede că o supără gândul că s-a măritat cu unul din ei.

— John Clayton, să știi că nu-ți mai vorbesc niciodată, dacă nu încetezi să debitezi asemenea monstruoșități. E destul de trist că ai rămas un sălbatic incorigibil, fără să mai fie nevoie să adaugi că ai fi și maimuță.

Lunga lor călătorie de la Paludon era acum aproape sfârșită. Într-o săptămână sau cel mult zece zile trebuia să

ajungă din nou în locurile unde fusese înainte locuința lor.

Dacă a mai rămas sau nu ceva din ruinele lăsate de germani, era pentru ei ceva o problemă dificilă. Au ars magazinele și toate dependințele în întregime, iar marea parte din interiorul acestora a fost, de asemenea, distrusă.

Wazirii, indigenii devotați ai lordului Greystoke, aceia care nu au fost uciși de soldații căpitanului Fritz Schneider, s-au adunat cu toții, fiind la dispoziția armatei engleze. În orice parte ar fi putut fi utili în marea cauză a umanității.

Tarzan a știut aceasta înainte de a fi plecat în căutarea soției sale, dar nu avea de unde să știe câți au scăpat din război și ce s-a mai întâmplat cu întinsele sale moșii din Africa.

Se putea prea bine ca unele triburi rătăcitoare sau chiar trupe de jefuitori arabi să fi participat la distrugerile începute de nemți, acoperind poienile și îngropând într-o verdeață încălțită orice urmă a scurtei staționări a omului pe acolo.

În urma adoptării puiului de leu, Tarzan s-a simțit silit, ori de câte ori plănuia marșurile și popasurile, să se gândească și la nevoile micului său protejat, care trebuia alăptat tot timpul pentru a supraviețui.

Binăntele că lapte de leoaică era cu neputință să găsească, dar, din fericire, se aflau acum într-un ținut destul de populat și satele indigene nu erau prea departe unele de altele: sate în care Tarzan era destul de cunoscut și respectat.

De aceea, chiar în după-amiaza aceea în care a găsit puiul de leu, Tarzan s-a apropiat de unul din aceste sate pentru a obține lapte pentru leu. La început indigenii au manifestat o vie nepăsare, privindu-i pe acești albi care călătoreau fără Safari, fără caravană. Îi priveau disprețuitor și fără nici o urmă de teamă.

Se înțelege, fără safari, acești străini nu ar fi avut cum să le aducă daruri, nici mărfuri în schimbul alimentelor pe care desigur le căutau.

Neavând nici soldați negri înarmați anume pentru expedițiile din Africa, nu ar fi fost în stare să-i silească a le

ceda sau a le procura alimentele. Nu ar fi avut nici cum să se apere, dacă sătenii ar fi considerat că trebuie să se arunce asupra lor și să-i gonească. Dar, cu toată indiferența pe care au arătat-o, în realitate manifestau o deosebită curiozitate asupra acestor străini, curiozitate stărnită de îmbrăcămintea neobișnuită și ciudată a albilor.

În fața lor se aflau trei persoane tot atât de prost îmbrăcate ca și ei, și înarmate la fel, cu o singură excepție: cel mai tânăr dintre bărbați mai avea și o carabină. Toți trei purtau îmbrăcămintea primitivă și barbară din Paluldon: era un amănunt dar atât de străin pentru acești negri simpli.

— Unde este șeful vostru? a întrebat Tarzan, înaintând în sat, înconjurat de femei, copii și o mulțime de câini care lătrau.

Câțiva războinici care dormeau la umbra colibelor s-au ridicat și s-au apropiat de noii sosiți.

— Șeful doarme, a răspuns unul. Nu îl trezesc pentru voi. Ce vreți?

— Vreau să vorbesc cu șeful tău. Du-te și spune-i să vină!

Războinicul l-a privit uimit, apoi a izbucnit într-un râs cu hohote.

— Auziți? Vrea să-l aduc pe șeful, a strigat el camarazilor lui.

Apoi, începând să râdă din nou, s-a izbit cu palma peste pulpă și l-a lovit cu cotul pe cel de lângă el.

— Spune-i, a continuat străinul, că Tarzan vrea să vorbească cu el.

Când au auzit acestea, atitudinea celor de față a suferit o mare schimbare: au trecut cu respect într-o parte și au încetat să râdă. Priveau nedumeriți, iar cel care a râs mai puternic a devenit, dintr-o dată, solemn.

— Aduceți numaidecât rogojini, a strigat el, ca să stea Tarzan și cu ai lui, iar eu alerg să-l aduc pe Umanga, șeful nostru, a sfârșit negrul.

Acesta a început să alerge, ca și cum ar fi găsit un

motiv care să-l îndepărteze de vestitul om al junglei, de care se temea și pe care credea l-a supărat.

Faptul că albi nu erau însoțiți de safari sau de soldați înarmați; acum nu mai avea nici o importanță. Sătenii se luau la înghesuiau să îi cinstească pe străini. Astfel, înainte ca șeful să sosească, mai mulți săteni au adus hrană și îmbrăcăminte. După un timp, a venit și Umanga. Era un bătrân ce fusese șef înainte de nașterea lui Tarzan. Ținuta lui era demnă și patriarhală. I-a salutat pe oaspeți cu mult respect. Se simțea clar în atitudinea lui că era încântat de onoarea pe care i-a oferit-o Tarzan prin vizita lui. După ce Tarzan i-a explicat scopul sosirii sale, arătându-i puiul de leu, Umanga l-a asigurat că în sat există suficient lapte.

În acest timp, Tarzan a observat fiecare amănunt al satului și al locuitorilor acestuia. Astfel, a observat printre numeroasele animale ce alergau pe lângă colibe, o cățea al cărei uger era umflat cu lapte. În acel moment, l-a străfulgerat o idee deosebită. Indicând direcția unde se afla animalul, i-a făcut o propunere lui Umanga.

– Aș vrea s-o cumpăr.

– Ți-o dăruiesc, Buana, fără s-o platești, a răspuns șeful. A fătat săraca, acum vreo trei zile, dar azi-noapte puii i-au dispărut.

Dup o clipă de gândire, acesta a continuat:

– Dar, nu ai dori în locul ei alți câini mai grași? Această cățea bătrână s-ar putea să nu fie prea indicată pentru mâncare.

– Nu vreau s-o mănânc, i-a explicat Tarzan. Vreau numai s-o iau cu mine, ca să-mi alăpteze puiul de leu. Spune s-o aducă aici!

La un ordin al șefului, câțiva băieți au prins cățeaua și, legând-o cu o curea de gât, i-a adus-o lui Tarzan.

Ca și leul, câinele s-a temut la început, mirosul lui Tarzan fiind diferit de cel al negrilor. Atunci el a început să mârâie și a încercat să-l muște pe noul ei stăpân. În cele din urmă, însă, acesta i-a câștigat încrederea și cățeaua s-a așezat

liniștită lângă el, în timp ce Tarzan o mângâia pe cap.

Cel mai dificil i-a fost să apropie puiul de leu de sâni, amândoi fiind îngroziți de mirosul străin al celuilalt. Leul se strâmba și scuipa, iar cățeaua mârâia cu colții rânjiți spre puiul de leu.

Pentru realizarea acestui gest era nevoie de o răbdare infinită. În cele din urmă, cele două animale s-au adaptat reciproc. Cățeaua începu să alăpteze fiul lui Numa.

Foamea a reușit să învingă și să înlăture teama și bănuilele firești ale leului, după cum atitudinea blândă și fermă a omului a câștigat încrederea cătelei, care toată viața, nu a fost obișnuită decât cu bății.

În timpul nopții, Tarzan a legat cățeaua în coliba ocupată de el, iar, până să se lumineze de ziuă, a determinat-o să alăpteze puiul de două ori. A doua zi, și-au luat rămas bun de la Umanga și de la poporul lui și au pornit din nou spre casă. Au legat cățeaua cu o curea și au luat-o cu ei. Puiul de leu dormea liniștit într-un sac atârnat în spatele lui Tarzan.

Puiul de leu, având o culoare aurie, a primit numele Jal-bal-ja, ceea ce în limba pithecanthropilor din Paludon însemna Leul de aur. Acesta se obișnuia cu ei din ce în ce mai mult. S-a atașat de mama lui adoptivă, care la rândul ei l-a acceptat, ca și cum ar fi fost carne din carnea ei.

Cățeaua a primit și ea un nume: Za. Au dezlegat-o, iar ea ea îi urma de bună voie prin junglă, fără să mai încerce să fugă. Era fericită când se afla în apropierea unuia dintre stăpânii ei.

În momentul când drumul lor prin junglă se apropia de sfârșit și începea câmpia întinsă în care a fost locuința lor, toți trei au fost cuprinși de o agitație pe care încercau să și-o stăpânească. Nu rosteau nici un cuvânt despre speranța sau teama din suflet. Fiecare încerca să descopere în taină ce îi aștepta acolo.

Ce puteau găsi mai mult decât ruine acoperite de vegetația încâlcită pe care Tarzan a curățat-o cu mult timp

înainte ca să-și poată clădi locuința?

A sosit momentul când au pășit în câmp deschis, ca să poată privi în direcția în care se afla ferma lui Greystoke, cu toate dependințele ei, ca un cuib așezat în mijlocul copacilor și tufișurilor care au fost reținute pentru a înfrumuseța terenul.

– Uite! a strigă lady Jane, tot acolo este și acum!

– Dar ce sunt celelalte lucrări alăturate? a întrebat Korak.

– Sunt colibele indigenilor, a răspuns Tarzan.

– Ah! Uite și câmpul e cultivat! a exclamat fericită soția lui.

– Și câteva dependințe au fost reconstruite, a adăugat Tarzan cuprins de emoție. Asta nu înseamnă decât un singur lucru: Wazirii s-au întors din război..., credincioșii mei Waziri! Au reconstruit ceea ce nemții au distrus și acum supraveghează averea până ne înapoiem și noi.

CAPITOLUL II

Dresarea lui Jad-bal-ja

Iată, deci, cum a ajuns acasă Tarzan al maimuțelor, împreună cu Jane Clayton și Korak, după o absență atât de îndelungată, aducându-l cu ei și pe Jad-bal-ja, leul de aur, cu Za, cățeaua care-l alăpta.

Printre primii care i-au întâmpinat cu bucurie, era bătrânul Muviro, tatăl lui Wazimbu, a războinicului care își pierduse viața în apărarea casei și a soției lui Tarzan.

– Ah! Buana, a exclamat credinciosul negru, îmi întineresc ochii când vă văd. A trecut mult timp de când ați plecat. Cu toate că aproape toți se îndoiau că vă veți mai întoarce vreodată, bătrânul Muviro știa că în lumea întreagă nu există nimic care să ne poată învinge stăpânul.

Știam, a continuat Muviro, că vă veți întoarce la

credicioșii voștri Waziri și pe iubitul vostru pământ, dar ca să vină și cea pe care noi o plângeam ca moartă, e mai mult decât putem crede ochilor noștri. De aceea mare va fi petrecerea care se va ține la noapte în colibele Wazirilor.

Da, a reluat bătrânul negru, grăbit să-și arate toată bucuria, se va cutremura pământul de jocul războinicilor și va răsună cerul de strigătele lor și ale femeilor, pentru că cei pe care ei îi iubesc cel mai mult pe lume s-au întors acasă.

Mare a fost petrecerea din colibele negrilor Waziri. Dar nu a ținut numai o noapte, ci câteva nopți în sir, până când Tarzan a fost silit să-i potolească, spunându-le că el și familia lui ar avea nevoie de odihnă.

El a observat că negrii credincioși lui, sub îndrumarea tot atât de credincioasă a lui Jervis, au restabilit complet atât magaziile, cât și grajdurile; mai mult decât toate acestea, au avut grijă să repare și interiorul locuinței sale, așa că după toate aparențele ferma era în aceeași stare în care fost înainte de atacul și jaful soldaților germani.

Jervis a fost plecat la Nairobi cu afaceri ale moșiei, așa că nu s-a întors decât la vreo trei zile după sosirea stăpânilor lui.

Surpriza și fericirea care l-au cuprins nu au fost nici mai mici, nici mai puțin sincere decât ale negrilor. Astfel, împreună cu vătaful negrilor și cu războinicii mai de seamă, a stat ore întregi la picioarele marelui Buana, ascultând descrierea ciudată a țării Paluldonului și a povestirii aventurilor prin care au trecut toți trei în timpul cât Jane a fost captivă. Ceea ce nu înțelegea era motivul pentru care Tarzan a adus cu ei o cățea și a adoptat fiul inamicului lor ereditar, leul.

Dar tot atât de mare le-a fost mirarea față de sistemul de educație pe care Tarzan l-a aplicat puiului de leu.

Leul de aur și mama lui adoptivă ocupau un colț din dormitorul lui Tarzan. Acesta își petrecea cea mai mare parte a timpului cu dresarea ghemulețului de păr galben..., care acum nu știa decât să se joace, arătându-și afecțiunea, dar care nu peste mult timp avea să devină o fiară mare și

sălbatică.

Cu cât treceau zilele și leul creștea, cu atât îl învăța Tarzan mai multe trucuri: să alerge, să ducă în gură vreun obiect, să stea nemișcat ca și cum ar fi fost ascuns și aceasta numai sub comanda sa abia șoptită. să meargă dintr-un loc în altul după cum i se indica, să caute și să găsească cu ajutorul mirosului său lucruri ascunse și să le aducă stăpânului său, etc

Dar după ce a început să primească și carne în dieta sa zilnică, în mod regulat, Wazirii au început să zâmbească îngândurați.

Tarzan a hotărât să i se facă o păpușă care semăna cu un om, iar carnea pe care leul trebuia să o mănânce era legată întotdeauna de gâtul acestei păpuși. fără să-i schimbe felul de a-l hrăni.

La un cuvânt al său, Leul de aur se ghemuia la pământ, iar Tarzan îi arăta păpușa cu degetul. spunându-i în șoptă un singur cuvânt: "ucide!".

În felul acesta leul a învățat că oricât de flămând ar fi fost, să nu pomească niciodată spre carnea lui până nu-l va auzi pe stăpânul său rostind acel cuvânt, în urma căruia se repezea mârâind cu furie, spre hrana care i s-a destinat.

La început, când era încă mic, i-a fost foarte greu să se cațere pe păpușă până la bucata delicioasă de la gâtul ei

După ce a crescut, puțin a reușit să ajungă ținta cu mai multă ușurință, iar în cele din urmă îi era suficientă o singură săritură până acolo, în urma căreia păpușa era trântită pe spate la pământ, iar puiul de leu îi sfășia gâtul.

A urmat apoi cea mai grea lecție dintre toate celelalte. Există îndoieli, dacă alt om, care nu a fost crescut de fiare și printre fiare, ar fi putut să înfrângă pofta sălbatică de sânge a carnivorului, făcând ca instinctele firești ale acestuia să fie subordonate voinței stăpânului.

I-au trebuit săptămâni și luni de încercări, răbdare nesfârșită, ca să poată îndeplini un singur capitol din educația leului: să-l învețe ca la comanda "aport" să găsească-

ă. să prindă și să aducă stăpânului său orice obiect indicat.

Până și aducerea păpușii, așa cu carnea crudă legată de gâtul ei, intra tot în această lecție, ba chiar trebuia adusă fără să se atingă de carne și fără să deterioreze păpușa ori celelalte articole care le mai aducea. Trebuia doar să le depună la picioarele stăpânului.

După fiecare lecție, răsplata era întotdeauna sigură, constând într-o porție dublă din carnea preferată.

Lady Greystoke și Korak erau adeseori spectatori interesați la dresajul Leului de aur, cu toate că ea își arăta nedumerirea asupra scopului unei dresări atât de amănunțite a puiului de leu. Erau stăpâniți și de sentimente de îndoială asupra înțelepciunii planurilor lui Tarzan.

– Nu pot să-mi închipui sub nici o formă ce vei face cu fiara asta după ce va crește, a exclamat ea. După toate aparențele, va deveni un leu mare și frumos; dar, fiind obișnuit cu oamenii, nu va mai avea frică de ei și pentru că și-a găsit hrana la gâtul păpușii, o va căuta desigur, după aceea la gâtul oamenilor vii.

– Nu se va hrăni decât cu ceea ce-i voi spune eu, i-a explicat Tarzan.

– Dar desigur că nu te aștepti să se hrănească întotdeauna cu oameni? întrebă ea răsând.

– Niciodată nu se va hrăni cu carne de om.

– Dar cum poți să-l împiedici de la aceasta, după ce l-ai învățat de mititel ca numai așa să se hrănească?

– Mă tem Jane că tu subapreciezi inteligența unui leu sau se prea poate că eu îi dau prea multă însemnătate. Dacă teoria ta este exactă, a început el să explice, înseamnă că încă nu am ajuns la partea finală a experienței și a încercărilor mele; dar, dacă am eu dreptate, atunci educația acestui leu este complet sfârșită.

Îl vom lua cu noi în câmpie pe Jad-bal-ja chiar azi după-amiază. Acolo este vânat suficient și nu va fi dificil să ne convingem câtă putere de stăpânire am asupra acestui tânăr Numa.

- Pariez pe o sută de lire sterline, a zis Korak râzând, că va face așa cum îl va tăia capul, îndată ce va da de gustul sângelui proaspăt.

- Primesc, a răspuns Tarzan.

- Perfect, a întărit Korak.

- Cred că după-masă am să vă demonstrez, ție și mamei tale, că se poate face un lucru pe care nimeni nu l-a visat până acum.

- Și lumea are să-ți spună atunci lordul Greystoke, primul dresor de animale sălbatice din lume, a comentat lady Greystoke

Această glumă nu a avut un efect negativ asupra lui Tarzan. A râs și el împreună cu ceilalți, explicându-le:

- Aceasta nu este un dresaj de animale sălbatice. Planul după care lucrez eu ar fi imposibil de urmat de oricare altă ființă. Să facem o ipoteză spre a ilustra ceea ce înțeleg ei prin aceasta. Ți se prezintă de exemplu, un individ oarecare, pe care îl urăști, pe care din instinct și printr-un sentiment ereditar îl consideri ca dușman de moarte. Ți-e frică de el și nu îi înțelegi limbajul. În sfârșit, prin diverse mijloace, de multe ori chiar brutale, te face să pricepi dorințele sale. Atunci mai mult ca sigur, că vei îndeplini ceea ce vrea el...

Dar te întreb: vei face asta de bună voie și pentru a-l îndatora? Desigur că nu...; faci totul în silă, urându-l din tot sufletul pe acela care ți-a impus voința lui. De aceea ai fi în stare să nu-l mai asculți, de câte ori ai simți că poți să o faci. Mai mult, ai fi în stare să sari asupra lui și să-l zdrobești.

Pe de altă parte, a continuat Tarzan, să presupunem că ți se prezintă cineva pe care-l cunoști, care ți-e prieten și chiar protector; cineva care îți vorbește limba pe care o înțelegi și pe care o vorbești. Această persoană după ce te-a hrănit, după ce ți-a câștigat încrederea prin bunătatea ei și prin protecția ce ți-a acordat-o, îți cere să faci ceva pentru el. Îl vei refuza oare? Desigur că nu, ci îl vei asculta cu toată bunăvoința. Vezi? Tot așa și Leul de aur mă va asculta

pe mine.

– Atâta timp cât îi va conveni s-o facă, a mai obiectat Korak, încăpățânat.

– Atunci să-ți mai spun ceva, a reluat Tarzan. Să presupunem că acea ființă pe care o iubești și o ascuți are și puterea să te pedepsească, chiar să te și ucidă, dacă e necesar, ca să te determine să-i execuți ordinele. Cum rămâne cu supunerea temporară pe care o susții tu?

– Vom vedea, a zise Korak, cât de ușor îmi va aduce Leul de aur o sută de lire sterline.

După-amiază au pornit la vânătoare prin câmpie. Jad-bal-ja mergea după ei, pe lângă picioarele lui Tarzan. După un timp au descălecat la câțiva kilometri de curte, la marginea unui crâng în care au intrat înaintând cu băgare de seamă, spre o poiană joasă, unde se găseau adeseori antilope. Ca să le poată vâna, trebuiau să străbată crângul până ajungeau la tufișurile dese care mărgineau poiana din partea aceea.

Iată-i deci pe toți patru pornind la vânătoare: Jane, Korak și Tarzan, alături de care mergea Jad-bal-ja, cu cea mai puțină experiență dintre toți. S-au strecurat prin tufișuri atât de ușor, încât nici frunzele nu foșneau când treceau ei. În sfârșit, au ajuns într-un loc de unde se putea vedea bine în poiana mlăstinoasă în care o mică cireadă de antilope păștea liniștită.

Cel mai apropiat de ei era un cerb mare, frumos, pe care Tarzan i l-a arătat lui Jad-bal-ja printr-un mijloc misterios al său.

– Aport! a șoptit el.

Leul de aur, printr-un mârăit ușor care abia se auzea, a indicat că a înțeles comanda, pornind îndată fără zgomot prin tufiș, la marginea poienii.

Antilopele pășteau înainte, fără să bănuiască nimic. Distanța care separa leul de prada sa era prea mare pentru a putea face un atac reușit, așa că Jad-bal-ja a așteptat ascuns până când antilopa se va apropia sau se va întoarce cu

spatele spre el.

Nici măcar zgomotul unei respirații nu se auzea de la cei patru vânători care pândeau ierbivorele, dar nici acestea nu dădeau cel mai mic semn care să arate că ar bănuî marea primejdie ce le amenința.

Cerbul se apropia, păscând, din ce în ce mai mult de Jad-bal-ja. Acesta, prin mișcări aproape imperceptibile, și-a încordat mușchii, pregătindu-se de atac. Singurele mișcări care s-ar fi putut observa erau zvâcniturile nervoase ale vârfului cozii.

Apoi, ca trăznetul din cer și ca săgeata din arc, a pornit într-o clipă din acea nemișcare completă, cu o viteză năprasnică, asupra bieteî antilope.

Aceasta abia atunci a observat leul, dar era prea târziu, căci, în clipa în care s-a întors să fugă, leul s-a ridicat pe labele din spate și a smucit-o, trântind-o la pământ, în timp ce restul cirezii de antilope începu să fugă.

– Acum vom vedea, a zise Korak.

– Îmi va aduce antilopa aici, a zise Tarzan cu încredere.

Leul a ezitat un moment, mărâind în fața antilopeiucise. Apoi a prins-o de ceafă și cu capul întors pe o parte, a târât-o pe jos pe lângă el spre Tarzan. O târa prin tufișul des până a depus-o la picioarele stăpânului său, lângă care s-a oprit, privindu-l cu o expresie în care nu s-ar fi putut citi decât mândrie pentru acest rezultat și în același timp rugămintea de a fi aprobat și laudat.

Tarzan l-a mângâiat pe cap și i-a vorbit încet, rostindu-i cuvinte de admirație supremă. Și-a scos cuțitul de vânătoare și a tăiat beregata antilopei, lăsând să se scurgă sângele din cadavru.

Jane și Korak stăteau la doi pași, privindu-l pe Leul de aur, întrebându-se ce va face acesta când mirosul de sânge cald și proaspăt îi va ajunge la nări?

Leul a adulmecat, a început să mărâie și rânjindu-și colții, i-a privit insistent pe cei trei. Tarzan l-a împins la o parte cu palma deschisă, iar leul a mărâit înfuriat și mai

mult și a încercat să îl muște.

Atât Numa, cât și Bara, cerbul sânt animale repezi, dar Tarzan este ca fugerul. Atât de rapid a aplicat lovitura și cu atâta forță, încât Jal-bal-ja s-a rostogolit pe spate, aproape în aceeași clipă în care a încercat să-și muște stăpânul. S-a ridicat însă repede în picioare și amândoi au stat privindu-se reciproc.

– Jos! a dat comanda, Tarzan. Culcă-te jos, Jad-bal-ja!

Vocea lui avea o tonalitate joasă, însă cât se poate de fermă. Leul a ezitat o clipă numai, apoi s-a așezat jos așa cum l-a învățat Tarzan să facă la recepționarea acestei comenzi.

Tarzan s-a întors și ridicând cadavrul antilopei l-a aruncat pe umeri.

– Haide! i-a poruncit el lui Jad-bal-ja. La călcâi!

Și fără a mai arunca o altă privire carnivorului, a pornit spre marginea crângului unde au lăsat caii.

– Dacă eram mai cuminte, a început Korak, aş fi putut să fac economie de o sută de lire sterline. Trebuia să mă aștept la așa ceva din partea ta, a spus el râzând.

– Desigur că trebuia, i-a întărit părerea și mama sa.

Au găsit caii acolo unde i-au lăsat la marginea crângului în grija a doi Waziri, și, încălecând, porniră liniștiți și satisfăcuți spre casă.

Experiența lui Tarzan reușise.

CAPITOLUL III

O întrunire misterioasă

Într-un restaurant de mâna a doua din Londra era la o masă o femeie tânără, destul de drăguță, cu toate că, în ce privește îmbrăcămintea, era cam excentrică. Ea atrăgea atenția nu numai prin trăsăturile sale delicate, dar și prin înfățișarea amicului ei, un bărbat de o statură înaltă bine

proportionat, cam de treizeci de ani și cu o barbă enormă, care-ți făcea impresia că se ascunde sub un snop de fân. Acest om de peste doi metri înălțime, avea umerii lați, pieptul puternic și bine dezvoltat iar șoldurile înguste. Ținuta și toate mișcărilor lui indicau un atlet de profesie.

Erau amândoi într-un dialog intim, care uneori părea că este pe cale să se degenereze într-o ceartă acută.

– Ți-am spus-o și ți-o repet, a început bărbatul; nu văd ce nevoia am avea de ceilalți. Pentru ce să aibă și ei o parte egală cu noi..., pentru ce am împărți în șase ceea ce am putea avea numai noi doi?

– Trebuie bani mulți pentru o asemenea întreprindere, a răspuns ea. Știi bine că nici eu, nici tu nu avem bani. Ei însă au și sunt gata să ne finanțeze: pe mine pentru ceea ce știu, iar pe tine pentru înfățișare și putere. Sunt doi ani, Esteban, de când te căutam întruna și acum după ce te-au găsit..., zău că n-aș vrea să fiu în pielea ta dacă cumva îi trădezi. Sunt sigură că te-ar spinteca de sus până jos, numai la gândul că nu te mai pot întrebuința, acum după ce ți-am dezvoltat toate amănuntele planurilor lor. Dar, dacă ai încerca să le iei și câștigul...

S-a oprit, ridicând semnificativ din umeri.

– Nu dragă, a continuat ea după o clipă, țin prea mult la viață ca să intru într-o astfel de conspirație cu tine.

– Totuși, ar trebui, Flora, ca partea noastră să fie mai mare. Tu le dai toate informațiile și eu accept tot riscul, așa că e firesc ca nouă să ne revină mai mult decât a șasea parte.

– Vorbește-le tu atunci. Dar mai bine ascultă de sfatul meu și mulțumește-te cu ceea ce ți se oferă. Eu însămi nu cer mai mult, cu toate că, fără informațiile mele, nu vor putea face nimic, deși te-am găsit și pe tine pe deasupra. Mă mulțumesc cu o șesime, însă pot să te asigur că, dacă nu faci cumva vreo încurcătură, a șasea parte din ce vom aduce de acolo va fi destul pentru oricare din noi să trăiască bogat tot restul vieții sale.

Cu toată explicația primită, el nu lăsa impresia că ar fi fost convins, iar fata a simțit în sufletul ei că trebuie observat de aproape.

E cert că-l cunoștea prea puțin...; de fapt nu l-a văzut personal decât de câteva ori de când l-a descoperit prima dată, acum vreo două luni, pe ecranul unui cinematograf din Londra, într-un film istoric, în care el juca rolul unui soldat roman din garda pretoriană.

Rolul jucat era atât de mic, încât probabil că nu i s-a dat decât din considerația pentru corpului său perfect, statura înaltă și fără îndoială că dintre miile de persoane care l-au văzut, Flora Hawkes a fost aceea care să-i acorde un interes mai mult decât trecător. Și chiar așa, interesul ei nu a fost provocat de valoarea lui militară sau artistică, ci de faptul că de aproape doi ani de zile, atât ea, cât și camarazii ei erau în căutarea unui tip ca acela pe care-l reprezenta atât de admirabil Esteban Miranda.

Pentru a fi găsi, le-a trebuit mai mult de o lună de zile de cercetări asidue, care păreau că vor rămâne zadarnice, dacă ea nu-l găsea, din întâmplare printre cei care alcătuiau personalul de rezervă al uneia din cele mai mici societăți de cinematografic din Londra.

După aceea, nu a mai fost nevoie decât să-l cunoască personal..., o cunoștință cu care s-a familiarizat din zi în zi, cu toate că ea nu-i spus încă nimic din adevăratul scop al legăturii lor.

Se simțea clar că el era de origine spaniolă și, după toate aparențele, de familie bună. Faptul că a acceptat destul de repede să ia parte la afacerea necinstită concepută de Flora Hawkes, ale cărei amănunte au fost perfecționate de ea și de cei patru amici ai ei, dovedea pe deplin că e lipsit de orice scrupule.

Deci, știindu-l lipsit de scrupule, își dădea seama că este necesar să se ia toate măsurile posibile pentru a-l împiedica să nu profite, în detrimentul lor, de palmurile pe care în curând avea să le cunoască în toate amănuntele..., planuri al

căror secret l-a păstrat până acum doar pentru ea, fără să îl destăinuie niciunuia din cei patru asociați ai ei.

După un moment de tăcere, în timpul căruia amândoi se concentraseră asupra paharelor din care au băut, Flora și-a ridicat capul și l-a surprins privind-o cu o expresie ciudată, încât chiar o femeie cu mai puțină experiență decât cea a Florei ar fi înțeles-o numaidecât.

– Pe mine mă poți convinge să fac tot ce vrei, a zis el, deoarece când sunt cu tine uit de aur și de orice. Nu uit însă recompensa pe care mi-o refuzi întruna, dar pe care tot o voi avea într-o zi.

– Afacerile și dragostea nu se potrivesc deloc, a răspuns fata. Ar trebui să aștepti până dăm lovitura în această afacere și vom avea destul timp ca să vorbim și despre iubire.

– Nu mă iubești, a șoptit el amărât. Am văzut și știu foarte bine că și ceilalți te iubesc. De aceea, îi urăsc. La ideea că îl vei iubi pe unul dintre ei, simt că aș fi în stare să-i spintec inima în două. Uneori îmi vine să cred că înclină când spre unul, când spre altul. Ești prea intimă cu ei. L-am văzut pe John Pible cum te strângea de mână când credea că nu-l vede nimeni, iar când dansai cu Dick Trock te ținea strâns lângă el, obraz lângă obraz. Îți spun sincer, nu-mi place asta și într-una din zile voi uita de aur și de toate. Și-atunci se va întâmpla ceva care va micșora numărul acelor care vor participa la împărțirea aurului pe care îl vom aduna din Africa. Nici cu Bluber, nici cu Kraski lucrurile nu sunt mai bune, și probabil că Kraski e mai favorizat decât toți ceilalți..., e frumos și te privește meru cu prea multă duioșie.

Când a auzit aceste cuvinte, ochii Florei au scânteiat de furie. A făcut un gest de nervozitate și l-a întrerupt:

– Ei și? Ce te privește pe tine, Miranda, pe cine-mi aleg eu ca prieten și cum îi tratez, ori cum mă tratează ei pe mine? Te rog să înțelegi, o dată pentru totdeauna, că pe acești oameni îi cunosc de ani de zile, iar pe tine numai de câteva săptămâni, așa că, dacă ar fi cazul ca cineva să-mi

dicteze comportamentul, acela ar fi mai curând unul din ei, nici într-un caz tu.

Ochii spaniolului s-au dilatat. Încordarea la maxim a nervilor săi a cedat provocându-l să răcnească:

– Am fost sigur de asta! Iubești pe unul din derbedeii aceștia!

În emoția lui, s-a ridicat pe jumătate în picioare, aplecându-se peste masă spre ea cu un aer amenințător:

– Voi face tot posibilul să aflu care dintre ei este favoritul și promit că îl voi tăia în bucăți, a sfârșit el scărâșnind printre dinți.

Cu aceste cuvinte, și-a trecut nervos mâna prin părul din cap ciufulindu-l astfel încât i-a dat aspectul unei coame de leu. În ochii lui se citea limpede o ură atât de profundă, încât fata s-a cutremurat. Esteban îi făcea impresia unui om ce și-a pierdut temporar mințile, dacă nu cumva era cu adevărat nebun. În acel moment, fata realizează îngrozită că trebuie neapărat să ia o atitudine prin care să-l liniștească.

– Fii cuminte, Esteban, a șoptit ea cu blândețe. De ce trebuie să te înfurii pentru o discuție banală? N-am spus nici că nu te iubesc pe tine, și nici că iubesc pe unul dintre asociații mei, dar nu sunt obișnuită să mi se facă declarații de dragoste în acest mod. Probabil că așa ceva le place domnișoarelor spaniole, dar eu, ca englezoaică, aș vrea să mă tratezi după manierele unui cavaler englez.

– Este adevărat că nu ai precizat dacă iubești pe cineva, dar nici nu ai spus că nu-l iubești pe vreunulul dintre ei. Haide, Flora, spune-mi pe care-l iubești?

Ochii lui aruncau în continuare scântei, în timp ce întreaga lui ființă tremura de emoția pe care cu greu încerca s-o stăpânească.

– Esteban, a răspuns fata, nu iubesc pe niciunul, țin minte aceasta, dar nici pe tine nu te iubesc... încă. Cu toate acestea, s-ar putea să te iubesc cum nu am mai iubit în viața mea, dar nu vreau să mă gândesc la aceasta acum. După întoarcerea noastră, când vom fi liberi să trăim și să facem

ce poftim, atunci poate voi încerca..., dar nici așa nu-ți făgăduiesc nimic.

– Ar fi mai bine să promiți, a reluat el, marcat într-un fel de cuvintele ei. Mai bine ai face să promiți Flora, pentru că mie prea puțin îmi pasă de tot aurul din lume, dacă nu te am și pe tine.

– Sss... i-a atras ea atenția. Uite-i că vin și ei! Era și timpul. Au întârziat mai bine de o jumătate de oră.

Esteban s-a răsucit și a privit în direcția în care erau îndreptate privirile fetei, așteptând în tăcere ca cei patru, abia intrați în local, să se apropie de masa lor.

Era vizibil faptul că doi dintre ei sunt englezi: doi indivizi de vârstă mijlocie, bine făcuți, a căror experiență le arăta profesiunea de ex-boxeuri: al treilea, Adolf Bluber, un evreu de origine germană, gras, scurt, cu fața roșie și ceafa groasă; iar al patrulea, cel mai tânăr, era și cel mai frumos din grup.

Figura lui delicată, cu un ten ireproșabil și cu ochii mari negri, ar fi fost de suficient să declanșeze gelozia lui Miranda, iar, pe lângă toate acestea, mai era și chica de păr negru ondulat, care-i dădea înfățișarea unui zeu din mitologia greacă...; adăugați și mișcările grațioase ale unui dansator, deși, chiar și cu această înfățișare, putea să fie un ticălos notoriu.

Fata a răspuns cu un zâmbet admirativ la salutarile lor, în timp ce spaniolul s-a mulțumit s-o facă mișcând capul semnificativ. Toți patru s-au așezat la masă lângă cei doi.

– Bere! a strigat Pible, bătând cu pumnul în masă ca să atragă atenția chelnerului. Bem bere cu toții, nu-i așa?, s-a adresat el celorlalți.

Ideea lui a fost acceptată în unanimitate și, în timp ce așteptau să li se aducă băutura, au vorbit despre lucruri indiferente: vreme, împrejurările care i-au făcut să întârzie și alte întâmplări fără importanță, petrecute în intervalul de timp cât nu s-au văzut.

În tot timpul acesta, Esteban a păstrat o tăcere profundă,

fără să manifeste nici cel mai mic gest. După ce chelnerul le-a adus berea, au băut în sănătatea Florei, după cum obișnuiau de câte ori se adunau cu toții la un loc. Pe urmă au început să vorbească și despre afacerile lor.

– Acum, reluă Pible bătând din nou cu pumnul în masă, iată-ne aici. Avem de toate, Flora: planurile, banii și pe Miranda, așa că nu mai rămâne decât să ne dai tu și celelalte lămuriri.

– Câți bani aveți? a întrebat Flora. Avem nevoie de o mulțime de bani și nu vreau să pornim la drum fără să avem suficienți.

Pible l-a privit pe Bluber, indicându-l cu degetul.

– El este casierul, numai el poate să-ți spună cât avem... Ticălosul acesta de... neamț.

Bluber a schițat un zâmbet și și-a frecat palmele groase semnificând dorința unui câștig.

– Adivărat, domnișoară Flora. Dar chit ghindești mata că ne-ar tribui dija?

– Vreo două mii de lire sterline, nici un ban mai puțin, a răspuns ea repede.

– Oi vei! a exclamat Bluber. Atâte de multe parale dija! Două mii de lire sterline! Gewalt!

Fata făcu un gest de dezgust.

– Ți-am spus de la început că nu vreau să am de-a face cu calici și că până nu aveți destui bani ca întreaga afacere să poată sfârși cu bine, nu vă voi arăta planul, nici drumul până acolo unde se află destul aur ca să cumpărăm toată insula britanică, dacă numai jumătate din cele ce am aflat eu sunt adevărate. Eu vreau să-mi dovedești că aveți minimum două mii de lire sterline gata de cheltuit pentru această afacere..., numai așa vă dau informația care v-ar face cei mai bogați oameni din lume.

– Are bani ticălosul, a mormăit Trock. Nu știu de ce se tot preface.

– Așa-i felul lui, a intervenit rusul. Ar fi în stare să se tocmească și cu ofițerul stării civile, dacă s-ar însura cumva.

– Bine, domnișoară, a oftat Bluber. Pentru ce să stricăm la noi mai mulți bani dechit este nevoie? Dacă ajunge dija numai o mie de lire, nu este mai bine?

– Desigur, a răspuns fata. Nu vei cheltui mai mult decât îți trebuie... fie o sută, fie o mie sau mai mult; numai că ne trebuie două mii ca să fim siguri împotriva oricărui obstacol; iar, după câte știu eu despre Africa, o să întâmpinăm destule situații dificile.

– Gewalt! a strigat Bluber din nou.

– Are bani domnișoară, a afirmat Pible. Mai bine să ne vedem de treburi.

– Cred și eu că are, dar vreau să-i văd mai întâi, a răspuns ferm fata.

– Și ci crezi mata? Crezi că duc în buzunar dija atâția bani?

– Nu ne crezi pe cuvânt? a mormăit Trock.

– Dacă nu v-aș cunoaște cât sunteți de imbecili, aș face și asta, a răspuns fata râzând batjocotor. Totuși, dacă și Carl îmi dă cuvântul că aveți banii... în așa fel încât să fie utilizați imediat, atunci vă cred.

Pible și Trock au lăsat impresia că se simt ofensați. Printre gene, Miranda îl privea pe rus. Numai Bluber părea că nu a simțit înțepătura cuvintelor Florei, ci dimpotrivă, cu cât era insultat mai mult, cu atât părea că este mai încântat.

Așa era firea lui: față de cei care îl tratau cu respect și considerație, devenea imediat arogant; dar lungea mâna aceluia care l-ar fi izbit.

Dintre toți, numai Kraski a rămas imperturbabil, cu un zâmbet de satisfacție pe buze; zâmbet care făcea să fiarbă sângele spaniolului.

– Bluber are banii necesari, Flora, a zis el. Am contribuit fiecare cu partea care ni se cuvine. Am hotărât, însă, ca Bluber să fie casierul, știind că el nu va împrăști banii cu ușurință. Am mai plănuit că o să plecăm din Londra în grupuri de câte doi.

În acel moment a scos din buzunar o hartă, pe care a

întins-o în fața celorlalți. indicându-le un punct marcat cu litera X.

- Acesta este locul unde ne vom întâlni și de unde vom echipa expediția noastră. Mai întâi pleacă Bluber și Miranda: după aceea Trock și Pible: iar când vom ajunge acolo și noi doi, totul va fi gata să pornim în interior, unde vom stabili un loc permanent, la o anumită distanță de drumul obișnuit, dar cât mai aproape de ținta noastră.

Miranda, a continuat rusul, își va păstra barba până în ultimul moment al plecării noastre în călătoria din interior. După câte știu, își cunoaște foarte bine rolul pe care va trebui să-l joace și poate să fie întruchiparea perfectă a originalului. Totuși, neavând decât negri ignoranți și fiarele din junglă, nu cred că va avea nevoie de un talent artistic deosebit.

Ultimele două cuvinte ale lui Kraski, în care se simțea o notă sarcastică, au făcut ca ochii negri ai spaniolului să arunce flăcări de furie.

- După câte văd, a început Miranda, cu o voce domoală, dar apăsată, tu și d-ra Hawkes veți merge singuri până la X.

- Exact, a răspuns rusul. Ai ceva de obiectat?

Spaniolul s-a ridicat de jumătate și s-a aplecat amenințător spre rus. Fata, care ședea lângă el, l-a prins imediat de haină.

- Liniște, a zis ea, trăgându-l înapoi în scaun. V-ați certat destul până acum și, dacă mai continuați, eu vă las pe toți și-mi aleg alți camarazi mai pașnici.

- Da, a exclamat Pible supărat, ajunge acum... iată-ne aici și gata!

- John are dreptate, a mormăit Trock cu vocea lui de bas și sunt gata să-l susțin. Și Flora are dreptate și sunt gata s-o susțin. Iar, dacă mai începeți, să fiu al dracului, dacă nu vă pocnesc pe amândoi, a sfârșit el privind amenințător când spre Kraski, când spre spaniol.

- Lasă, lasă, a încercat Bluber să facă pace, mai bine să

dăm mâna dija cu toții. Ci trebuie supărare?

– Bravo! a zis Pible. Bine-ai spus. Dă-i mâna, Esteban! Haide, Carl, isprăvește și tu odată! Cum o să pomim la drum certăți? Suntem aici și gata!

Rusul, simțindu-se sigur de Flora și fiind în toane de generozitate, i-a întins mâna spaniolului peste masă. Esteban, însă, a ezitat un moment.

– Haide, omule, dă mâna, a mormăit Trock: ori poate vrei să te întorci cu "extra" la cinematograful? Noi ne găsim ușor unul cu altul cu care să împărțim banii.

Înfățișarea posomorâtă a spaniolului s-a luminat, deodată, de un zâmbet plăcut. A strâns, în cele din urmă, mâna lui Kraski.

– Eu sunt irascibil din principiu, dar nu sunt rău, a explicat el. D-ra Hawkes are dreptate: trebuie să fim prieteni. Deci, noroc, Kraski!

– Bine, a zis rusul, și mie îmi pare rău că te-am jignit.

A omis însă faptul că spaniolul era actor, așa că, dacă ar fi avut puterea să privească în sufletul acestuia, cu siguranță că s-ar fi cutremurat.

– Și acum suntem dija prieteni vechi, a adăugat și Bluber, frecându-și palmele. Și pentru ce, mă rog, să nu începem ca să isprăvim odată? Domnișoara Flora ne va da harta cu toate explicațiile. Nu am driptate, mă rog?

– Te rog, dă-mi un creion, Carl, a cerut fata.

Carl a scos din buzunar un creion și i l-a dat fetei. Ea a căutat pe hartă un punct în jurul căruia a trasat un cerculeț.

– Aici este O, a zis ea. Când vom ajunge aici, vă voi da și ultimele lămuriri necesare. Până atunci nu vă mai pot spune nimic.

Bluber și-a ridicat mâinile.

– Oi! D-ră Flora, ci ghindești matale, să cheltuim două mii de lire sterline dija pentru piele de la urs în pădure? Oi vei, numai asta să nu crezi dija! Trebuie să vedem și noi, trebuie să știm și noi, parale esti greu de găsit în ziua de azi.

– Da, a confirmat ideea și Pible, dând cu pumnul în

masă. Așa este, iată-ne aici și gata!

Fata se ridică de pe scaun.

– Foarte bine, a zis ea dând din umeri, dacă vă gândiți numai la așa ceva, putem foarte bine să încheiem relațiile de amiciție încă de pe acum.

– Aștiaptă, mă rog, aștiaptă puțințel dija, a strigat Bluber, ridicându-se și el repede în picioare. Nu ti aprinde domnișoară. Nu vezi mata unde am ajuns? Două mii de lire sunt parale, și puntru dice să le stricăm dijabă?

– Eu nu vă cer să le cheltuiți zadarnic, a răspuns fata cu îndrăzneală. Însă tot ce vă cer este să aveți încredere în mine, pentru că sunt singura dintre noi toți în care se poate avea încredere. Dacă vă dezleg acum toate misterele acestei afaceri, nimic nu v-ar împiedica să vă duceți acolo fără mine, și tocmai asta nu vreau să se întâmple.

– Noi nu suntem ticăloși, d-ră Flora. Nici un minut dija nu ne-am ghindit să te înșelăm.

– Dar nici îngeri nu sunteți, Bluber, a replicat fata. Dacă vreți să mergem înainte cu această afacere, trebuie să faceți cum zic eu. Am să fiu prezentă și la sfârșit, ca să văd că mi se dă ceea ce mi se cuvine. Până acum ați avut toată încrederea în mine că știu ce fac și unde merg, așa că mai puteți să vă păstrați părerea și până ajungem acolo. Ar trebui să gândiți numai: la ce mi-ar folosi mie să vă târăsc prin jungla Africii și să sufăr atâta trudă, dacă nu sunt în stare să predau marfa, ca să zic așa? Pe de altă parte, nu sunt nici atât de proastă, să-mi închipui că am să scap ușor de niște bandiți ca voi, dacă aș căuta să vă înșel. Atâta timp cât sunt cinstită față de voi, știu că sunt în siguranță, pentru că ori Carl, ori Esteban mă va ocroti. Ne-am înțeles?

– Ce zici tu, John? Dar tu, Dick? a întrebat Bluber, adresându-se pe rând celor doi boxeuri. Nu mai întreb pe Carl nimic. El crede la fel cu domnișoara Flora; am dreptate sau nu am dija?

– Eu, a specificat, Torck, nu am avut încredere prea mare în nimeni până acum, dar mă văd silit să simt asta față

de domnișoara Flora.

– Tot așa și eu, a zis și Pible. Să știi, Flora, că, dacă încerci să ne trădezi cumva, uite... (și Pible a făcut cu mâna un gest semnificativ, trecând-o peste beregata lui)

– Asta o știu, John, a aprobat fata zâmbind. Știu că ești capabil să înjunghii pe cineva și pentru două lire, nu numai pentru două mii. Văd însă că sînteți de acord cu planurile mele. Dar tu, Carl?

– Și eu, a răspuns rusul. Ce zic ceilalți e sfânt pentru mine.

Și astfel micul grup de conspiratori a continuat să converseze pe mrginea planurilor lor. Le despicau până la cel mai mic amănunt de care aveau nevoie până să ajungă la punctul O, pe care fata l-a însemnat pe hartă.

CAPITOLUL IV

Urmele misterioase

Când Jad-bal-ja, leul de aur, a ajuns la vârsta de doi ani, a devenit un animal rar, cum familia de Greystoke nu a mai văzut niciodată din specia lui.

În mărime și forță, era cu mult mai presus decât ar fi putut ajunge un leu în floarea vârstei. Conformația lui era superbă, capul lui mare, coama mare și bogată îi dădea înfățișarea unui matur. În timp ce, în inteligență, îi întrecea pe oricare din frații lui crescuți în junglă.

Jad-bal-ja era un izvor nesfârșit de mândrie și deliciu pentru Tarzan, care i-a acordat o mare atenție în evoluție, folosindu-și toată iscusința pentru a dezvolta până la suprem toate forțele latente ale animalului.

Leul nu mai dormea acum la piciorul patului stăpânului său, ci într-o cușcă rezistentă, construită special pentru el în spatele locuinței lui Tarzan. Aceasta, pentru că nimeni altul nu ar fi știut mai bine ca Tarzan că un leu, oriunde ar fi și

oriunde ar fi crescut. rămâne tot un carnivor sălbatic.

Într-adevăr, în primul an i s-a dat voie să alerge în toate direcțiile prin curte și prin casă, dar după aceea nu mai mergea nicăieri decât însoțit de Tarzan. Adeseori mergeau la vânătoare prin câmpie, prin crânguri ori prin junglă.

Într-un fel oarecare, leul era tot atât de familiarizat cu Jane și cu Korak și nici unul din ei trei nu se temea, dar nici nu se prea aveau încredere în el: față de Tarzan arăta, însă, o afecțiune rară.

Pe negrii care slujeau locuința lui Tarzan îi tolera și niciodată nu a încercat să-i supere cu ceva, mai ales după ce Tarzan i-a demonstrat, încă de când era mic, ce pedeapsă aspră îl așteaptă dacă va năvăli vreodată prin grajd sau prin curtea păsărilor.

Poate și faptul că nu a fost înfometat niciodată a contribuit la împunerea leului de a respecta averea moșiei.

Se părea că fiara se înțelegea perfect cu stăpânul ei. Totuși, este greu de acceptat ideea că leul ar fi înțeles cuvintele pe care Tarzan i le adresa. Dar, oricum ar fi fost, facilitatea cu care-i comunica leului dorințele sale era un miracol.

Supunerea de care se bucura Tarzan din partea leului, supunere pe care i-a cucerit-o acestuia combinând afecțiunea cu metodele drastice, a devenit acum, la maturizare, a doua natură a fiarei.

La o simplă comandă a lui Tarzan, s-ar fi dus la distanțe cât mai mari să ucidă și să aducă de acolo o antilopă sau o zebură și să o depună la picioarele lui, fără să se atingă de carnea vânatului. Uneori chiar, a prins animale vii fără să le facă nici cel mai mic rău.

Iată ce a devenit după doi ani Jad-bal-ja, Leul de aur, care cutreiera jungla primitivă a Africii în tovărășia dumnezeiescului său stăpân.

Tocmai în timpul acela a început să ajungă până la urechile lui Tarzan zvonuri despre constituirea unei formații de pradă spre sud și apus de la moșiile sale: erau povești

fioroase despre hoți de fildeș, furturi de robi și torturi aplicate indigenilor, cum nu mai au mai fost prin locurile acelea, încă din timpul șeicului Amor-Ben-Katur.

Pe lângă aceasta, a mai auzit și alte povești care l-au determinat să-și încrunte nedumerit sprâncenele; după aceea a trecut o lună de zile fără să mai audă ceva în acest sens.

Războiul a redus resursele familiei Greystoke la un venit minor. Ei au oferit tot ce puteau pentru cauza aliaților, apoi puținul care le-a mai rămas l-au epuizat pentru reface-rea moșiilor din Africa.

– Mi se pare, draga mea Jane, a început el să spună într-o seară soției sale, că trebuie să fac încă un drum până la Opar.

– Numai când mă gândesc, mă îngrozesc, a răspuns ea. Nu vreau să mergi. Ai fost de două ori acolo și abia ai reușit să scapi cu viață. A treia oară poate că soarta nu îți va mai surâde cu atât de mult noroc. Avem destul, John, ca să trăim fericiți aici și în deplin confort. Pentru ce să pui aceste lucruri în primejdie..., lucruri care sunt mai presus de orice avere, numai pentru câțiva pumni de aur pe care ai putea să-i aduci de acolo?

– Nu este nici o primejdie. Jane, a încercat el să o convingă. Ultima dată am fost urmărit de Werper și puteau să-mi rămână acolo oasele din cauza lui și a cutremurului de pământ. Dar acum nu mai poate exista o asemenea împrejurare care să mă împiedice.

– John, nu vreau să mergi singur, l-a rugat ea. De ce nu-l iei cu tine și pe Korak?

– Nu-l iau, a refuzat Tarzan categoric. Korak rămâne aici cu tine! De fapt, absențele mele îndelungate de aici sunt mai primejdioase pentru tine, decât pentru mine. Am să iau cincizeci de Waziri, care să-mi aducă aurul și voi putea aduce destul aur ca să ne ajungă multă vreme.

– Dar de ce nu vrei atunci să te însoțească Jad-bal-ja? a întrebat Jane nedumerită.

– E mai bine să rămână aici. Korak poate să-l îngrijeas-

că și poate să-l ia din când în când la vânătoare. Nu vreau să am prea multă povară, ca să pot parcurge distanța cât mai repede. Leii nu sunt prea rezistenți la drumuri lungi, mai ales pe căldură, așa că nici Jad-bal-ja nu cred că ar putea să suporte călătoriile noastre.

Într-o dimineață, Tarzan a pornit din nou spre Opar, însoțit de cincizeci de Waziri puternici, crema războinicilor din tribul care l-a adoptat pe Tarzan ca șef.

De pe terasa locuinței sale, Jane și Korak le făceau semne disperate cu mâna luându-și rămas bun de la ei în timp ce, în spatele clădirii, s-a auzit răcnetul tunător a lui Jad-bal-ja.

Ecoul vocii puternice a Leului de aur i-a urmărit până departe, în câmpie, stingându-se încet pe măsură ce înaintau, ca în cele din urmă să nu se mai audă deloc.

Tarzan înainta destul de repede, cu toate că viteza pasului său trebuia adaptată după mersul celui mai încet negru. Opar se afla la o distanță de douăzeci de zile de drum parcurs de oameni fără sarcini. La întoarcere, încărcăți cum aveau să fie cu sacii de aur, desigur că ar fi înaintat mai greu. Tarzan a apreciat că-i vor trebui două luni pentru realizarea acestei misiuni.

Caravana se compunea numai din războinici încercați, obișnuiți cu oboseala drumurilor lungi, așa că putea să înainteze repede.

Nu au luat cu ei nici un fel de provizii, deoarece toți erau vânători buni. Pentru că treceau printr-un ținut bogat în vânat, nu aveau nevoie să se încarce cu poveri grele, cum fac vânătorii albi în Africa.

Ca adăpost peste noapte, le era de suficientă o colibă de mărăcini și grămezi de frunze. Iar săgețile și sulitele lor, percum și îndemânarea marelui lor șef alb, îi asigurau că nu vor rămâne flămânzi sub nici o formă.

Cu oamenii aleși pe care i-a luat cu el, Tarzan s-a așteptat să facă drumul până la Opar în douăzeci și una de zile, cu toate că, dacă ar fi călătorit singur până acolo, ar fi

făcut drumul în mai puțin de jumătate de vreme, pentru că, atunci când el dorea să meargă repede, zbura prin junglă, cu aceeași siguranță ziua ori noaptea și fără să manifeste semne de oboseală.

După trei săptămâni de drum, Tarzan, aflându-se la vânătoare, la o oarecare distanță în fața negrilor, a găsit un cerb mort. Între coarnele căruia era înfiptă o săgeată ce la capătul din afară avea atașate două pene.

Era clar că Bara a fost rănit la o anumită distanță de locul unde a căzut, pentru că locul unde era înfiptă săgeata arăta limpede că lovitura nu ar fi putut produce o moarte grabnică.

Dar ceea ce a atras atenția lui Tarzan în mod deosebit, mai înainte de a se apropia spre a face o examinare mai amănunțită, a fost forma ciudată a săgeții.

Când a scos-o din rană, a realizat imediat de unde provenea ea și l-a cuprins senzația de uimire ce ne-ar cuprinde pe noi când am vedea, de exemplu, pe străzile Bucureștiului un grup de negri africani... Săgeata era una dintre acele săgeți care se vând cu grămada în magazinele de mărfuri sportive tuturor amatorilor, în orice oraș mort.

Nimic nu ar fi putut să fie mai inoportun în inima Africii sălbatice decât această jucărie infantilă. Totuși, săgeata a avut efectul dorit, fapt pe care îl demonstra din plin corpul cerbului ucis, cu toate că Tarzan a văzut de la început că arcul care a trimis această săgeată a fost utilizat de o ființă lipsită total de experiență. Această imagine i-a stârnit cu adevărat curiozitatea, dar obișnuința lui prudență nu l-a părăsit.

Pentru ca cineva să poată trăi mai multă vreme în junglă, trebuie să îi cunoască profunzimile și capriciile acestor. Astfel, el nu trebuie să omită nici o întâmplare sau împrejurare inexplicabilă.

De aceea Tarzan a pornit pe urmele lăsate de Bara, cu scopul de a se asigura, pe cât îi era cu putință, asupra identității aceluia care a ucis cerbul.

I-a fost ușor să urmărească dâra de sânge trasată de cerb în timp ce fugea apropiindu-se de moarte. Totuși, Tarzan se întreba de ce oare vânătorul nu își urmărise până atunci vânatul, deoarece Bara era ucis de cel puțin douăzeci și patru de ore.

Distanța parcursă de cerb, după ce a fost rănit, era destul de mare, așa că nu a mai rămas mult până la apusul soarelui, când Tarzan a găsit primele indicii ale ucigașului animalului. Erau urme de picior. Tarzan era la fel de nedumerit în privința lor, ca și în cea a săgeții.

După ce le-a examinat cu multă atenție, s-a aplecat să le miroase.

De necrezut! Cu neputință chiar, dacă nu le-ar fi văzut cu ochii... pentru că erau urme de picior gol, lăsate de un om alb și, după toate aparențele, de un om cu statură înaltă, probabil tot atât de înaltă ca și cea a lui Tarzan.

Privind un timp îndelungat urmele străinului misterios, Tarzan și-a trecut mâna prin păr. Era nedumerit, urmele reprezentând în continuare un mister.

Cine era albul care umbla desculț pe teritoriul lui Tarzan? Cine era acela care-i ucidă vânatul cu săgeți de lux de la vreun club de arcași din Europa?

Era imposibil să existe pe acolo un astfel de om. Totuși, Tarzan și-a amintit și de zvonurile vagi care au ajuns până la el cu câteva săptămâni înainte.

Hotărât să descopere și acest mister, a pornit după urma străinului: o urmă fără rost, care ducea când într-o parte, când în alta prin junglă și, după toate aparențele, fără nici o țintă. Acest fapt demonstra că vânătorul era lipsit de experiență.

Noaptea s-a lăsat înainte ca el să fi putut duzlega marea taină pe care o ascundeau urmele. Astfel, și-a întors pașii și a pornit înapoi spre tabără, străbătând întunericul junglei.

Știa bine că Waziri îl așteptau să vină cu carne, și nu avea intenția să le înșele așteptările. Simțea că în împrejurimi mai sunt și alte carnivore care vâna în noaptea aceea.

Mai întâi tusea surdă a unui leu l-a avertizat despre aceasta, apoi de la o oarecare distanță a auzit și urletul profund al altuia.

Dar ce importanță avea pentru Tarzan faptul că mai vâneau și alții? Jungla era mare, iar, pe de altă parte, nu ar fi fost pentru prima dată când trebuia să își măsoare forțele, istețimea și agilitatea cu alți vânători din jungla sa sălbatică,... fie ei fiare, fie oameni.

În curând Tarzan a ucis și a smuls chiar o antilopă de sub nasul unui leu înfuriat și foarte dezamăgit: era o antilopă grasă, pe care Numa a preferat-o pentru cina sa.

Aruncându-și vânatul pe umăr în momentul în care leul a răcnit și a sărit să atace, Tarzan s-a urcat pe crengile de jos ale unui copac și, râzând în fața fiarei care spumega de furie, a dispărut în întunericul nopții.

A găsit tabăra cu ușurință, precum și pe Wazirii săi care îl așteptau flămânzi, dar a căror credință în el era atât de mare, încât nu s-au îndoit nici o clipă că nu se va întoarce cu carne.

A doua zi, dis-de dimineață, el a pornit din nou spre Opar, dar a ordonat Wazirilor să-și continue drumul cât mai mult posibil într-o linie dreaptă; iar el s-a despărțit de ei, ca să poată continua cercetările începute cu privire la ființa misterioasă din junglă.

Ajungând iar la locul unde întunericul nopții l-a silit cu o zi înainte să-și întrerupă cercetările, a pornit pe urmele străinului.

Nu a trebuit să meargă mult până să se împiedice de un alt semn care să dovadească prezența acestei ființe străine. Întins în fața lui, pe cărare, zăcea corpul unei maimuțe uriașe, una din tribul marilor antropoizi printre care a fost crescut Tarzan.

În abdomenul gros al acestei Mangani, era înfiptă o altă săgeata aparținând lumii civilizate. Ochii lui Tarzan s-au îngustat, iar fruntea i s-a încrețit. Cine era acesta care îndrăznea să invadeze sacrele ținuturi rezervate pentru sine

și să ucidă cu atâta răutate pe cei din poporul lui?

Din gâtul lui Tarza a ieșit un mârâit surd. Odată cu hainele sale, s-a lepădat și de pojghița subțire de civilizație pe care i-am insuflat-o cei din exteriorul junglei. Acum, când privea spre cadavrul vărului său păros, Tarzan nu mai era lordul englez, ci fiara din junglă în a cărui piept clocotea focul nestins al bănuiei și al urii față de om: patimă moștenită de tot ce este născut în junglă.

Opera sângeroasă a omului nemilos era privită de astă dată de o fiară. Tarzan nu mai simțea acum în sufletul său nimic care să scoată în relief legăturile lui de rasă cu ucigașul antropoidului.

A pornit în sens invers cu direcția vântului, iar, la o jumătate de oră după descoperirea corpului maimuței, a simțit și mirosul altora de același neam cu cel ucis.

Cunoscând timiditatea acestor locuitori îngrozitori ai junglei, a pornit spre ei cu multă atenție, ca nu cumva, simțind apropierea lui, să fugă mai înainte ca ei să afle cine anume venea spre ei.

El îi vedea foarte rar, dar știa că printre ei trebuia să fie și câțiva care își mai amintesc de el, cu ajutorul cărora ar putea să stabilească oricând relații amicale cu restul tribului.

Datorită desigurului de vegetație, a ales drumul prin terasa de mijloc a copacilor, putând în felul acesta să se arunce cu toată libertatea din creangă în creangă și să ajungă repede pe marii antropoizi.

Banda era formată din vreo douăzeci de inși, ocupați cu toții într-o poiană naturală, în veșnica lor căutare de omizi și gândaci, care formau unul din articolele principale ale dietei lor.

Tarzan s-a oprit pe o creangă mare de unde, fiind ascuns de frunzișul des din jurul lui, putea să privească neobservat grupul de antropoizi din poiană. Un zâmbet a apărut pe figura lui.

Fiecare acțiune, fiecare mișcare a acestor maimuțe mari, îi reamintea cu nostalgie de anii copilăriei sale, când, sub

protecția dragostei materne a Kalei, maimuța, cutreiera jungla împreună cu tribul lui Ciuk.

În tinerii care se jucau nebunește în fața lui, l-a revăzut pe Neeta și pe ceilalți amici de joacă din vremea aceea, care erau acum adulți. a revăzut toate fiarele acelea îngrozitoare de care s-a temut în copilărie, dar pe care i-a stăpânit la maturitate. Obiceiurile oamenilor se schimbă uneori, dar ale maimuțelor rămân meru aceleași.

L-a privit astfel câteva minute în șir. Cât de mult se vor bucura că îl au printre ei de îndată ce se vor convinge de identitatea lui! Da, Tarzan era bine cunoscut în lungul și în latul junglei ca cel mai bun prieten și protector al Manganilor.

Desigur că în primul moment îl vor primi cu mârâituri și cu o atitudine amenințătoare, dar aceasta va fi consecința faptului că ei nu depind de ochi și de urechi pentru a li se confirma identitatea cuiva.

Numai atunci va fi acceptat definitiv drept ceea ce era, după ce va intra în poiană, iar maimuțoii tribului îl vor ocoli mârâind cu colții rânjiți și cu părul zburlit, și când se vor apropia destul mult de el, astfel încât nările lor să verifice dovezile aduse de ochi și urechi.

După aceea, fără îndoială, va domni mare bucurie și înflăcărare câteva minute în șir, până când, conform instinctelor inerente lor, atenția le va fi atrasă de o frunză purtată de vânt, de o omidă sau de un ou de pasăre etc, după care vor porni cu toții spre treburile lor, acordându-i și lui exact aceeași atenție ca oricărui membru al tribului. Totuși, nici aceasta nu se va întâmpla, decât după ce fiecare individ din trib va veni să-l miroasă și, probabil, să-l și pipăie cu mâinile lor noduroase și aspre.

Tarzan a scos un sunet prietenesc în semn de salut, iar maimuțele au privit în sus. Atunci a ieșit din locul unde a stat ascuns imaginea lor oculară.

— Eu sunt Tarzan, le-a zis el, acel Tarzan al Manganilor care vine cu mare prietenie la poporul său.

Și, zicând acestea, a sărit cu ușurință pe iarba moale a poienii.

Instantaneu, toate urile iadului s-au dezlănțuit. Scoțând răcnete de prevenire, femelele și-au smuls puii în brațe, alergând de partea opusă a poienii. În timp ce maimuțoi cu părul zburlit și mărăind au făcut un cordon în fața lui Tarzan.

– Haide! le-a strigat el. Nu mă mai cunoașteți? Eu sunt Tarzan, prietenul Manganilor, fiul Kalei și rege peste tribul lui Ciuk.

– Te cunoaștem, a răspuns un maimuțoi mai bătrân. Te-am văzut și alaltăieri când l-ai ucis pe Gob. Pleacă de aici, altfel te ucidem noi pe tine.

– Nu l-am ucis eu pe Gob, a răspuns Tarzan. Am găsit doar cadavrul lui și îl urmăream pe ucigaș, când m-am întâlnit cu voi.

– Te-am văzut, a repetat maimuțoiul. Pleacă de aici, ori te omorâm! Nu mai ești de acum înaintea prietenul Manganilor.

Tarzan a rămas cu sprâncenele încrunțate, meditând adânc. Era limpede că ele erau convinse că l-au văzut ucigând pe unul din camarazii lor.

Cum se explica aceasta? Cum au ajuns la o asemenea convingere? Nu cumva urmele de picioare goale pe care le-a urmat el însemnau mai mult decât și-a închipuit.

Și-a ridicat din nou fruntea și s-a adresat maimuțoilor:

– Nu sunt eu acela care l-a omorât pe Gob, a insistat el. Aproape toți dintre voi mă cunosc de o viață. Știți bine că, dacă am ucis vreodată un Mangani, a fost în luptă dreaptă, în fața tuturor, așa cum se bat ai voștri între ei. Mai știți, de asemenea, că dintre toate vietățile din junglă, Manganii sunt cei mai buni prieteni ai mei, iar Tarzan este cel mai bun prieten al lor. Așadar spune-ți și voi: cum pot să ucid pe unul din propriul meu neam?

– Noi atâta știm, a răspuns maimuțoiul, că te-am văzut ucigându-l pe Gob. Te-am văzut chiar cu ochii noștri. Pleacă

de aici cât mai repede, ca să nu te ucidem. Tarzan poate fi luptător puternic, dar mai puternic decât el sunt maimuțoi din tribul lui Pag. Eu sunt Pag, regele tribului. Placă, până nu te ucid!

Tarzan a încercat să-l convingă, dar ei nu au vrut să-l mai asculte, atât de convinși erau că el a fost acela care l-a ucis pe Gob, colegul lor de breaslă. În cele din urmă, ca să nu ajungă la o ceartă în care unii din ei ar fi fost inevitabil uciși, s-a îndepărtat, cuprins de o tristețe profundă.

Totuși, mai mult ca oricând, era hotărât să-l caute pe ucigașul lui Gob, să poată cere socoteală aceluia care a îndrăznit să invadeze domeniile pe care le stăpânea de atâta vreme.

A continuat să meargă după urma acestuia până când, la un moment dat, a observat că urmele acelea se amestecau cu o mulțime de urme care aparțineau altor oameni..., majoritatea fiind a celor negri cu picioarele goale; dar printre ei mai erau și bărbați albi, încălțați, iar o dată văzut și urmele unei femei, sau poate ale unui copil, nu ar fi putut să precizeze exact. Urmele lor duceau, după toate aparențele, spre dealurile stâncoase care apărau intrarea în valea aridă a Oparului.

Uitând acum cu totul de misiunea lui inițială, era cuprins numai de dorința de a-i determina pe acești nebuni să-și justifice în fața lui adevăratul scop al prezenței în junglă, precum și a-i aplica ucigașului lui Gob pedeapsa pe care o merita.

Stăpânit de aceste gânduri, înainta cu viteză pe urmele vizibile ale unui grup de oameni destul de mare, care nu putea fi mai departe în fața lui decât cu o jumătate de zi de marș, ceea ce însemna că au ajuns acum chiar pe culmea de apus a Oparului, dacă aceasta ar fi fost ultima lor destinație.

Tarzan, nu-și putea închipui nicidecum ca ei să fi avut în vedere și alte scopuri; aurul, de exemplu.

El a păstrat cu multă înțelepciune secretul poziției unde se afla Oparul. Pe cât putea ști, nici o altă persoană de rasă

albă, în afară de Jane, soția lui și de Korak; fiul său, nu știa unde se află situată cetatea uitată de lume a vechilor atlanti-dieni.

Se întrebă cu drept cuvânt: ce i-a atras pe acești albi, să vină cu un safari așa de numeros și atât de departe, în ținuturile sălbatice și neexplorate care împrejmuiiau Oparul din toate părțile?

Acestea erau gândurile care îl obsedau în timp ce înainta repede pe urma acelor oameni, urmă care îl conducea direct la Opar.

S-a făcut întuneric, dar urma era atât de proaspătă, încât el a reușit să o urmeze numai după miros, chiar dacă nu vedea întipărirurile făcute pe teren...; așa că, nu după mult timp, a văzut în depărtare, exact în drumul său, lumina unui foc.

CAPITOLUL V

Picăturile fatale

Acasă, în urma lui Tarzan, viața la fermă continua după rutina obișnuită și anterior plecării stăpânului cu cincizeci de Waziri.

Activitatea muncitorilor și a argașilor era, adeseori, controlată de Korak, care-și făcea inspecțiile fie pe jos, fie călare, însoțit de Jervis, iar de multe ori mergea împreună cu ei și lady Jane.

Nici Leul de aur nu era lipsit de importanță pentru ei. Korak îl lua cu el ori de câte ori avea ocazia, legat cu o curea solidă, pentru că, într-un fel, nu avea suficientă încredere în puterea sa de stăpânire asupra fiarei, iar, în alt fel; se temea ca nu cumva, în lipsa stăpânului, Jad-bal-ja să pomească razna prin pădure, revenind la instinctele de sălbăticie.

Un astfel de leu, fiind liber în junglă, ar fi fost o mare

primejdie pentru vicile omenești. deoarece Jad-bal-ja, crescut cum a fost numai printre oameni, era lipsit de timiditatea față de oameni, una dintre trăsăturile fundamentale ale temperamentului animalelor sălbatice.

Korak nu avea nevoie de prea multă imaginație ca să-și prevadă exact viitorul, în cazul în care Leul de aur, obișnuit să-și ia hrana de la gâtul unei păpuși în formă de om, ar scăpa de orice constrângere, depinzând numai de propriile sale mijloace, în jungla din împrejurimi.

În cursul primei săptămâni de la plecarea lui Tarzan, a sosit la fermă un curier de la Nairobi, cu o telegramă pentru lady Graystoke, anunțând-o că tatăl ei, care se afla la Londra, este grav bolnav.

Mama și fiul au meditat mult pe marginea acestei probleme. Au ajuns la concluzia că vor trece cel puțin cinci-șase săptămâni până când se va întoarce Tarzan, chiar dacă ar trimite un curier special după el... Jane ar fi vrut să-l aștepte, dar cine știe dacă ar fi ajuns la timp lângă tatăl ei. Chiar dacă ar porni imediat la drum, nu ar putea spera prea mult că l-ar mai găsi în viață.

Au decis, în cele din urmă, să plece amândoi imediat. Korak să o însoțească pe Jane numai până la Nairobi, apoi să se întoarcă la moșie, pentru a relua supravegherea generală până la întoarcerea tatălui său.

Dar de la moșia lui Greystoke până la Nairobi este un drum destul de lung, așa că, deși au trecut trei săptămâni de la plecare lui Tarzan, Korak încă nu s-a întors.

Într-una din zile, negrul în grija căruia a fost lăsat Jad-bal-ja a uitat din grabă sau din neatenție să mai pună cârligul la porțița prin care a intrase să măture în cușca leului.

Leul de aur pășea dintr-o parte în alta prin cușcă, în timp ce negrul mătura de zor. Erau pricteni vechi și negrul nu se temea de leu, așa că de multe ori era chiar întors cu spatele spre el.

Negrul era găsea tocmai în partea opusă a cuștii, când

Jad-bal-ja s-a oprit un moment în fața porțiței. A văzut că aceasta era întredeschisă. A împins-o cu laba, a deschis-o și a ieșit. Chiar în momentul acela negrul l-a observat și, îngrozit de gestul leului, a fugit.

– Stai, Jad-bal-ja! Stai! a strigat el, după leu.

Leul de aur a mărit viteza pașilor și, sărind peste gard, a pornit exact spre pădure.

Negrul l-a urmărit agintând mătura deasupra capului și scoțând strigăte disperate, care i-au determinat pe camarazii lui să iasă din colibe, însoțindu-l și ei în fuga după leu.

L-au urmărit cu toții pe câmpic, dar încercările lor erau tot atât de zadarnice, ca și cum ar fi vrut să prindă o pasăre din zbor. Leul nu reacționa nici la rugămințile, nici la amenințările lor.

În cele din urmă, l-au văzut pierzându-se în pădurea primitivă, unde au intrat și ei, dar, cu toate că l-au căutat până s-a întunecat, nu au putut să-i dea de urmă. Au fost siliți să se reîntoarcă la fermă descurajați cu desăvârșire.

– Vai, a strigat nefericitul negru care trebuia să răspundă de scăparea lui Jadbalja, ce îmi va spune marele Buana? Ce pedeapsă va primi sârmanul de mine, când Buana va vedea că am lăsat Leul de aur să fugă de pe moșia lui?

– Vei fi alungat de la fermă pentru multă vreme, i-a răspuns bătrânul Muviro. Fără îndoială că vei fi trimis la o pășune îndepărtată, spre răsărit, ca să păzești vreo cireadă, unde vei avea destui lei care să-ți țină companie, deși niciunul din ei nu va fi atât de blând ca Jad-bal-ja. Aceasta nu e nici pe jumătate cât meriți: dacă marele nostru Buana nu ar fi atât de îngăduitor cu noi, ci ar fi așa cum sunt alții, ai fi biciuit până nu ai mai putea sta în picioare și poate ai și muri.

– Sunt bărbat, a răspuns negrul. Sunt războinic și sunt Wazir. Orice pedeapsă mi-ar da marele Buana, o voi primi așa cum trebuie să o primească un bărbat.

Cam în aceeași seară când leul a scăpat de sub suprave-

gherea negrului, Tarzan s-a apropiat de tabăra acestei caravane străine pe care o urmărea de două zile.

Fără să fie văzut, s-a oprit în frunzișul unui copac, chiar în centrul taberei necunoscuților, tabără înconjurată de mărăcini și luminată flacăra numeroaselor focuri de întreținere a cărora se ocupau negrii.

Aproape de mijlocul taberei erau ridicate mai multe corturi, iar în fața unuia, la lumina focului, ședea patru oameni albi. Doi erau bărbați înalți, puternici și la prima vedere păreau a fi englezi dintr-o clasă inferioară. Al treilea lăsa impresia unui evreu din Germania, scund și gras, al patrulea era un individ înalt, mlădios, frumos, cu trăsături regulate și cu un păr mare, ondulat.

Acesta din urmă și germanul erau îmbrăcați cu multă îngrijire în costume de călătorie pentru Africa centrală, dar așa cum sunt acestea idealizate în cinematografele moderne, și amândoi păreau că înainte cu câteva minute au ieșit dintr-un bar oarecare. Se vedea bine că tânărul nu era de rasă engleză și Tarzan l-a clasificat imediat ca slav.

Nu mult după ce Tarzan s-a instalat comod într-un copac, acela s-a ridicat și a trecut într-unul din corturile din apropiere, din care s-a auzit imediat după aceea, sunetul unor voci o discutând în șoaptă. Tarzan nu putea să distingă cuvintele, dar, după ton, una din voci aparțineau unei femei.

Ceilalți trei care au rămas lângă foc și-au continuat convorbirea, lăsând impresia că își omoară timpul, când subit tăcerea junglei a fost tulburată de răcnetul unui leu, chiar în spatele lor, de dincolo de mărăcini.

Evreul, scoțând un strigăt speriat, a sărit în picioare. Atât de repede a făcut mișcarea, încât s-a ridicat chiar cu o palmă de la pământ. Apoi, făcând un pas înapoi, și-a pierdut echilibrul, s-a împiedicat de scăunelul pe care a stat și a căzut întins la pământ.

— Ce faci, Adolf? a strigat unul dintre partenerii săi. Mai stăpânește-te! Dacă mai faci asta încă o dată și mă sperii, îți succesc gâtul. Iată-ne aici și gata!

- Să fiu al naibii dacă evreul acesta nu-i mai rău decât leul de afară, a mormăit celălalt.

Evreul s-a ridicat în picioare.

- Mein Gott, a strigat el cu voce tremurândă. Am crezut că a sărit dija peste gard. Așa să trăiesc eu; dacă scap din asta, nu mă mai prindeți pe aici nici pentru tot aurul din Africa. Oi vei! Ce am pățit eu în aste trei luni! Oi vei! Gewalt! Lei, leopardzi, rinoceri und hipopotamele!

Camarazii săi au răs cu o avalanșă de hohote.

- Ți-am spus-o și eu și Dick, chiar de la început, ce ne așteaptă aici și că nu era nevoie să te iei după noi.

- Dar pentru dice, mă rog, am cumpărat aceste haine? a început să se vaite evreul. Mein Gott! Numai costumul ăsta mă costă douăzeci de lire sterline. când puteam să-mi cumpăr îmbrăcăminte pentru un an de zile cu mai puțini bani. Și acum cine îl vede? Numai negrii sălbatici și negrii din pudure.

- Dacă ai ști cât de prost îți stă cu el, nu l-ai mai purta, l-a ambiționat unul dintre ei.

- Și chind te ghindești cum s-a murdărit de curând. Pentru dice mi-a trebuit acest costum? Am venit dija să văd teatru aici? Așa costum trebuie pentru leile și canibali? Oi vei! Gewalt!

Tocmai acest momant a fost ales de Tarzan ca să coboare încet din copac, la câțiva pași de ei, în lumina flăcărilor focului. Cei doi englezi au sărit imediat în picioare, cuprinși de spaimă, iar evreul a făcut o mișcare ca și cum ar fi vrut să fugă, dar, îndată ce l-a văzut pe Tarzan, groaza de pe figura lui a făcut loc unei expresii de ușurare, cu toate că toți trei au avit impresia că Tarzan a coborât direct din cer.

- Mein Gott, Esteban! a țipat evreul; pentru dice vii așa de curând înapoi și pentru dice vii în felul acesta? Crezi că noi nu avem nervi dija?

Tarzan era supărat..., supărat pe acești nebuni care au îndrăznit să calce fără voia lui în vastele sale moșii, unde el

a menținut întotdeauna ordinea și pacea.

Când Tarzan era supărat, apărea pe fruntea lui, ca o flacără roșie, cicatricea pe care Bolgani, gorila, i-a făcut-o cu mulți ani mai înainte. Când era doar un băiat, el a înfruntat accastă fiară într-o luptă pe viață și pe moarte. Atunci a învățat pentru prima dată adevărata valoare a cuțitului de vânătoare al tatălui său..., cuțit care, de atunci, l-a ridicat pe el, dintr-un simplu Tarmangani slab și neputincios, mai presus decât toate fiarele cele mari din junglă.

Ochii lui s-au îngustat, dar vocea îi era calmă și rece, când s-a adresat străinilor:

– Cine sunteți voi, a întrebat el, care îndrăzniți să invadați ținutul Wazirilor, pământul lui Tarzan, fără permisiunea sa?

– Ia lasă palavrele astea, Esteban! a porunci unul dintre englezi. Ce dracu cauți aici și pentru ce vii singur și atât de curând? Unde sunt cărașii și unde e așul?

Tarzan l-a privit un moment în tăcere pe acela care, a vorbit.

– Eu sunt Tarzan al maimuțelor, a zis el. Nu știu despre ce tot vorbești. Tot ce știu este că am venit în căutarea aceluia care l-a ucis pe Gob, maimuța cea mare; acela care l-a ucis și pe Bara, cerbul, fără voia mea.

– O, la dracu! a exclamat celălalt englez. Lasă mofturile astea, Esteban! Te-ai apucat de glume, dar eu nu găsesc nici un haz în ele. Iată-ne aici și gata!

În interiorul cortului, în care a intrat cel de-al patrulea bărbat în intervalul cât Tarzan a privit tabăra din copac, mai era și o femeie care, înspăimântată cu desăvârșire, l-a prins cu putere de braț pe cel de lângă ea și, arătându-l pe Tarzan, cum stătea în plina lumină a focului, i-a șoptit tremurând:

– Doamne, Carol, privește!

– Ce s-a întâmplat, Flora? a în întrebat amicul ei: nu văd nimic decât pe Esteban.

– Nu este Esteban, a șoptit fata. Este însuși Tarzan, lordul de Greystoke!...

– Ai înnebunit, Flora. a răspuns acesta, nu poate fi el.

– Și totuși, el este, a insistat ea. Ți închipui cumva că nu-l cunosc? N-am servit în casa lui ani întregi? Nu l-am văzut aproape în fiecare zi? Ți închipui că eu nu-l cunosc pe Tarzan al maimuțelor? Privește-i cicatricea aprinsă de pe frunte. Am auzit povestea acestei cicatrice și am mai văzut-o o dată așa ca para focului, când era furios. Și acum este tot ca para focului, sigur este înfuriat

– Bine, fie și Tarzan! Ce ne poate face el?

– Nu-l cunoști, de vorbești așa. răspunse fata. Nu-ți poți închipui ce putere mare are el în ținuturile acestea. Are putere de viață și de moarte asupra a tot ce e vietate. Dacă ar ști despre misiunea noastră pe aici, niciunul din noi nu ar mai ajunge cu viață la coastă. Numai faptul că este aici în momentul acesta, mă face să cred că a descoperit ceva din scopul nostru, iar, dacă s-a întâmplat aceasta, apoi Dumnezeu să ne ajute... în afară numai... în afară numai...

– În afară numai, ce? a întrebat bărbatul.

Fata a rămas tăcută și gânditoare câteva clipe.

– Nu-i decât un mijloc, a zis ea în cele din urmă. De omorât nu îndrăznim s-o facem, pentru că negrii lui sălbatici ar afla despre aceasta și atunci nu ne-ar mai putea salva nici o putere din lume. Există cu toate acestea un mijloc, dar trebuie să lucrăm repede de tot.

S-a întors în cort și a căutat un moment într-un săculeț de-al ei, iar după puțin a întins omului o sticlută, conținând un lichid transparent.

– Ieși de aici și vorbește cu el. Împrietenește-te cu el. Minte-l cum știi mai bine. Spune-i orice vrei. Promite-i orice. Numai încearcă să-i devii prieten cât mai repede, câștigându-i astfel încrederea, încât să-i poți oferi cafea. El nu bea nici vin, nici altceva care conține alcool, dar știu că-i place cafeaua. L-am servit adeseori în camera lui lui, noaptea târziu, când se întorcea de la un teatru sau serată. Fă-l să bea cafeaua și atunci vei ști ce să faci cu aceasta.

Tânăra femeie îi arătă sticluta pe care el tot o mai ținea

în mână.

Kraski dădu din cap afirmativ.

– Înțeleg, a zis el.

Și a ieșit din cort.

Dar abia a făcut un pas și fata l-a chemat înapoi.

– Vezi ză nu mă vadă, a spus ea repede. Să nu cumva să simtă că sunt aici sau că unul din voi mă cunoaște.

Kraski a confirmat din cap și a plecat. Apropiindu-se de cei patru de lângă foc, l-a întâmpinat pe Tarzan cu un zâmbet și cu o vorbă veselă.

– Bine ai venit! a spus el. Ne pare întotdeauna bine să vedem un străin în tabăra noastră. Șezi, te rog!

Tarzan îl privi pe Kraski cu aceeași ochi cu care îi privise și pe ceilalți. În ochii lui nu a apărut nici o scântele de prietenie prin care ar fi răspuns la întâmpinarea rusului.

– Încercăm să aflu scopul prezenței voastre aici, a răspuns Tarzan cu un ton aspru acestuia, dar văd că dumneavoastră insistă că aș fi cineva care eu nu sunt. Ori sunt proști, ori pungași. Voi afla aceasta numaidecât și voi ști ce am de făcut.

– Nu te supăra, domnule, s-a grăbit Kraski să fie împăciuitor. Probabil că e vreo greșală la mijloc, sunt sigur de asta. Dar spune-mi, te rog, cine ești dumneata?

– Sunt Tarzan al maimuțelor și sunt pe moșiile mele. Nici un vânător nu trece prin partea aceasta a Africii fără voia mea. Faptul acesta e atât ce cunoscut, încât nu cred că voi ați trecut de la coastă și ați ajuns până aici fără să fi auzit despre aceasta. Cer o explicație și, dacă se poate, cât mai repede.

– A! Dumneavoastră sunteți Tarzan al maimuțelor? Ce fericire! a exclamat Kraski. De acum vom fi puși pe drumul adevărat și vom scăpa din încurcătura în care suntem. Știți, domnule, ne-am rătăcit în profunzimea acestei păduri și aceasta datorită ignoranței sau necinstei călăuzei noastre, care a dezertat de vreo două săptămâni. Desigur că am știut despre dv. Cine nu știe despre Tarzan? Dar intenția noastră

nu a fost să trecem hotarele teritoriului dv. Noi suntem în căutarea unor specii de faună cu mult mai la sud de acest district și pe care prietenul și stăpânul nostru, dl. Adolf Bluber, le adună cu mare cheltuială ca să le prezinte muzeului din orașul său natal din America. Acum desigur că o să fiți bun și o să ne spuneți cum să ajungem acolo unde am dorit să mergem.

Pible, Trock și Bluber au rămas fascinați de ideile năstrușnice ale lui Kraski, dar acela care a înțeles situația a fost evreul din Germania. Mintea celorlalți nu prea scliepa de inteligență ca să poată pricepe la timp intenția vicleană a rusului.

– Pentru dice dija? a zis Bluber, frecându-și palmele. Adivurat este și tocmai era să spun și eu dija același lucru.

Tarzan s-a răsucit spre el.

– Atunci ce a însemnat toată discuția aceea despre un anume Esteban? Nu ați rostit voi acest nume când am intrat aici?

– Da a recunoscut, Bluber. E vina lui John. Pe el îl cuprinde pofta de glume tocmai atunci când nu trebuie. El nu cunoaște Africa, pentru că nu a mai fost niciodată pe aici și pe toți indigenii îi numește Esteban, crezând dija că face glume. Nu așa, John?

Dar Bluber nu a așteptat răspunsul lui John.

– Vezi, a continuat el, suntem dija pierduți și, dacă dumneata ne scoți de aici, noi plătim. Plătim cât vrei, numai să nu fie prea mult.

Tarzan nu putea să creadă tot ce i se spunea, dar a cedat puțin în fața gesturilor de prietenie ale acestora. Poate că în ceea ce aceștia i-au mărturisit exista și un mic sămbure de adevăr, în sensul că ei ar fi intrat din eroare pe teritoriul său, rătăcindu-se. Aceasta o va afla el mai târziu de la căraușii indigeni, de la care Wazirii lui vor stoarce tot adevărul.

Totuși, incidentul că a fost considerat tot din eroare drept Esteban, i-a intensificat curiozitatea, așa că dorea cu

atât mai mult să afle identitatea ucigașului lui Gob.

— Mă rog, ședeți, l-a poftit din nou Kraski. Tocmai urma să bem cafeaua și am fi încântați dacă ați primi și dv. o ceașcă. Am dori să înțelegți că, venind aici, nu înscamnă că am fost rău intenționați, și de aceea am vrea să ne dovedim nevinovăția în modul cel mai onorabil atât dv., cât și acelor care cred că le-am făcut vreun rău.

Tarzan s-a gândit că, dacă ar servi o cafea în compania acestor oameni, nu ar fi nici o dramă. Poate că i-a învinovățit pe nedrept, dar oricum ar fi fost, o ceașcă de cafea nu i-ar fi impus nici o obligație prea mare față de ei.

Flora a avut dreptate în ceea ce i-a spus lui Kraski: că Tarzan al maimuțelor avea o slăbiciune și aceea era pentru o ceașcă de cafea, pe care nu o refuza cu nici un prilej.

Nu a primit însă scaunul care i s-a oferit, ci s-a așezat ghemuit ca maimuțele, în timp ce flăcările își jucau luminile pe pielea lui bronzată de arșița soarelui, scoțând în relief conturul grațios al mușchilor fârturii sale dumnezeiești.

Mușchii lui nu erau ca aceia ai unui fierar sau ai unui luptător de profesie. Erau proporționați după o linie simetrică, lăsând impresia că-l întruchipează pe Hercule. Acești mușchi erau căliți cu viteză și agerime, marcând ferocitatea. Întreaga lui imagine părea a unui semizeu.

Trock, Pible și Bluber îl priveau fascinați, în timp ce Kraski a trecut la alt cort pentru a pregăti cafeaua.

Până acum cei doi englezi nu s-au trezit încă din starea de incertitudine, așa că Pible se scărpinga mereu în ceafă, murmurându-și cuvinte imperceptibile despre ideea lui Kraski că noul sosit ar fi Tarzan.

În sufletul lui, Bluber era cuprins de o groază nespusă. Cu inteligența lui mai vioaie, a descoperit imediat adevărul asupra identității acestui om, dar, cum el nu știa nimic despre planul Florei, se simțea distrus numai la gândul celor ce li se va întâmpla, dacă Tarzan ar afla scopul lor pe acele meleaguri ale Oparului.

Nu realiza încă prea bine că viețile lor sunt în primej-

die... că acela căruia trebuiau să îi dea explicații era Tarzan, o fiară a junglei, nu John Clayton, lord de Greystoke, un nobil englez.

Sărmanul evreu se gândea mai mult la cele două mii de lire sterline pe care trebuia să le piardă aproape de sfârșitul expediției lor, deoarece știa destul de multe despre reputația lui Tarzan ca să fie convins că acesta nu le va da niciodată: voia să ia cu ei aurul pe care Esteban probabil că-l jefuia chiar în acel moment din depozitele Oparului. Bluber era pe punctul de a lăcrima, dar în momentul acela a sosit și Kraski cu cafeaua. Din umbra întunecoasă a unui cort, Flora Hawkes privea, cu nervii încordați la limita supremă, scena din fața ei. Era îngrozită, imaginându-și posibilitatea de a fi descoperită de către fostul ei stăpân, deoarece ea a fost cameristă, atât la locuința din Londra a familiei Greystoke, cât și la moșia lor din Africa, și știa bine că dacă lordul Greystoke o va vedea, o va recunoaște imediat.

Îi era frică de el aici, în jungla sa africană, mai mult decât ar fi trebuit să-i fie față de adevărata fire a lui Tarzan. Această stare profundă de teamă era naturală, pentru că se simțea cu conștiința încărcată și se aștepta la tot felul de pedepse pentru lipsa ei de fidelitate față de acela care întotdeauna a tratat-o cu destulă bunătate și considerație.

Visând neconținut la averea fabuloasă a comorii din beciurile Oparului, despre care a auzit destule amănunte în convorbirile dintre soții Greystoke, s-a deșteptat în pieptul ei o lăcomie firească, iar în mintea ei o dorință nepotolită de a poseda acea avere. Prin urmare, și-a format singură un plan prin care să poată jefui comoara constituită dintr-un număr suficient de saci de aur, care să îi ofere independența pentru tot restul vieții sale. Întrecăga desfășurarea a planului îi aparținea ei. La început, l-a interesat și pe Kraski, care la rândul lui a intrat în cooperare cu cei doi boxeuri și cu Bluber, și au contribuit între ei suma necesară costului expediției.

Tot Flora a fost cea care a căutat un tip de om care să-l

poată întuchipa cu succes pe Tarzan în propria sa junglă. Pentru aceasta, l-a găsit pe Esteban Miranda, un spaniol frumos, puternic, fără nici un scrupul. Abilitatea sa artistică, subliniată de machiaj, contribuia la copierea perfectă, cel puțin din exterior, a lui Tarzan, cel de care se temea cel mai mult.

Spaniolul nu numai că era puternic și activ, dar era și o ființă cu mult curaj, iar, de și-a ras barba și s-a îmbrăcat după metoda lui Tarzan în junglă, nu a pierdut nici un prilej ca să-l imite, în orice mod care îi era posibil.

Bineînțeles că nu știa nimic despre junglă și evita orice întâlniri personale cu fiarele mai mari din junglă, dar vâna animale mai mici, atât cu sulita, cât și cu săgeata, iar restul timpului se străduia să învețe să folosească funia de iarbă, care făcea parte din costumația sa.

Acum însă Flora Hawkes a văzut că toate planurile ei, atât de bine întocmite, sunt pe cale de a fi spulberate. Privindu-i pe oamenii de lângă foc, tremura. Teama care o cuprindea în prezența lui Tarzan era reală. După câteva clipe, toată făptura ei s-a încordat de o convulsie nervoasă văzându-l pe Kraski că se apropie de grupul de bărbați ducându-le ceștile de cafea.

Rusul a așezat ceștile jos, undeva în spatele lui Tarzan, iar, când le-a umplut, fata din cort l-a văzut turnând într-o ceașcă o parte din conținutul sticlei pe care i-a dat-o câteva clipe mai înainte. O sudoare rece a apărut pe fruntea ei când Kraski a ridicat ceașca și i-a oferit-o lui Tarzan.

O va primi el oare? Nu va bănuî nimic? Dacă banuia, ce pedeapsă îngrozitoare le va aplica el pentru această îndrăzneală?

L-a văzut pe Kraski dând câte o ceașcă lui Pible, Trock și Bluber luând una și pentru el, pe care a ridicat-o în fața lui Tarzan. Fata îi studia pe toți cum își beau cafeaua. Însă reacția care a urmat a slăbit-o cu totul. S-a clătinat și a căzut pe patul ei de campanie, cu fața îngropată în mâini.

Tarzan a băut și el din cafea până la ultima picătură.

CAPITOLUL VI

Moartea la pândă

În după amiaza zilei în care Tarzan a desoperit tabăra conspiratorilor, un paznic care se afla pe zidul din exterior al cetății ruinate a Oparului a observat un grup de oameni, care coborau în vale de sus, de pe culmile stâncilor.

Singurele persoane străine pe care locuitorii din Opar le-au văzut în valea lor în timpul vieții, cei mai bătrâni dintre ei, nu au fost decât Tarzan, Jane Clayton și Wazirii lor negri. Abia în legendele pe jumătate uitate, ale unui trecut pierdut în vremuri, mai exista o sugestie ușoară că mai au mai fost și alți străini să viziteze Oparul.

Cu toate acestea, din timpuri imemorabile a rămas obiceiul de a exista tot timpul un paznic sus pe muchia zidului din exteriori. Da, o singură ființă strâmbă și pocită era tot ce mai amintea de numeroșii războinici ai pierdutei Atlantida.

Demult, în cursul vremurilor, rasa lor a degenerat și, în cele din urmă, prin încrucișări ocazionale cu maimuțele mari, bărbații au ajuns să fie ființele acelea asemănătoare cu fiarele din Oparul de azi.

Ciudată și explicabilă a fost natura când a mărginit această degenerare numai la bărbat, lăsând femelele drepte, bine făcute și, adeseori, cu trăsături drăguțe, chiar frumoase. Această însușire putea fi atribuită în mare parte faptului că fetițele care se nașteau erau distruse imediat dacă posedau caracteristicile unei maimuțe, în timp ce băieții care posedau calități absolut umane erau înlăturați.

De aceea și păzitorul singuratic, de pe zidul din exteriorul cetății, era tipul curat al locuitorilor de sex bărbătesc din Opar. Un om scurt, noduros, cu părul capului și al bărbii lung și des, şuvițele părului atârând în jos peste o frunte îngustă. Avea, de asemenea, ochii mici, aproape uniți, și dinții cu colți ca de fiară, aceasta constituind o dovadă clară

a descendenței lor din maimuță. Avea picioarele scurte și îndoite în afară, mâinile lungi, musculoase ca de maimuță și corpul acoperit peste tot cu păr.

În timp ce cu ochii lui răutăcioși și injectați de sânge privea spre grupul de oameni care înainta prin mijlocul văii, către Opar, manifesta o stare de agitație marcată printr-o respirație rapidă și mârâituri surde, care îi ieșeau aproape imperceptibile din gât.

Străinii erau prea departe ca să fie recunoscuți drept altceva decât ființe omenești, iar numărul lor putea fi socotit aproximativ între șaizeci și șaptezeci de inși. Când s-a convins de aceste amănunte, paznicul a coborât de pe zid, a traversat spațiul între zidul acesta și cel din interior, și a pornit în fugă prin piața orașului, până la ușa templului, în spatele căruia a dispărut.

Hagi, marele preot al Oparului, stând la umbra unui copac uriaș care mai a mai rămas din ceca ce a fost cândva una dintre grădinile splendide ale vechiului templu, povestea cu vreo zece preoți inferiori tolăniți în jurul lui.

Când paznicul și-a făcut simțită prezența, toți au sărit speriați în picioare. El s-a apropiat cu pași mari de marele preot.

— Hagi! a strigat el. Vin străini spre Opar! Vin de la nord-vest și au intrat în vale, trecând peste stânci. Sunt cel puțin vreo cincizeci și poate chiar mai mulți. I-am văzut bine pe când pândeam pe zidul din exterior, dar nu pot să spun mai mult decât că sunt oameni, pentru că sunt încă la o mare distanță. În ținutul Oprului nu au mai venit străini de când a fost printre noi ultima dată marele Tarmangani.

— Sunt multe luni care au trecut de când marele Tarmangani, care se numea Tarzan, a fost printre noi, a zis Hagi. Ne-a promis că se va întoarce înaintea ploilor să vadă, dacă nu i s-a întâmplat vreun rău lui La; dar nu mai venit, iar La susține de atunci că el trebuie să fi murit. Ai mai spus cuiva despre ceea ce ai văzut? a întrebat brusc Hagi, întorcându-se spre noul sosit.

- Nu, a venit răspunsul acestuia.

- Bun! a exclamat Hagi. Haide acum să mergem cu toții sus pe zid și să vedem cine sunt accia care îndrăznesc să intre în cetatea Opar. Dar să nu iasă un cuvânt despre ceea ce ne-a spus Blag, până când nu hotărâsc eu

- Cuvântul lui Hagi este lege până vorbește La, a murmurat un preot.

Hagi s-a întors cu fața schimonosită de furie spre acela care a vorbit.

- Eu sunt mare preot în Opar, a mormăit el. Cine îndrăznește să nu mă asculte?

- Dar și La este mare preoteasă, a replicat alt preot, iar marea preoteasă este și regina Oparului.

- Dar și marele preot poate sacrifica pe altar, în camera mortuară sau a zeului strălucitor, pe oricine vrea el, i-a amintit Hagi.

- Bine Hagi, vom tăcea, a răspuns preotul cu o voce moale.

- Foarte bine, a mormăit Hagi pomind în fruntea grupului de preoți, trecând prin coridoare și prin templu, spre zidul exterior al cetății Opar.

Acolo au privit un timp spre grupul de oameni care se apropia și care se afla în centrul atenției lor.

Cei care pândeau de pe zid au început să vocifereze în limba guturală a mamiuțelor mari. Din când în când scoteau câte un cuvânt sau o frază dintr-o limbă ciudată care, fără îndoială, era vreo formă degenerată a vechii limbi din Atlantida. Probabil că aceasta era limba care le-a fost transmisă de nenumărate generații, de la strămoșii lor, acea rasă de oameni, stinsă a căror civilizație și orașe zac adânc îngropate sub valurile neconținut în mișcare ale oceanului Atlantic; o rasă al cărui spirit de aventură i-a determinat, în vremuri îndepărtate, să străbată pădurile până în inima Africii, în căutarea aurului, și să clădească aici, în duplicat, una din cetățile lor îndepărtate, marea cetate a Oparului, acum ruine.

În timp ce Hagi și camarazii săi îi priveau pe sub sprâncene stufoase pe străinii care înaintau cu greu prin soarele ecuatorial ale cărui raze loveau cu putere în stâncile goale ale acestei văi dezolate, o mică maimuță îi privea prin frunzișul unuia din copacii uriași care au crescut pe lângă zidul interior al cetății.

Era o maimuță mică, cu o înfățișare tristă, dar solemnă. Însă, ca toți cei din neamul ei, era copleșită de curiozitate. Sub impulsul acestei curiozități, a uitat pentru un moment de spaima teribilă care i-o insuflau bărbații din Opar și a sărit din copac pe zidul exterior, ascunzându-se după un bolovan de granit. Aici se simțea în destulă siguranță, nu putea fi văzută, dar era în același timp și destul de aproape ca să poată auzi tot ce vorbeau oparieni. Era o convorbire în limbajul marilor maimuțe, pe care și ea îl înțelegea.

Ziua se apropia de sfârșit și nu mai era mult până să înnopteze. Cu toate acestea, grupul de oameni care se apropia de Opar nu a ajuns încă până acolo unde fețele lor să fie recunoscute. Deodată, un preot dintre mai tineri a exclamat agitat.

– El este, Hagi! Este marele Tarmangani, căruia i se zice Tarzan. Uite, eu îl văd foarte bine. Numai el este alb, ceilalți sunt negri. Uitați-vă cum îi silește la drum, împingându-i cu sulita. Ei lasă impersia că le-ar fi frică de el și par a fi foarte obosiți, dar el îi zorește mereu înainte.

– Ești sigur? a întrebat Hagi. Ești tu sigur că e Tarzan?

– Absolut sigur, a răspuns, precipitat, preotul.

După puțin timp, alt preot a făcut aceeași declarație și nu a trecut mult până când străinii au ajuns să fie destul de aproape pentru ca însuși Hagi, a cărui vedere nu era atât de bună ca a celor mai tineri, să-l recunoască pe Tarzan și să-și închipuie că el se înapoia la Opar.

La gândul acesta, a început să tremure de furie. S-a întors deodată spre ceilalți și le-a spus:

– Nu ne trebuie să vină aici. Să nu intre în Opar! Grăbiți-vă și adunați o sută de luptători buni. Le vom ieși

înainte și îi vom întâmpina când vor trece prin zidul exterior și acolo îi vom uide până la unul.

– Nu uita de La, a strigat preotul care l-a supărat Hagi mai devreme. Mi-aduc aminte foarte bine că La a oferit prietenia cetății noastre lui Tarzan acum câteva luni, când el a scăpat-o de la moarte, de sub colții unui elefant înfuriat.

– Tăcere! a răcnit Hagi. Nu va intra! Îi vom uide pe toți: nimeni nu trebuie să știe cine erau, până când nu va fi prea târziu. Ai înțeles? Și să mai știi că acela care va încerca să mi se împotrivească va muri...; și nu va muri pe altarul de sacrificiu, ci va fi ucis de mâinile mele, dar de murit tot va muri. M-ai auzit?

Și, zicând acestea, a întins un deget murdar spre preotul care a început să tremure de frică.

Manu, maimuța, când a auzit acestea era pe punctul de a exploda de agitația în care se zbătea. Ea îl cunoștea pe Tarzan, după cum îl cunoșteau toate maimuțele care emigrau în lungul și în latul Africii; îl cunoștea bine, ca prieten și ca protector al lor. Pe bărbații din Opar, Manu nu îi considera nici fiare, nici oameni, nici prieteni. Îi cunoștea ca pe ființe rele și crude, care mâncau carne de maimuță, așa că-i ura din tot sufletul.

Prin urmare, gândul la acest complot care se pregătea împotriva lui Tarzan, a început să o frământa puternic. Așa cum fac toate maimuțele când se agită, a început să se scarpine în ceafă, la rădăcina cozii, peste burtă. Făcea aceste gesturi, într-o încercare extraordinară de a-și pune creierul în funcție și să poată înțelege bine ceea ce a auzit, iar în același timp să nascocască un plan prin care să zădărnicească dorința preoților și să-l salveze pe Tarzan.

Maimuța se schimonosea în toate felurile spre Hagi și semenii lui, dar ei nu bănuiau rostul lor și nici nu îi tulburau aceste strămbături. Aceasta se datora, probabil, faptului că între ei și maimuță se afla un bloc mare de granit.

Întâmplarea de față era lucrul cel mai important care s-a ivit vreodată în viața lui Manu. Voia să sară în sus și în jos.

Voia să danseze, să zgâric, să țipe și să-1 ocărăscă pe oparieni; dar era ceva care-i spunea lămurit că nu ar fi putut câștiga nimic, decât că ei ar arunca o ploaie de pietroaie în el, care sigur l-ar fi lovit.

E drept să spunem că Manu nu este gânditor profund, dar în aceste momente s-a întrecut pe el însuși, reușind să-și concentreze gândul asupra incidentului de căpetenie, în loc să se lase a fi furat de cine știe ce altă împrejurare fără importanță, cum ar fi o frunză care cade din copac sau vreo insectă zbârnâitoare. A lăsat să treacă pe lângă el o omidă suculentă, fără să se atingă de ea, atât era de preocupat de gândurile sale.

Astfel, cu puțin înainte de a se întuneca, Hagi a văzut o maimuță dispărând peste muchia zidului exterior, la o distanță estul de mică față de locul unde era el ascuns împreună cu o sută de luptători ai lui.

Dar atât de numeroase erau maimuțele care se învârtteau prin ruinele Oparului, încât Hagi a neglijat această întâmplare imediat după ce maimuța i-a dispărut din ochi. Nu a avut, deci, cum să o vadă, în întunericul serii, înaintând prin vale spre grupul celor care se apropiau de cetate. Nu a văzut-o nici când s-a oprit pe stânca înaltă din mijlocul văii, cam la doi kilometri de cetate.

Manu, maimuța cea mică, se temea mult să stea singură acolo în întuneric, pe vârful stâncii și arunca tot timpul priviri speriate când la dreapta, când la stânga.

Stânca pe care s-a urcat era într-adevăr înaltă, având toate laturile aproape perpendiculare, dar pe alocuri erau destule crăpături și ieșituri, astfel încât Manu să poată urca cu ușurință până sus de tot. S-a oprit un moment în vârf ca să răsuflă, după aceea a ocolit puțin și s-a oprit la un punct de unde putea să vadă mai bine în vale.

Da, uite-l, el era, marele Tarmangani. Tarzan, care venea cu vreo cincizeci de Gomangani! Aceștia aduceau cu ei câte două-trei prăjini lungi, pe care acum le legau împreună pe pământ, în două linii paralele, unindu-le la intervale de

câte treizeci-patruzeci de centimetri cu alte bucăți de prăjini mai scurte, cam de jumătate metru, formând în felul acesta o scară primitivă, dar destul de utilă.

Micul Manu nu putea să înțeleagă scopul acestei lucrări și nici nu știa că în creierul fertil al Florei Hawkes exista un plan după care, în felul acesta, să se poată urca pe malul prăpăstios al stâncii pe culmea căreia era intrarea din exterior a comorii din beciurile cetății Oparului.

De asemenea, Manu nu avea cum să știe că acei oameni nu voiau nicidecum să intre în oraș și deci, nu era nici o primejdie să cadă victime ale asasinilor ascunși de Hagi lângă zidul exterior. Pentru el primejdia lui Tarzan era foarte reală, așa că, imediat ce a fost cuprins de puțin curaj, l-a vestit pe prietenul poporului său despre cele ce se pregăteau.

– Tarzan! a strigat el în limba pe care amândoi o cunoșteau.

Atât albi cât și negri au privit o clipă în sus, de unde s-a auzit vocea maimuței, apoi și-au continuat lucrul.

– Tarzan, nu auzi? Sunt eu, Manu. Am venit să-ți spun să nu te duci în Opar. Hagi și cu o sută de oameni ai săi te așteaptă la zidul exterior ca să te ucidă.

Negrii, descoperind că cel care clănțănea de sus de pe stânci nu era altul decât o mică maimuță, și-a continuat lucrul, fără să-i mai dea vreo atenție. De asemenea și albul părea cu totul străin de cuvintele binevoitoare cu care maimuța îl avertiza de primejdie.

Pe Manu nu-l surprindea deloc lipsa de interes pe care o manifestau negrii, pentru că știa că ei nu cunosc limba lui; dar nu putea înțelege pentru ce Tarzan nu-i dădea nici cea mai mică atenție.

A mai repetat de câteva ori numele lui Tarzan. I-a mai comunicat de câteva ori avertismentul de primejdie, dar cu nu sesiza nici un indiciu că Tarzan l-ar fi auzit sau că l-ar fi înțeles. Era stupefiat de rezultatul încercării lui. Ce s-a întâmplat, oare, ca să-l determine pe Tarzan să fie atât de indiferent față de înștiințările unui prieten vechi?

În cele din urmă, mica maimuță a renunțat la orice încercare și a privit înapoi, în direcția copacului de lângă zidul interior al cetății. Acum era foarte întuneric și tremura numai la gândul că trebuie să străbată valea în care știa că sunt destui dușmani în timpul nopții.

S-a scărpinat în ceafă, și-a strâns genunchii sub bărbie, încolăcindu-și brațele în jurul lor, și a rămas în poziția aceasta, tremurând ca un sărman maimuțoi nefericit și speriat. Cu toate acestea, oricât de incomodă era situația lui sus pe stâncă, totuși era cu mult mai în siguranță decât în vale, așa că s-a hotărât să rămână acolo peste noapte, ca să nu se mai întoarcă acasă prin întuneric.

Astfel, Manu a văzut scara completându-se, înălțându-se pe fața stâncii și sprijinită bine acolo. După ce luna s-a ridicat pe cer și lumina terenul cu razele ei argintii, l-a văzut pe Tarzan zorindu-și oamenii să urce pe scară.

Până acum nu a avut niciodată prilejul să-l vadă purtându-se atât de barbar și de crud cu negri care îl însoțeau. Știa cât de feroce poate fi marele Tarmangani față de vreun inamic oarecare, fie acesta om, fie fiară, dar nu l-a văzut niciodată să-i trateze atât de rău pe negri, care erau prietenii lui.

Ei au urcat pe scară unul câte unul, aproape în silă, sub insistența suliței ascuțite pe care albul o mănua fără milă. După ce au ajuns cu toții pe culme, i-a urmat și Tarzan; iar Manu i-a văzut dispărând cu toții în inima stâncii.

Nu a trecut mult și a început să apară unul câte unul, de data aceasta având fiecare în mână câte un obiect, care lui Manu i s-a părut că seamănă foarte mult cu țevile care suportau blocurile de piatră întrebuințate în construcția clădirilor din Opar.

I-a văzut ducând aceste țevi până la marginea stâncii și aruncându-le jos în vale; când ultimul negru a venit cu sarcina sa și a aruncat-o și el în vale, au început să coboare pe scară. De data aceasta, Tarzan a fost acela care a pornit primul. După ce au ajuns jos, au luat scara, au desfăcut-o în

bucăți, l-au așezat grămadă la baza stâncii, au luat fiecare câte două țevi și au pornit înapoi pe drumul pe care au venit spre dealurile înalte ce mărgineau valea spre apus.

Manu ar fi fost cu mult mai nedumerit, dacă ar fi fost om. Știa el că obiceiurile oamenilor sunt de multe ori foarte ciudate și adeseori cât se poate de neînțelese și fără rost.

De exemplu, Gomanganii, care nu puteau călători prin junglă cu aceeași ușurință ca și alte animale de acolo, își măreau poverile, încărcându-se cu brățări de metal la glezne și la mâini, cu coloane de mărgele și cu piei de animale, ceea ce nu servea, după părerea lui Manu, decât să le îngreuneze mersul și să le complice viața. Manu, de câte ori se gândea la acest amănunt, se felicita că nu e și el om, plângând în inima lui soarta acestor ființe atât de simple și fără judecată.

Probabil că Manu a dormit un timp. El a crezut, însă, că nu a închis ochii decât un moment, iar, când îl deschise din nou, s-a luminat bine de ziua, iar sus, spre culmea din apus, a zărit grupul de negri al lui Tarzan dispărând în junglă pe panta cealaltă a munților.

Și-a întors atunci fața spre Opar, pregătindu-se să coboare de pe stâncă, pentru a putea ajunge din nou sub scutul copacilor săi, care creșteau în interiorul cetății Opar. Mai întâi va face o mică recunoaștere. Știa foarte bine că leopardul putea să fie ascuns pe undeva prin jur. De aceea a mers și Manu până la marginea stâncii de unde vedea întreaga vale de la stâncă până la Opar.

Ajungând acolo, a mai observat ceva care l-a umplut de o grijă și mai mare. Un grup mare, alcătuit din locuitorii îngrozitori ai acestei cetăți, ieșea de după zidul exterior al Oparului..., mai bine de o sută la număr, dacă Manu ar fi fost în stare să-i numere.

După toate aparențele, veneau înspre stâncă, iar maimuțica s-a oprit acolo, privindu-i cum se apropiau, amânându-și plecarea spre oraș până când drumul se va limpezi.

I s-a părut că oparienii vin după ea, atât de mare este și

orgoliul animalelor de ordine inferioară. Aceasta nu i se părea deloc ridicol, chiar dacă era numai o biată maimuță, așa că s-a ascuns repede după o ieșitură de stâncă, din spatele căreia privea foarte atent toate mișcările inamicului.

I-a văzut bine cum se apropiau. Emoția ei era nemărginită, dar nu îi era frică pentru că știa că, până să urce ei pe o parte a stâncii, ea va cobori pe cealaltă parte, ajungând la jumătatea drumului până la cetate mai înainte ca ei să știe încotro a mers ea.

Iată-i că se apropiau. Dar nu s-au oprit lângă stâncă. De fapt, nici nu s-au apropiat prea mult de ea, ci și-au continuat drumul. Atunci abia a pătruns adevărul în micul creier al maimuței. Hagi și oamenii lui nu au venit după ea, ci au pornit să-l urmărească pe Tarzan ca să-l prindă și să-l ucidă.

Dacă Manu s-a supărat în seara trecută de indiferența pe care i-a arătat-o Tarzan, probabil că până acum a uitat cu desăvârșire acest amănunt, deoarece era tot atât de agitată ca și cu o zi mai înainte, când a descoperit primejdia care îl amenința pe Tarzan.

La început a crezut că este bine să alerge și să-l avertizeze pe Tarzan, dar (temându-se să se aventureze atât de departe de copacii protectori ai Oparului și neștiind cum să facă pentru a putea să treacă neobservată pe lângă oparieni) a rămas pe loc nedumerită.

A stat în felul acesta câteva minute, privind dușmanul cu multă atenție; când văzut că acesta se îndreaptă chiar spre locul pe unde a dispărut Tarzan și trupa lui, nu a mai rămas nici o îndoială în capul ei că erau într-adevăr porniți în urmărirea lui. A privit din nou spre Opar. A văzut valea liberă, realizând că nimic nu îi împiedica drumul până acolo.

A început atunci să coboare fața verticală a stâncii și a fugit spre oraș. Acum ar fi greu de spus când și-a formulat ea planul pe care l-a urmat imediat după aceasta. Probabil că s-a gândit la toate amănuntele în timpul cât stătea sus pe stâncă privind după Hagi, sau poate că i-a trecut prin cap în momentul când alergia spre Opar. Poate că i-a trecut prin

minte, așa din senin, după ce a ajuns în sanctuarul oferit de copacul său. Dar, oricum ar fi fost, cert rămâne că La, marea preoteasă, în timp ce se îmbăia în compania mai multor preotese, a fost speriată, deodată, de țipetele unei maimuțe care se legăna de o creangă întinsă peste bazin.

Era o maimuță mică, gri, cu o figură atât de înțeleaptă și serioasă, încât, dacă cineva ar fi văzut-o, și-ar fi putut închipui că soarta tuturor națiunilor se sprijină pe umerii acestei figuri.

– La, La, țipa maimuța. S-au dus să-l omoare pe Tarzan! S-au dus să-l omoare pe Tarzan!

Când a auzit rostindu-se acest nume, La și-a încordat imediat atenția. Stând în apă, arunca priviri întrebătoare spre mica maimuță.

– Ce tot spui, Manu? a întrebat ea. De mult timp Tarzan nu mai venit în Opar. Acum nu este aici. Ce tot vorbești?

– L-am văzut! a țipat disperată maimuța. L-am văzut aseară cu o mulțime de Gomangani. A venit până la stânca mare din mijlocul văii. A urcat cu toți oamenii lui. Pe urmă au intrat cu toții în inima stâncii, de unde s-au întors cu niște țevi pe care le-au aruncat în vale. După aceea au coborât și ei, au luat țevile și au plecat din vale. Privește! În direcția aceea au mers!, a mai zis Manu, arătând cu mâna spre apus.

– De unde știi că a fost Tarzan? a întrebat La.

– Nu-l cunoaște Manu pe vărul și pe prietenul lui? L-am văzut cu ochii mei; era chiar el.

La, regina Oparului, și-a încrețit gânditoare sprâncenele. În inima ei ardea focul unei mari iubiri pe care o avea pentru Tarzan: foc care a fost înăbușit de nevoia măritişului silit cu Hagi, marele preot. Așa este scris în una din legile Oparului: că marea preoteasă a zeului strălucitor trebuie să ia de bărbat pe un preot, înainte de a trece un număr oarecare de ani după consacrarea ei ca regină.

Luni întregi, La a dorit ca soțul ei să fie Tarzan. Dar Tarzan nu o iubea, iar ea și-a dat seama în cele din urmă că

el nu o va putea iubi niciodată, așa că s-a înclinat soartei nemiloase ce a aruncat-o în brațele lui Hagi.

Pentru că a trecut lună după lună fără ca Tarzan să se mai înapoieze la Opar, după cum a făgăduit că va face spre a vedea că nu s-a întâmplat nici un rău reginei La, a ajuns să accepte opinia lui Hagi că Tarzan e mort și, cu toate că-l detesta pe Hagi ca întotdeauna, iubirea ei pentru Tarzan a devenit, latent, o amintire tristă, dureroasă.

Vestea că el e încă în viață și că a fost atât de aproape de ea, nu a făcut decât să-i deschidă din nou rana în inimă.

La început nu a înțeles nimic altceva decât că Tarzan a fost în preajma Oparului, dar, după puțin timp, strigătele lui Manu au făcut-o să-și dea seama de primejdia în care plutea Tarzan, cu toate că nu știa în ce consta acea primejdie.

— Și cine s-a dus să-l omoare pe Tarzan? a întrebat ea brusc.

— Hagi, Hagi! a strigat Manu. El s-a dus cu oameni foarte mulți. Se ține acum drept pe urma lui Tarzan.

La nu a mai așteptat să audă și alte lămuriri. A ieșit repede din bazin, s-a îmbrăcat într-o clipă și a pornit aproape în fugă prin grădină, în interiorul templului.

CAPITOLUL VII

Trebuie sacrificat

Hagi și cei o sută de inși îngrozitori ai lui, înarmați cu ciomege și cuțite, se furișau pe povârnișul malului de dincolo de valea Oparului, urmând cu multă atenție urmele lăsate de alb și de însoțitorii lui negri.

Următorii au observat de sus, de pe muchia zidului exterior al Oparului, că grupul de oameni pe care îl urmăreau mergea foarte încet, cu toate că nu înțelegeau motivul, pentru că de la o distanță atât de mare nu puteau să vadă și greutatea cu care erau încărcăți negrii.

De asemenea, Hagi nu intenționa să-i ajungă în cursul zilei. El plănuia un atac deosebit în timpul nopții. Știa că astfel, datorită numărului mare a celor care îl însoțeau, putea să-i biruie cu ușurință pe adversarii dormind, probabil, nepăsători, în tabăra lor.

Urmele după care se țineau se distingeau foarte bine. Nu încăpea nici o îndoială, cei urmăriți coborau încet la vale, cu toate că nu erau în fața urmărilor lor.

Cu puțin înainte de amiază, Hagi s-a oprit împreună cu oamenii săi lângă niște mărăcini, în mijlocul unei poieni din pădure. Din centru se ridica fumul subțire al unui foc, care aproape s-a stins. Iată, deci, că au ajuns la tabăra lui Tarzan.

Hagi le-a făcut semn camarazilor lui să se oprească și să se ascundă în tufișurile dese și bine înfrunzite de la marginea poienii. După aceea a trimis un om să cerceteze terenul.

Nu au trecut decât vreo două minute, când acesta s-a întors, aducând vestea că tabăra e părăsită, ceea ce l-a făcut pe Hagi să pornească din nou la drum cu oamenii săi.

Mai întâi, au intrat toți în colibă și, examinând-o, au încercat să descopere cât de mare ar fi fost trupa ce îl însoțea pe Tarzan.

În timp ce oamenii săi erau ocupați cu această operație, Hagi a văzut ceva ascuns pe jumătate într-un tufiș, tocmai de partea cealaltă a colibei. S-a apropiat cu multă atenție pentru că natura obiectului, cu toate că i-a stârnit curiozitatea, nu îl făcea să renunțe cu totul la precauție. Obiectul semăna, într-un fel, cu corpul unui om întins la pământ. A luat cu el vreo șase inși, cu măciucile pregătite, și s-a apropiat de el.

Mare i-a fost uimirea, dar și satisfacția când a văzut că în fața lui zăcea în nesimțire, Tarzan.

— Zeul nostru strălucitor și-a întins mâna departe ca să răzbune altarul care i l-a pângărit, a strigat marele preot cu ochii aprinși de focul nebun al unui fanatic.

Alt preot mai practic din fire sau, poate, mai prudent, a

îngenunchiat lângă Tarzan, punându-și o ureche pe inima lui.

– Nu e mort, a șoptit el. Poate că doarme numai.

– Atunci legați-l repede! a ordonat Hagi.

Într-o clipă Tarzan a fost acoperit de corpurile păroase ale acelor oameni îngrozitori, atâți câți aveau loc deasupra lui. El însă nu a opus nici o rezistență, nu a deschis ochii măcar, așa că, după câteva clipe, mâinile lui erau zdravăn legate la spate.

– Târâți-l acolo unde poate să-l ajungă ochiul zeului nostru strălucitor! a strigat Hagi.

L-au luat și l-au târât în centrul poienitei în plina lumină a soarelui, iar Hagi, marele preot, scoțându-și cuțitul de la brâu, l-a ridicat deasupra capului, pentru lovitura fatală care era să străpungă pieptul lui Tarzan.

Personalul religios și militar al lui Hagi s-a strâns în cerc în jurul acestei scene, unii fiind cât mai aproape de conducătorul lor. Preoții păreau neliniștiți, privindu-i alternativ, când pe Tarzan, când pe marele preot. Spre soare aruncau priviri furișe, mai ales că-l vedeau acum intrând într-un nor mare și gros.

Dar, oricare ar fi fost gândurile ce le muneau creierul lor aproape sălbatic, numai unul a îndrăznit să le explice cu voce tare și acesta a fost tocmai preotul care cu o zi mai înainte se opusese într-un fel propunerii făcute de Hagi ca Tarzan să fie ucis.

– Hagi, a zise el, cine ești tu să oferi sacrificii zeului nostru strălucitor? Acest privilegiu aparține numai și numai mării noastre preotese și regine La, care va fi desigur foarte supărată când va afla cele ce ai făcut.

– Tăcere, Dot! s-a răstit Hagi, Eu, Hagi sunt marele preot din Opar. Eu, Hagi, sunt soțul reginei La. Cuvântul meu este și el lege în Opar. Iar, dacă tu vrei să mai rămâi preot și să mai trăiești, taci!

– Cuvântul tău nu este lege, a răspuns Dot supărat. Iar, dacă o superi pe La, marea preoteasă, sau dacă-l superi pe zeul nostru strălucitor, poți fi pedepsit ca oricare din noi. Să

știi că, dacă acest sacrificiu este oferit de tine, și unul și altul se vor supăra.

– Destul! a strigat Hagi. Zeul strălucitor mi-a vorbit și mi-a poruncit ca să sacrific acest profanator de templuri.

După aceea a îngenuncheat lângă Tarzan, atingându-i pieptul cu vârful lamei sale ascuțite, și, ridicând cuțitul deasupra capului, se pregătea să dea lovitura fatală, în pieptul plin de viață al omului de lângă el.

În clipa aceea un nor mare a acoperit fața soarelui, iar împrejurul și deasupra lor s-a făcut imediat umbră. Un murmur s-a ridicat de pe buzele preoților din jur.

– Priviți, a strigat Dot, zeul strălucitor s-a supărat. Uite, și-a întors fața de la poporul lui Opar.

Hagi s-a oprit, aruncând o privire sfidătoare și speriată spre norul care întuneca lumina soarelui. După aceea, s-a ridicat încet în picioare și, întinzându-și brațele spre zeul care s-a ascuns, a rămas un moment în tăcere și cu atenția deosebit de încordată. S-a întors spre camarazii lui, zicându-le:

– Preoți din Opar, zeul strălucitor a vorbit în momentul acesta marelui preot, Hagi. El nu este supărat. Ar vrea să-mi vorbească numai mie și să mă învețe ceea ce trebuie să fac. Mi-a spus să vă trimit departe în junglă, până când va termina ceea ce vrea să-mi comunice. După aceea vă voi chema înapoi. Plecați!

Cea mai mare parte a preoților păreau că au acceptat cuvântul lui Hagi, dar Dot cu încă câțiva nu renunțară la bănuielile lor și ezitară să plece.

– Plecați odată! a poruncit Hagi.

Atât de puternic era infiltrat în ei obiceiul supunerii, încât până și cei care se îndoiau mai mult de adevărul cuvântului marelui preot au dispărut în pădure, în urma celorlalți.

Un zâmbet șiret a fluturat pe fața crudă a marelui preot după ce toți au dispărut în desișul pădurii. După aceea și-a întors atenția din nou înspre ființa care zăcea în nesimțire în

fața lui.

Era evident, însă, prin faptul că privea întruna spre cer, că în adâncul inimii sale tot mai exista teama inerentă de zeitatea în care a crezut odată.

El s-a decis să-l ucidă pe Tarzan în timpul cât Dot și ceilalți preoți lipseau de acolo. Cu toate acestea, frica ce îi stăpânea sufletul față de zeul lui i-a reținut mâna, până când lumina soarelui ar străluci din nou, asigurându-l în felul acesta, după cum credea el, că fapta mârșavă pe care avea intenția să o comită era aprobată și de Dumnezeuul lor.

Norul, care acoperise soarele, era mare și dens și foarte încet mișcat de vânt. Hagi, tot așteptând să iasă soarele din nor, devenea din ce în ce mai nervos.

De șase ori consecutiv a ridicat cuțitul ca să dea lovitura de grație, dar de fiecare dată îngrozitoarea superstiție care îl stăpânea îl oprea.

Au trecut cinci minute, zece, cincisprezece, dar soarele continua să rămână ascuns în nor. Hagi a observat că acesta se apropie de marginea norului, gata să reapară. A ingenunchiat repede lângă Tarzan, ridicând cuțitul gata să înjunghie în clipa când razele soarelui vor lumina din nou poiana în care se aflau.

Vedea chiar lumina începând să înainteze încet prin poiană către el și, în această așteptare, a început să tremure de furia diabolică ce-l cuprinsese, în anticiparea momentului suprem când va gusta satisfacția deplină.

Încă o clipă și zeul strălucitor va fi de acord cu sacrificiul din poiană. Hagi a ridicat cuțitul și mai sus, mușchii i s-au încordat puternic, și mâna i-a pornit în jos. În clipa aceea, tăcerea junglei a fost întreruptă de vocea unei femei, care semăna mai mult cu un strigăt:

— Hagi!

Un singur cuvânt s-a auzit, dar cu același efect surprinzător pe care l-ar fi avut un trăznet din senin.

Cuțitul nu și-a atins ținta. Marele preot și-a întors privirea în direcția de unde se auzise glasul și a văzut-o la

marginea luminiișului pe La, marea preoteasă, iar la spatele ei pe Dot cu un grup mare de preoți.

– Ce înseamnă asta, Hagi? a întrebat La supărată, apropiindu-se rapid de el.

Marele preot s-a ridicat de jos, foarte întunecat.

– Zeul strălucitor a cerut viața acestui necredincios.

– Mincinosule! a ripostat La. Zeul strălucitor nu comunică cu lumea decât prin intermediul mării preotese. De prea multe ori ~~am~~ încercat să treci peste voința reginei tale. Află, Hagi, că ~~puterea de~~ viață și de moarte pe care o are regina se răsfrânge și asupra ta la fel, ca și asupra oricui. În decursul vremurilor prin care a trecut Opar, legendele noastre ne spun că destui mari preoți au fost sacrificați pe altarul zeului strălucitor. Probabil că și tu vei urma această cale, dacă nu încetezi cu pretențiile tale. Renunță la vanitatea și pofa de putere, ~~ca~~ nu cumva să te ducă la pierzanie.

Hagi și-a pus cuțitul în teacă și, foarte încruntat, s-a dat la o parte, privindu-l încruntat pe Dot, pe umerii căruia aruncă eșecul planului.

În prezența reginei sale, preotul s-a rușinat și a dovedit supunere, dar acei care îl cunoșteau nu se îndoiau câtuși de puțin că el tot mai avea intenția să-i facă de petrecanie lui Tarzan, îndată ce s-ar ar găsi ocazia.

După legile Oparului, marea preoteasă și regină trebuia să se căsătorească cu marele preot. La a invocat ani întregi nenumărate scuze ca să amâne ceremonia care ar fi unit-o cu Hagi. De asemenea, a mai stârnit și antagonismul unei părți bune din popor prin probele amorului ce-l nutrea pentru Tarzan și, deși a declarat că se va mărita cu Hagi, față de acesta, nu făcea nici o încercare ca să-și ascundă ura și scârba. Până unde putea să meargă regina în această chestiune, fără a-și lua pedeapsa cuvenită, era o problemă pe care, adeseori, și-o puneau aceia care se bucurau de protecția ei.

De aceea nu era de mirare ca Hagi să clocească gânduri de trădare față de regina lui. Era unit cu el și Oah, o preoteasă care aspira să ajungă prin această trădare în funcția

înalță ocupată de La.

Dacă se putea scăpa de La, Hagi avea destulă influență ca să reușească s-o înalțe pe Oah la rangul de mare preoteasă.

Mai avea promisiunea ei că îl va lua de soț, lăsându-l să domnească în continuare ca rege, dar, cu toate acestea, erau amândoi atât de influențați de temerile superstițioase față de zeul strălucitor, încât viața mării preotese La, a fost până la un punct și, deci până în prezent, în destulă siguranță. Nu trebuia decât o scânteie foarte mică pentru a aprinde flăcările trădării ce clocotea în jurul ei.

De fapt, ea nu a fost decât în dreptul său oprind pe marele preot de la executarea sacrificării lui Tarzan.

Dar soarta și viața ei atârnavă foarte mult de tratamentul pe care urma să-l acorde în viitor prizonierului. Dacă va încerca să-l scape, dacă va arăta cumva că dragostea pe care o nutrea pentru el a izbucnit din nou, desigur că soarta ei era pecetluită. Chiar și numai pentru faptul că l-ar fi eliberat, ea și-ar fi luat pedeapsa cuvenită.

Hagi și ceilalți o priveau cu atenție cum se apropia de Tarzan. Oprindu-se în picioare lângă el, marea preoteasă a privit câteva clipe spre trupul care zăcea inert în fața ei.

— E mort? a întrebat ea.

— Nu era mort când ne-a gonit de aici Hagi, a răspuns Dot. Dacă e mort acum, este absolut sigur că Hagi l-a omorât în lipsa noastră.

— Nu l-am omorât, i-a asigurat Hagi. Rămâne să o facă La, regina noastră, după cum ea singură ne-a spus. Ochiul marelui nostru zeu strălucitor te privește acum pe tine, mare preoteasă de Opar. Cuțitul îl ai la șold, iar sacrificiul zace în fața ta.

La a simulat că nu aude vorbele lui Hagi și, întorcându-se spre Dot, i-a zis:

— Dacă mai trăiește, construiți a targă de crengi și duceți-l înapoi la Opar.

Iată cum Tarzan a ajuns din nou în cetatea coloniei

africane a vechii Atlantide. Efectul narcoticului pe care i l-a administrat Kraski nu a trecut încă, ci a mai persistat câteva ore după ce a fost adus în Opar.

Era noaptea târziu când el a deschis ochii. Fiind întuneric, în primul moment era nedumerit asupra celor ce s-au întâmplat cu el și nu înțelegea tăcerea care îl înconjură. Tot ce a putut să afle, orientându-se după miros, a fost faptul că era culcat pe un așternut de blănuri și că nu e rănit deloc, deoarece nu simțea nici o durere.

Prin ceața în care îi era învăluit creierul, a început, încetul cu încetul, să se strecoare lumină și astfel și-a amintit de toate până în clipa în care și-a pierdut cunoștința, realizând cursa în care a fost atras. Nu a putut, însă, să-și închipuie cât timp a stat în nesimțire și în ce loc se afla.

S-a ridicat încet în picioare. Nu simțea nici o durere, o amețală. A început să pipăie prin întuneric, înaintând cu multă atenție, ținând o mână întinsă înaintea și cu piciorul pipăind podeaua pentru a fi sigur să ce sprijină tot timpul pe un loc solid.

Abia a făcut vreo doi pași, când orice mișcare de înaintare i-a fost oprită de un perete care se înălța în fața lui.

A pornit pe lângă zid și, după câțiva pași, a ocolit camera, descoperind că nu are decât două ieșiri: o ușă în dreapta și alta în stânga, față în față.

În întunericul care domina acolo, nu se putea folosi decât de simțul pipăitului și de cel al mirosului. Aceste două simțuri i-au spus de la început că e închis într-o încăpere subterană, dar, după ce a dispărut cu totul efectul narcoticului, a început să priceapă că mirosul de acolo îi era într-un fel cunoscut. Avea o amintire vagă că a mai simțit cândva atmosfera aceasta în împrejurări foarte ciudate din viața lui.

Nu a trecut mult și de sus, din afară, a străbătut prin pământ și piatră urma unui strigăt neînchipuit de straniu. A ajuns la urechile lui foarte slab, aproape imperceptibil altor urechi mai puțin agere ca ale lui, dar a fost suficient ca să-i răscalească cele mai vii amintiri și odată cu ele să-l facă să

recunoască și mirosurile care i s-au părut înainte atât de cunoscute. Știa acum că se află într-unul din coridoarele sau peșterile subterane ale Oparului.

Sus, la suprafața pământului, în camera templului, marea preoteasă La se zvârcolea fără somn pe un divan. Ea cunoștea prea bine atât temperamentul poporului ei, cât și firea trădătoare a marelui preot, Hagi.

Cunoștea prea bine fanatismul religios ce împingea adeseori poporul ei la acte de nebunie religioasă și știa că Hagi poate foarte ușor să pornească împotriva ei, dacă nu îl va sacrifica de data aceasta pe Tarzan, sub razele zeului strălucitor.

Acesta era motivul pentru care La nu putea să doarmă. A încercat să găsească o ieșire din dilema în care se afla, în sufletul ei neâmpăcându-se cu ideea de a-l sacrifica pe Tarzan.

Cu toate că ea era marea preoteasă a unui cult îngrozitor și regina unei rase de oameni pe jumătate bestii, era femeie, și încă o femeie care a iubit numai o singură dată, iar dragostea ei întreagă o dăruise ființei dumnezeiești care se afla acum din nou în mâinile ei.

De două ori a scăpat Tarzan de cuțitul sacru, iar ultima oară dragostea ei a triumfat și asupra geloziei și asupra fanatismului; iar La și-a dat seama că nu poate să pună în primejdie viața omului pe care l-a iubit, oricât de deznădăjduită ar fi acea iubire.

În noaptea aceasta i s-a înfățișat o problemă și simțea că este peste puterile ei găsirea unei soluții. Faptul că s-a logodit cu Hagi i-a luat și ultima rază de speranță că ar fi putut deveni vreodată soția lui Tarzan.

Cu toate acestea, era tot atât de hotărâtă să-l scape pe Tarzan, ca și cum ar fost propriul ei logodnic. El i-a slavat viața de două ori: o dată de furia unui preot care a înnebunit, și a doua oară de furia lui Tantor când era în "călduri". De asemenea, ea și-a dat cuvântul ca atunci când Tarzan va mai veni la Opar, să fie primit cu prietenie.

Totuși, influența lui Hagi era mare, și La știa că această influență a fost îndreptată din toate puterile împotriva lui Tarzan. De faptul acesta s-a convins destul de bine din atitudinea preoților, chiar din momentul când a pornit să-l aducă pe Tarzan la Opar, precum și din privirile furioase care i le aruncau cu toții.

Mai curând sau mai târziu vor avea chiar îndrăzneala să o înfrunte. Nu aveau nevoie decât de un simplu pretext. La știa că ei vor găsi în cele din urmă acest pretext în atitudinea pe care ea o va manifesta față de Tarzan.

A trecut de mult de miezul nopții, când la ușa camerei ei a bătut încet o preoteasă întotdeauna credincioasă și pe care o avea de pază afară, lângă camera ei.

– Dot vrea să vă vorbească, a șoptit preoteasa.

– E târziu, a răspuns La, iar bărbaților nu le este permis să vină în partea aceasta a templului. Cum se face că a venit până aici și care e motivul pentru care a trecut peste acest principiu?

– Spune că vine pentru binele mării preotese care se găsește într-o primejdie, a răspuns fata.

– Să între atunci, a zis La. Iar tu, dacă ții la viață, ai grijă și nu spune nimănui despre aceasta.

– Am să fiu tăcută ca piatra din care e zidit altarul, a răspuns fata ieșind.

După câteva clipe s-a întors aducându-l pe Dot, care s-a oprit la câțiva pași de marea preoteasă, făcând o plecăciune adâncă. La a făcut fetei un semn și aceasta a părăsit camera.

– Vorbește, Dot! a poruncit La.

– Știm cu toții, a început el, despre iubirea lui La pentru străinul captiv. Nu este treaba mea, un preot inferior, să iscodesc gândurile și acțiunile mării mele preotese. Datoria mea este să o slujesc, cum ar trebui să facă și aceia care acum completează împotriva ei.

– Ce vrei să zici cu asta, Dot? Cine completează contra mea?

– Chiar în momentul acesta, Hagi și Oah împreună cu

mai mulți preoți și preotese au formulat un plan prin care să te ducă la pieire. Au pus spioni care să te pândescă, știind că ai intenția de a-l elibera pe Tarzan, mai ales că va veni cineva din partea lor care te va povățui că cea mai ușoară soluție a problemei ar fi să-l faci scăpat. Această persoană este trimisă de Hagi, iar cei care te pândesc vor comunica poporului și preoților că te-au surprins când ai dat drumul aceluia care trebuia sacrificat. Dar nici aceasta nu va putea ajuta cu nimic, pentru că Hagi a amplasat o mulțime de oameni în diverse ambuscade pe tot drumul, de la Opar până la munți, care-l vor prinde pe Tarzan și-l vor ucide pe loc. Nu e decât o singură cale prin care te poți salva, regină a Oparului!

– Și care este acea cale? a întrebat nerăbdătoare La.

– Trebuie, cu propriile tale mâini, să-l sacrifici pe Tarzan pe altarul templului marelui nostru zeu strălucitor.

CAPITOLUL VIII

Misterele trecutului

A doua zi de dimineață, La și-a luat liniștită dejunul, după care l-a trimis pe Dot cu mâncare la Tarzan. Nu a trecut mult și a venit s-o viziteze o tânără preoteasă, care era sora lui Oah.

Înainte chiar de a începe fata să vorbească, La a știut că este un emisar de-a lui Hagi și că trădarea de care o prevenise Dot își urma cursul.

Fata nu se simțea în largul ei și părea a fi foarte speriată..., aceasta pentru că era tânără și-și respecta mult regina, pe care o știa atotputernică, capabilă s-o pedepsească cu moartea, dacă ar fi voit.

La și-a formulat un plan de acțiune ca să-l pună în încurcătură pe Hagi și pe conspiratorii lui, iar acum a așteptat în tăcere ca fata să înceapă să vorbească. Au trecut

însă, câteva minute până când fata și-a găsit curajul necesar să începarii unei discuții prin care știa că va trăda. La început au vorbit doar despre banalități care nu aveau nici o legătură cu subiectul principal, iar La era se amuza simțind tulburarea clară în care se afla tânăra preoteasă.

– Foarte rar se întâmplă, a zis La, ca sora lui Oah să vină în apartamentele reginei sale fără a fi fost invitată. Mă bucur să văd că a băgat de seamă, în cele din urmă, că-i este datoră cu câteva servicii marii preotese a soarelui.

– Am venit, a zis fata, vorbind ca și cum ar fi povestit o lecție învățată pe dinafară, am venit să-ți spun ceva ce am auzit și care cred că te interesează.

– Da? a întrebat La, ridicând sprâncenele.

– L-am auzit din întâmplare, a continuat fata, pe Hagi spunându-le unor preoți că ar fi bucuros dacă Tarzan ar scăpa, pentru că aceasta te-ar scoate pe dumneata dintr-o mare încurcătură. Eu am crezut că La, regina, se va bucura să afle aceasta, deoarece știm cu toții că ai promis prietenie lui Tarzan și, prin urmare, nu ai dori nicidecum să-l sacrifici pe altarul zeului nostru strălucitor.

– Eu îmi cunosc bine datoria, a răspuns La cu o voce mândră. Nu am nevoie de Hagi, nici de preotesele mici ca să mi-o explice. Cunosc de asemenea și prerogativele marii preotese și știu că dreptul de a sacrifica este unul din aceste prerogative. Din acest motiv l-am împiedicat pe Hagi să-l sacrifice pe străin. Nici o altă mână, în afară de mâna mea, nu poate oferi sângele inimii sale zeului strălucitor. De aceea, în ziua a treia de la sosirea lui aici, va muri sub cuțitul meu pe altarul templului nostru.

Efectul pe care aceste cuvinte l-au avut asupra celei care a fost trimisă lui Hagi a fost întocmai după cum prevăzuse La. Pe figura aceleia s-a zugrăvit dezamăgire, precum și părere de rău, deoarece nu s-a așteptat la o asemenea atitudine din partea preotesei La.

După câteva momente, fata a găsit un pretext oarecare ca să se retragă, iar La abia a putut să-și rețină un surâs. Ea

nu avea intenția să-l sacrifice pe Tarzan; iar sora pretesei Oah nu putea să bănuiască acest gând.

Fata s-a întors la Hagi, repetând tot ce își putea aminti din spusele lui La. Aceste cuvinte l-au întristat pe marele preot. Planul lui nu era îndreptat numai împotriva lui Tarzan, ci mai mult ca să abată mânia preoților și a poporului din Opar asupra mării preteșe.

Oah era și ea prezentă acolo când s-a întors sora sa. A fost atât de dezamăgită, încât s-a abținut să nu izbucnească, mușcându-și buzele. Niciodată nu a simțit o dorință mai puternică de a deveni o mare preteasă. Câteva minute, adâncită în gânduri, s-a plimbat cu pași repezi dintr-o parte în alta a încăperii. Deodată, s-a oprit în fața lui Hagi.

— La îl iubește pe Tarzan, a zis ea, iar, dacă acceptă ideea de a-l sacrifica, o face numai de frica poporului ei. Îl iubește mai mult decât te-a iubit vreodată pe tine. Tarzan știe aceasta și are încredere în ea. Pe acest fapt ar trebui să mizăm și noi și atunci planul nostru va fi încununat de succes.

Ascultă, Hagi, la ceea ce-ți spune Oah. Trebuia să trimitem o preteasă la el, care să-i comunice că vine din partea mării preteșe și că La i-a poruncit să-l conducă afară din Opar, scăpându-l în felul acesta, de orice primejdie. Iscoada noastră îl va conduce tocmai acolo unde vor fi ascunși oamenii noștri, iar ei îl vor ucide. După aceea vom merge cu toții la marea preteasă și o vom acuza de trădare.

Preteasa care l-a condus afară din Opar pe Tarzan, va declara că La a îndemnat-o să facă aceasta. Astfel, atât preoții, cât și poporul își vor dezlănțui furia și vor cere, ca pedeapsă, viața mării preteșe. Numai în acest fel vom reuși să-i înlăturăm pe amândoi.

— Foarte bine! a exclamat Hagi impresionat. Vom face aceasta mâine, în zorii zilei. Înainte de apusul soarelui, Opar va privi spre o nouă mare preteasă.

Pe la mijlocul nopții, Tarzan a fost trezit de zgomotul care se auzea la una din ușile camerei unde era închis. A

auzit zăvorul trăgându-se și ușa a scârțâit ușor, apoi aceasta s-a deschis încet din vechile ei balamale. În întunericul de nepătruns de acolo, nu putea să deslușească imaginea celui care a intrat, dar auzea zgomotul unor pași care se apropiau de el, iar după câteva clipe a auzit o voce de femeie pronunțându-i numele în șoaptă.

– Aici sunt, a răspuns el. Cine ești și ce ce vrei de la mine în toiu nopții?

– Viața ta este în primejdie. Ridică-te și urmează-ne, a răspuns aceeași voce de femeie.

– Cine te-a trimis? a întrebat precipitat Tarzan.

Înainte însă, de a aștepta răspunsul, a încercat să descopere prin mirosul său ager, identitatea vizitatorului nocturn. Dar ființa de lângă el emana puternic un parfum străin. Astfel Tarzan nu a reușit sub nici o formă să distingă dacă e cineva pe care-l cunoștea sau vreo persoană cu totul străină.

– Sunt trimisă de La, i s-a răspuns, ca să te scot din această închisoare și să te las liber dincolo de zidurile Oparului. Iată-ți și armele, a adăugat ea apropiindu-se de el și punându-i-le în mână.

După aceea l-a prins de braț, ieșind împreună din închisoare. Au trecut printr-un coridor lung, au coborât mai multe scări, apoi și-au continuat drumul din coridor în coridor și din cameră în cameră, deschizând și închizând mai multe uși, care scârțâiau și gemeau în balamalele lor ruginite.

Cât timp au călătorit în felul acesta și în ce direcție mergeau Tarzan nu avea de unde să știe. El a aflat suficiente de la Dot, când îi aducea hrana, ca să creadă cu adevărat în prietenia pe care i-o oferea La. Era ferm convins că aceasta va depune toate eforturile să-l ajute, deoarece Dot i-a povestit cum l-a salvat din mâinile lui Hagi când acesta a intenționat să-l omoare în locul unde a fost descoperit zăcând în nesimțire.

„Acesta a fost motivul pentru care a urmat-o pe femeia

aceea, care spunea că a fost trimisă de La, fără să opină nici un fel de rezistență. Și-a amintit acum de cele spuse Janc în privința nenorocirilor ce îl așteptau dacă ar persista să facă și această a treia călătorie la Opar. S-a întrebat dacă nu cumva avea dreptate soția sa, adică să nu mai scape niciodată din ghearele preoților fanatici ai zeului strălucitor.

Părea că deasupra acestei cetăți afurisite planează un demon de gardă și care amenință viața oricărui ar îndrăzni să se apropie de acest loc interzis, sau ar căuta să strângă o parte din bogăția adunată în beciurile cetății. Călăuza lui l-a de braț print întinericul de nepătruns al trecătorilor subterane, mai bine de o oră, până când, după ce au urcat un număr mare de trepte, au ieșit în mijlocul unor tufișuri dese, prin care abia putea să pătrundă, până la ei lumina slabă a lunii.

Aerul proaspăt ce i-a izbit obrații l-a înștiințat că se află la suprafața pământului. Femeia, care nu a articulat nici o vorbă de când au plecat din prima încăpere, și-a urmat acum drumul în aceeași tăcere, pe o cărare sucită din vegetația puternică a unei păduri dese.

Tarzan a privit spre cer și a constatat, după aspectul lunii și al stelelor, că merg pe un drum care duce în sus spre munții din spatele Oparului, un loc pe unde el nu a mai fost niciodată, ținutul acela părăndu-i-se gol și pustiu.

Acum era surprins de natura bogată a vegetației, deoarece au considerat că aceste dealuri sunt sterpe, abia având câteva tufișuri și copaci pipemiciți.

În timp ce ei își continuau drumul pe deal spre spre muchia muntelui, luna s-a ridicat pe cer, astfel că lumina ei a indicat ochilor ageri ai lui Tarzan aproape întreaga topografie a ținutului pe care îl traversau. Atunci a observat și el că drumul mergea în sus printr-o trecătoare îngustă, împădurită și a cărei vegetație nu se putea vedea de jos din câmpia Oparului.

Nefiind din fire prea comunicativ, nu a fost prea marcat de tăcerea neobișnuită a femeii care îl însoțea. Dacă ar fi avut ceva de spus, ar fi spus fără să mediteze prea mult.

Astfel și-a închipuit că nici ea nu are prea multe să-i spună. Pe lângă aceasta, el mai avea un motiv de tăcere: cei care vor să ajungă departe la drum trebuie să vorbească cât mai puțin, economisindu-și răsuflarea.

Spre răsărit, stelele au început să dispară una după alta, semn că se apropia răsăritul soarelui. Cei doi drumeți au urcat acum un mal prăpăstios, care era și sfârșitul râpei parcurse. Sus, pe culmea acestui mal, se întindea un teren mai drept și mai puțin acoperit de copaci.

Cerul a început să se lumineze, iar după câțva timp femeia s-a oprit la marginea unui povârniș. Luminându-se bine de ziuă, Tarzan a văzut înaintea lui un bazin bine împădurit și înconjurat din toate părțile de munți, iar la o distanță de patru-cinci kilometri a văzut ceva care i s-a părut conturul unei clădiri mari, al cărei acoperiș scânteia și lucea la razele slabe ale soarelui abia răsărit.

Atunci și-a întors capul și a privit-o pe cea care îl însoțea. În clipa aceea s-a zugrăvit pe figura lui atât surpriză, cât și o mare consternare, deoarece în fața lui nu era altcineva decât La, marea preoteasă din Opar.

– Dumneata? a exclamat el. Acum desigur că Hagi va avea pretextul mult așteptat pentru a te înlătura de la tron.

– Nu va avea niciodată prilejul să mă înlătore de la tron, a răspuns La, pentru că am intenția să nu mă mai întorc niciodată la Opar.

– Să nu te mai întorci la Opar? Dar atunci unde să mergi? Unde poți să te duci?

– Merg cu tine, a răspuns ea. Nu-ți cer să mă iubești. Tot ce te rog e să mă duci departe de Opar, departe de dușmanii mei, care vor să mă ucidă. Nu am altă cale. Manu maimuța cea mică i-a auzit pe când conspirau și a venit la mine și mi-a spus ce au de gând să facă. Fie că te sacrificam, fie că te scăpam după cum am și făcut, aceeași soartă m-ar fi așteptat. S-a hotărât să mă înlătore, ca Oah să poată deveni mare preoteasă, iar Hagi, rege al Oparului. Dar pe tine, Tarzan, nu te puteam sacrifica cu nici un chip, și am

ales singura alternativă pe care o mai aveam ca să putem să ne salvăm amândoi. Nu putem să mergem spre nord, nici spre apus prin câmpia Oparului, deoarece Hagi a făcut ambuscade cu luptătorii lui în diferite locuri, unde te-ar fi prins, iar tu, Tarzan, oricât de mare luptător ești, ai fi fost copleșit de numărul lor.

– Dar acum unde mă conduci? a întrebat dezorientat Tarzan.

– Dintre două situații dificile, am ales-o pe cea mai puțin îngrozitoare. În direcția aceasta intrăm într-un ținut necunoscut, despre care noi, oparieni, nu știm decât ce ne spun legendele noastre: că ar fi plin de monștri și de oameni ciudați. Oparienii nu au venit niciodată până aici, iar, dacă a venit vreunul atât de departe, nu s-a mai întors niciodată. Eu însă sunt convinsă că, dacă există în lume o ființă care să poată străbate această vale necunoscută, aceea nu poate fi decât Tarzan.

– Dar, dacă nu știi nimic despre acest ținut sau despre locuitorii din el, a întrebat Tarzan, cum se face că știi atât de bine drumul?

– Cunoaștem bine drumul până la muchia dealului, dar aceasta este tot ce putem ști. Din când în când, vin până aproape de Opar niște maimuțe mari, enorme, însoțite de lei, și vin tocmai pe acest drum. Desigur că leii nu ne pot spune unde duce drumul și nici maimuțele nu vor să ne spună, pentru că noi suntem de foarte multă vreme în război cu ele. Aceștia coboară pe acest drum în Opar și ne fură locuitorii, iar noi îi așteptăm de multe ori pe drumul acesta, ca să-i prindem, iar, când prindem vreuna, o sacrificăm zeului strălucitor. Cel puțin acesta era vechiul nostru obicei, dar sunt ani de zile de când le-a venit mintea la cap și nu-i mai putem prinde noi pe ei, ci ei pe noi. Nu știm însă care le este cauza că ne fură oamenii. Ne imaginăm că nu pot face altceva cu ei, decât să îi mănânce. Sunt, o rasă foarte puternică, mai puternică decât Bolgani, gorila. Sunt de asemenea, cu mult mai isteți, pentru că, după cum curge

sânge de maimuță în venele noastre, tot așa în venele lor curge sânge omenesc.

– Atunci care este adevăratul motiv pentru care vrei neapărat să trecem prin această vale pentru a fugi de Opar? Nu mai există altă cale?

– Nu există, a răspuns ea. Toate drumurile care străbat valea sunt păzite de oamenii lui Hagi. Singura noastră perspectivă de scăpare este direcția aceasta, și te-am adus pe singurul drum prin care se poate străbate stâncile prăpăstioase ce înconjoară Oparul spre sud. Trebuie să trecem ori peste această vale, ori în jurul ei, și să căutăm o trecătoare dincolo de munți, în partea cealaltă.

Tarzan stătea în picioare, ca o statuie splendidă de bronz, privind bazinul împădurit din vale, fiind preocupat intens de problemele momentului.

Dacă ar fi fost singur, nu ar fi venit pe drumul acesta, având destulă încredere în propria forță și îndemnare că ar fi putut să traverseze valea Oparului în destulă siguranță, indiferent de cursele ce i le-a întins Hagi. Dar nu era singur. Acum trebuia să se gândească și la femeia aceasta și-și dădea seama că, prin încercarea făcută de ea ca să-l salveze, îl supusese unei obligații morale peste care nu ar fi putut să treacă ușor.

Cea mai înțeleaptă cale de urmat părea a fi aceea de a ocoli bazinul, păstrând, pe cât era posibil, distanța de clădirea ce se vedea în depărtare. Aceasta numai și numai cu scopul de a găsi un drum să poată trece munții și să iasă dintr-un ținut atât de neospitalier.

Dar, atât cât putea să zărească din edificiul acela pe jumătate ascuns în frunzișul marilor copaci, a fost suficient să-i stârnească curiozitatea în așa grad, ca să simtă că i-ar fi imposibil să reziste dorinței de a vedea ce este acolo.

El nu își putea închipui că bazinul era locuit și de alte ființe, decât de fiare sălbatice; iar clădirea pe care o vedea a considerat că era opera unui popor stins sau plecat de acolo, fie că ar fi fost contemporan ca cel din Atlantida, care

a clădit Oparul, fie că localul fusese clădit chiar de oparieni, iar acum uitat cu totul de descendenții acestora. Din câte putea el să vadă de la distanță, mărimea și frumusețea clădirii nu puteau fi decât ale unui palat.

Tarzan nu cunoștea frica, cu toate că poseda până la un grad oarecare acea precauție inerentă tuturor animalelor sălbatice. El nu ar fi stat la îndoială să-și măsoare istețimea și puterea cu fiare de ordine inferioară, oricât de feroce ar fi fost acestea, pentru că fiarele nu se puteau uni între ele ca să-l distrugă pe el.

Dacă s-ar fi găsit oameni care să-l urmărească în număr mare, știa că plutește într-o adevărată primejdie și că, față de inteligența și puterea lor combinată, marea lui putere nu-i va mai ajuta la nimic.

Totuși, după calculele lui, nu prea erau motive care l-ar fi făcut să creadă ca bazinul este locuit de ființe omenești. O cercetare mai de aproape a clădirii îi va arăta, fără îndoială, că nu este decât o ruină părăsită și că cei mai interesanți dușmani pe care îi va întâlni, vor fi lei și marile maimuțe.

De niciunul dintre aceștia nu-i era frică, mai ales că își închipuia că va fi în stare să poată stabili relații amicale cu maimuțele. Prin urmare, socotind că trebuie să caute o ieșire din acest loc, de partea opusă de unde se afla el, era și firesc să aleagă drumul cel mai drept, adică să traverseze bazinul. Astfel, înclinarea pe care o avea de a explora valea era sprijinită și de ideea de a tăia drumul sau, cu alte cuvinte, a câștiga timp și de a economisi oboseală.

– Haide! s-a adresat el femeii.

Au pornit în partea de jos a povârnișului, mergând în direcția clădirii din fața lor.

– Cum, pe acolo vrei să mergi? a strigat ea mirată.

– De ce nu? Drumul cel mai scurt este peste vale și, după cum fac eu calculele, nu vom putea găsi nici un drum de trecut munții, decât de partea cealaltă.

– Dar mie mi-e frică, a zis ea. Numai bunul nostru zeu

strălucitor știe ce primejdii teribile ne așteaptă în adâncul pădurilor de jos.

– Nu-l vom găsi decât pe Numa și pe Mangani, a zis el. De aceștia nu trebuie să ne fie frică.

– Ție nu îți este teamă de nimic, a zis ea, dar eu nu sunt decât o biată femeie.

– Iar noi nu murim decât o singură dată, a replicat Tarzan. Dacă ne temem întruna de moarte, nu o vom înlătura, ci ne vom face numai viața mizerabilă. Vom merge, așadar, pe calea cea mai scurtă și cred că vom vedea destule lucruri care să ne despăgubească de riscul asumat.

Au mers, deci, în jos, printre tufișuri, spre o cărare bine bătătorită și, cu cât se apropiau de nivelul bazinului, cu atât pădurea se îndesa mai mult, iar copacii erau mai mari, până când au ajuns să nu le mai poată vedea vârfurile.

Din spatele lor bătea un vânt ușor. Tarzan deși mergea repede, era cu atenția încordată la orice mișcare din jurul lui. Pe pământul tare al cărării erau foarte puține semne care să indice natura animalelor ce au trecut pe acolo, dar se vedeau bine urmele de leu.

De mai multe ori Tarzan s-a oprit și a ascultat, ridicând adeseori capul și mirosind aerul cu nările lui sensibile, ca și cum ar fi căutat să știe tot ce ar fi fost împrejurul lui.

– Părerea mea este, a zis el după puțină vreme, că sunt oameni în valea aceasta. Simt, de mai multe minute, că ne pândește cineva. Dar, oricine ar fi acela, e mai îndemânatic decât se poate spune, deoarece nu pot să miros decât o urmă foarte slabă care să-mi denote prezența lui.

La a privit în jurul ei cu uimire și s-a apropiat și mai mult de el.

– Nu văd pe nimeni, a zis ea încet.

– Nici eu, a răspuns el. Nu pot să simt un miros pozitiv; totuși, sunt convins că ne urmărește cineva. Acel cineva sau ceva ne urmărește după miros și e destul de isteț, pentru că ne păstrează mirosul, chiar la o anumită distanță de noi. După părerea mea, oricine ar fi acela, trece pe la o înălțime

mare printre copaci, iar vântul îl ajută fiindcă bate din spatele nostru. Dar, chiar dacă ar sufla din fața noastră, tot nu am putea descopri mirosul lui. Așteaptă un moment aici, să mă conving.

Zicând acestea, a sărit ușurel în crengile unui copac din apropiere și a început să se cațere în sus cu agilitatea unei veverițe. După câteva momente a apărut din nou lângă La.

— Am avut dreptate. Este cineva sau ceva, nu tocmai departe de noi. Dar nu pot spune dacă este om sau Mangani, pentru că mirosul lui este un miros străin, care nu-mi arată că ar fi unul din ei. Dar haide să imităm și noi jocul lui.

A prins-o pe fată de mijloc și a azvârlit-o ca pe o pană pe umăr, apoi a pornit în sus printre copaci, spunându-i:

— Dacă nu este prea aproape de noi ca să ne vadă, lucru de care mă îndoiesc, urma noastră va trece pe deasupra capului său și va trece un timp până va reuși să o regăsească. Dar ar putea fi suficient de deștept ca să urce și el la o înălțime mai mare.

La s-a minunat de puterea lui Tarzan, care o ducea cu atâta ușurință din copac în copac. Era împersonată de viteza cu care străbătea acest drum înfrunzit și atât de nesigur. El a continuat să meargă înainte în felul acesta, încă vreo jumătate de oră, când s-a oprit deodată. A stat în picioare pe o creangă groasă și arătându-i cu mâna în jos, i-a zis:

— Privește!

Uitându-se în direcția indicată, fata a văzut prin frunziș o poiană bine împrejmuită, în care se găseau vreo douăsprezece colibe, asupra cărora s-a îndreptat toată atenția ei. Tot atât de surprins era și Tarzan de ceea ce vedea în mod vag prin frunziș.

Evident că erau colibe, dar păreau că se mișcă dintr-o parte în alta prin aer, unele legănându-se ușor înainte și înapoi, altele scuturându-se în sus și în jos, într-o agitație mai mult sau mai puțin violentă.

Tarzan a sărit pe creanga unui copac din apropiere și a coborât mai jos, luând-o pe La de pe umeri. După aceea, s-a

furișat cât a putut mai aproape, urmat de fată, deoarece și ea, la fel cu ceilalți, oparieni era în capabilă să meargă prin copaci. După puțin, au ajuns într-un loc de unde puteau foarte bine să vadă satul, ca să-i zicem așa, de colibe, și imediat misterul legănării acestor colibe s-a explicat de la sine.

Erau construite în forma unor stupi mari de albine, așa cum le construiesc multe triburi africane. Aveau cam vreo doi metri și ceva în diametru și cam tot atâta înălțime, dar în loc de a fi așezate pe pământ, fiecare era suspendată de o funie groasă de iarbă, de creanga unuia dintre copacii uriași care creșteau în interiorul întăriturii. Din centrul fundului fiecărei colibe atârna altă funie, ceva mai subțire.

De acolo de unde se găsea, Tarzan nu putea să vadă nici o deschizătură destul de mare, la nici o colibă, prin care să poată intra corpul unui om, cu toate că erau mai multe deschizături rotunde de câte zece centimetri în diametru, la o înălțime de un metru de la podea.

În interiorul satului se aflau mai mulți locuitori, dacă mica colecție de case atârnate meritau să li se aplice un nume ca acesta. Și nici oamenii de acolo nu i se păreau lui Tarzan că ar fi mai puțin ciudați decât locuințele lor atât de curioase. Un lucru era evident: erau negri, dar aparțineau unui neam necunoscut de Tarzan.

Niciunul nu avea nici un fel de îmbrăcăminte pe el sau vreun fel de ornament, în afară de câteva pete colorate, aplicate la întâmplare pe corpul lor. Erau înalți și foarte musculoși, cu toate că picioarele le păreau prea scurte, iar brațele prea lungi pentru o simetrie a corpului. Conturul feței le era aproape animalic, fălcile fiind exagerat de ieșite în evidență, iar deasupra sprâncenelor lor stufoase aproape că nu se vedea fruntea, craniul fiind aplecat înapoi, într-o direcție aproape orizontală.

În timp ce Tarzan se uita la ei, a văzut că unul dintre ei cobora pe una din funiile ce atârnau de fundul unei colibe și a înțeles imediat, atât scopul acestor funii, cât și unde se afla

intrarea în locuințele lor.

Creaturile întinse pe jos și rezemate în solduri erau ocupate în momentul de față, cu mâncarea. Mai multe aveau în mână oase de pe care rodeau carnea crudă cu dinții mari și puternici, iar alții mâncau frunze și rădăcini de plante. Erau de ambele sexe și de diferite vârste, de la copiii cei mici, până la persoane mature, dar nici unul nu părea bătrân de tot.

Pe corp nu aveau păr aproape deloc. Aveau doar câteva şuvițe de păr brune, care le creșteau pe cap ca și firele de sârmă. Vorbeau între ei foarte rar și cu un ton care semăna mai mult a mârâit de fiară. În timpul cât Tarzan i-a ținut sub observație, nu a avut prilejul să vadă pe vreunul râzând, nici chiar zâmbind, fapt care-i făcea să nu semene deloc cu nici un trib african cunoscut lui.

Cu toate că a cercetat din priviri cât mai amănunțit întreaga întindere a acestui sat întărit, nu a văzut nimic care să-i arate că ar exista vase de gătit, sau că s-ar fi făcut vreodată foc pe acolo.

Pe pământ, la îndemâna bărbaților, se aflau și armele lor: niște sulițe scurte în formă mai mult de securi, decât de suliță. În afară de acestea mai aveau și niște topoare foarte ascuțite, de metal.

Tarzan era foarte bucuros că a venit pe drumul acesta, deoarece a avut prilejul să vadă astfel de tipi indigeni, de care nici nu ar fi visat să poată exista: un tip atât de inferior, încât se apropia de treapta animalelor. Până și Wazdonii și Hodonii din Paluldon erau înaintați foarte mult pe scara evoluției, în comparație cu aceste ființe.

Uitându-se la ei, nu a putut să nu se mire că aveau și puțină inteligență de a-și fabrica armele pe care le posedau, care, după cum putea vedea el de acolo, erau făcute de meșteșugari buni, având un desen și o formă destul de satisfăcătoare.

Chiar și colibele lor păreau construite bine și ingenios, iar întărirea care împrejmua sătucul lor era înaltă, puternică

și bine construită, în scopul de a-i apăra împotriva leilor de care mișuna acel ținut.

În timp ce Tarzan și La îi priveau pe acești oameni, a observat de la o vreme că s-a apropiat din stânga lor, o altă ființă, iar după câteva clipe lângă ceilalți a mai coborât unul ca ei.

Ceilalți au simțit prezența lui, dar i-au aruncat o privire indiferentă. Acela a venit și s-a așezat printre ei, având aerul că le spune ceva. Tarzan, deși nu-i putea prinde cuvintele, calcula, după gesturile lui, (gesturi cu care acela își completa sărăcia și lipsurile limbajului), că povestește camarazilor săi săi despre străinul și femeia pe care i-a văzut cu puțin timp înainte, în pădure. Tarzan a știut numaidecât că aceasta trebuia să fie ființa care i-a urmărit și de care au scăpat cu atâta ușurință.

Se vedea bine că povestirea lui i-a aprins pe toți, pentru că unii s-au ridicat și au început să sară în sus, cu genunchii îndoiți, bătându-și în mod țăgarhios brațele de pulpele goale. Totuși, expresia de pe figurile lor a rămas aproape neschimbată, iar după câteva clipe s-au așezat din nou la locurile lor.

Tocmai atunci s-a auzit din depărtare din pădure un tipăt puternic, care a deșteptat în creierul lui Tarzan amintiri vechi.

– Bolgani, i-a șoptit el lui La.

– Una din marile maimuțe, a zis ea cutremurându-se.

Nu a trecut mult și l-au văzut venind pe cărarea din junglă spre sătuc. Era o gorilă enormă. Avea o mărime pe care Tarzan nu a mai avut ocazia să o vadă niciodată. Cu o statură aproape gigantică, această creatură mergea drept în picioare, cu pasul regulat ca al unui om, fără să atingă măcar o singură dată pământul cu încheietura mâinilor sale.

Capul și figura îi erau aproape la fel ca ale unei gorile, și, cu toate acestea, era o deosebire pe care Tarzan a observat-o numai după ce fiara s-a apropiat mai mult; era un Bolgani, într-adevăr, dar cu sufletul și creierul unui om. Nu numai acest fapt făcea ca această creatură să pară unică în

felul ei. Mai ciudat probabil decât orice era faptul că purta podoabe... și ce fel de podoabe! Aur și diamante străluceau pe blana lui, iar deasupra coatelor avea o mulțime de brățări de aur, după cum avea și la glezne. De pe o cingătoare cu care era încins peste mijloc atârna, atât dinainte cât și înapoi, câte o curea lungă și îngustă până aproape de pământ, construită după toate aparențele, din inele de aur încrustate cu diamante.

Niciodată până atunci John Clayton, lord de Greystoke, nu a avut prilejul să vadă o desfășurare de atâta băgăție, nici chiar în lada cu giuvaeruri găsită în Opar.

Îndată după ce strigătul acela îngrozitor a întrerupt tăcerea pădurii, Tarzan a putut să observe și efectul lui asupra locuitorilor din sătuc. Ei au sărit instantaneu în picioare. Femeile și copiii alergau pe după trunchiurile copacilor sau urcau repede în colibele lor, iar o parte din bărbați au înaintat, înghesuindu-se, spre poarta întăriturii.

Gorila s-a oprit în afara acestei porți, ridicându-și vocea din nou, dar de astă dată a început să vorbească, în loc să mai repete strigătul straniu de adineaori.

CAPITOLUL IX

Lancea ucigătoare

După ce a intrat în sătuc gorila aceea enormă, cu înfățișare omenească, războinicii au închis poarta și s-au retras cu respect într-o parte, în timp ce fiara înainta în centrul luminișului, unde s-a oprit un moment, uitându-se în jur.

— Unde sunt "Ele" cu pruncii lor? a întrebat el. Să le chemați aici.

Comanda a fost dată cu o voce destul de tare și desigur că a fost auzită de femei și de copii, dar nimeni nu a îndrăznit să iasă din ascunzătoare. Războinicii se învârtau agitați pe lângă colibe. Păreau frământați de o luptă mare ce

se da în sufletul lor..., o luptă între frica cumplită ce le-o inspira ființa care le-a dat ordinul, și dorința de a nu-i împlini ordinul.

– Chemati-le, a repetat gorila, sau mergeți să le aduceți voi înșivă!

Un războinic a avut, în cele din urmă, destul curaj ca să răspundă fiarei:

– Satul nostru a mai dat o femeie luna aceasta. Acum este rândul altui sat.

– Tăcere! a răcnit gorila, înaintând amenințător spre el. Ești un Gomangani obraznic, care te opui ființei lui Bolgani. Eu vorbesc în numele lui Numa: supune-te, ori mori!

Negrul, tremurând de spaimă, s-a întors și a chemat femeile și copiii. Nimeni nu a răspuns la chemarea lui. Bolgani a început să-și piardă răbdarea.

– Duceți-vă și le aduceți! a poruncit el.

Înfrișoșiți, negrii au pornit spre ascunzătorile unde se aflau femeile și copiii. După un timp s-au prezentat în fața gorilei, târându-le de braț și, mai ales, de păr.

Tarzan s-a mirat că negri, care la început nu au dorit să predea femeile, se purtau acum cu ele fără blândețe și fără a le arăta nici cea mai mică afecțiune. Totuși, această atitudine a lor față de femei, i-a fost pe deplin lămurită, îndată ce a auzit cuvintele războinicului care a vorbit mai înainte.

– Înălțată Bolgani, a zis el, adresându-se gorilei. Dacă Numa ia întotdeauna din satul acesta, în curând nu vor mai rămâne destule femei pentru războinicii de aici, numărul copiilor se va micșora și nu va mai rămâne nimeni dintre noi.

– Și ce este cu asta? a răspuns gorila-om. Sunt prea mulți Gomangani în lume, așa cum sunteți acum. În afară de aceasta, nu ați fost creați decât să-l serviți pe Numa, împăratul, și aleșilor săi, Bolgani.

Și pe când vorbea, examina femeile și copiii, pișcându-le și lovindu-le cu palma peste spate și piept. După un timp

s-a oprit în fața unei femei tinere care ținea la spate, călare peste șoldurile ei, un copil de vreo trei ani.

— Pe asta am s-o iau! a zis gorila smucind copilul de lângă mama sa și aruncându-l cu brutalitate până lângă gard, unde copilul a rămas nemișcat de durere, probabil cu oasele frânte și pe moarte.

Sărmama mamă, stupidă cum era, și, după toate aparențele, mai mult animal decât o ființă omenească, a rămas un moment tremurând, într-o durere mută, apoi a pornit repede spre copilașul ei. Dar gorila-om a smucit-o imediat cu una din labele ei puternice și a trântit-o la pământ.

Simultan cu această mișcare, a izbucnit din frunzișul de deasupra lor, răcnetul teribil și înfiorător de sfidare al maimuțoiului antropoid.

Sărmanii negri au aruncat priviri speriate în sus, pe când gorila și-a întors fața ei urâtă, mărând cu furie spre cel care a scos acest răcnet bestial.

Sus, pe o creangă mare care se clătina ușor, privirile lor au întâmpinat o ființă cum nu au mai văzut până atunci: era un om alb, un Tarmangani cu pielea fără păr, la fel ca Histah, șarpele. Dar, tot în clipa când au privit în sus, mâna dreaptă a străinului, în care-și ținea sulița, a pornit înainte cu putere, iar lancea, zburând cu viteză, s-a înfipt adânc în pieptul lui Bolgani.

Scotând un singur strigăt de furie și agonie, gorila s-a prăbușit la pământ, unde s-a zbătut câteva clipe în spasme, după care nu s-a mai mișcat. Murise.

Tarzan nu i-a simpatizat niciodată pe Gomangani ca rasă, dar spiritul de dreptate era inerent în creierul și inima lui engleză; acesta fusese impulsul ce îl determinase să ia atât de spontan partea celui mai slab... Pe de altă parte, Bolgani era inamicul său ereditar. Lupta sa cea dintâi fusese tot cu un Bolgani, precum și prima sa victorie.

Sărmanii negri erau încă într-o stare de uimire care-i ținea în loc ca împietriți când Tarzan a coborât din copac în mijlocul lor. Ei s-au retras îngroziți, ridicând simultan și

amenințător sulilele împotriva lui.

– Vă sunt prieten, a zis repede Tarzan. Sunt Tarzan, omul junglei. Lăsați sulilele jos!

După aceea s-a dus să-și scoată sulița din cadavrul lui Bolgani.

– Cine este această creatură care vine în satul vostru și vă ucide copiii, răpindu-vă femeile? Cine este acesta pe care voi nu îndrăzniți să-l străpungeți cu sulilele?

– Este unul din poporul ales al lui Numa, a zis războinicul care părea oratorul satului. Iar când Numa va afla că a fost ucis în satul nostru, vom fi omorâți cu toții pentru ceea ce ai făcut tu, străine.

– Cine este Numa? a mai întrebat Tarzan pentru care cuvântul acesta nu însemna nimic altceva, în limba marilor maimuțe, decât un simplu "leu".

– Numa este împăratul, a răspuns negrul. El locuiește în palatul diamantelor împreună cu Bolgani, a încercat să se exprime negrul într-un limbaj al maimuțelor.

Chiar dacă limbajul lor era destul de primitiv se simțea totuși influența inteligenței oparienilor. Astfel, Tarzan a avut o imagine clară a situației. Numa era cuvântul adoptat de regele Bolganilor, iar titlul de împărat indica numai locul său de onoare printre ceilalți șefi.

În clipa în care Bolgani a căzut mort, femela căreia i s-a luat copilul a alergat imediat la el, luându-l în brațe. Așezându-se apoi pe pământ, l-a strâns la piept, mângâindu-l și spunându-i, ca să-l împace, cuvinte dulci de mamă.

Tarzan a constatat că țipetele copilului au fost mai mult rezultatul spaimei acestuia, decât al rănilor suferite. De fapt, nu avea decât două-trei zgârieturi, așa că nu s-a mai ocupat de el.

S-a întors spre războinicii care discutau agitați între ei. Când l-au văzut că se apropie, au format un semicerc, rămânând în picioare în fața lui.

– Bolganii vor trimite să ne ucidă pe toți, au zis ei, îndată ce vor afla ce s-a petrecut în satul nostru. Nu vom fi

pedepsiți numai în cazul în care vom duce în fața lor pe cel care a aruncat cu sulița. Prin urmare, Tarmangani, vei merge cu noi la palatul diamantelor, unde te vom preda Bolganilor.

Tarzan a început să zâmbească. Cam ce fel de ființă credeau acești negri că ar fi el, când își închipuiau că i-ar lăsa să-l ducă atât de ușor și să-l predea în mâinile lui Numa, împăratul Bolganilor?

Cu toate că realiza destul de bine riscul la care se expune intrând în sat, mai știa încă ceva. Știa că ar putea să scape din mâinile acestor sălbatici cu mult mai ușor decât ar fi putut ei să-l rețină acolo.

De multe ori i s-a întâmplat să se găsească în fața unor sălbatici cu sulițele ridicate împotriva lui și întodeauna a știut exact la ceea ce trebuia să se aștepte în cazul unui atac.

De astă dată preferă să rămână în pace cu acești oameni, în dorința de a afla de la ei câteva lucruri la care s-a gândit chiar din momentul când a descoperit satul din mijlocul pădurii.

– Așteptați, le-a zis el. Sunteți voi în stare să trădați un prieten care a venit în satul vostru ca să vă apere de un dușman?

– Noi nu vrem să te ucidem, Tarmangani. Nu vom face nimic altceva decât să te ducem la Bolgani pentru Numa, împăratul.

– Aceasta înseamnă același lucru, a replicat Tarzan, pentru că voi știți bine că Numa mă va ucide.

– Nu-i vina noastră, a răspuns vorbitorul satului. Dacă te-am putea scăpa, am face-o bucuros, dar, când Bolganii vor descoperi ce s-a întâmplat în satul nostru, noi vom fi aceia care vom suferi.

– Dar pentru ce este nevoie să știe ei că în satul vostru a fost ucis un Bolgan?

– Vor ști pentru că îi vor vedea cadavrul când se vor mai întoarce pe aici.

– Aceasta nu se va întâmpla, dacă duceți cadavrul în altă parte, a răspuns Tarzan.

Negrii s-au scărpinat nedumeriți în ceafă. Cu mințile lor proaste și ignorante, nu au putut să găsească o soluție a problemei. Ceea ce spune străinul, era adevărat. Nu știa nimeni, numai ei și cu străinul că în satul lor a fost ucis un Bolgani. Prin urmare, dacă transportau cadavrul de acolo, orice bănuială asupra satului lor va fi înlăturată de la sine. Dar unde aveau să-l ducă?

I-au pus această întrebare și lui Tarzan.

– Am eu grijă de aceasta în locul vostru. Eu m-am rătăcit pe aici. Acum caut un drum să ies din valea aceasta și merg în direcția aceea. Și Tarzan a arătat cu mâna spre sud-est. Negrii au clătinat din cap.

– Se poate să fie un drum care să ducă în exteriorul văii în direcția aceea, a spus unul, dar ce se găsește mai încolo nu există om care să știe. Nici nu știu dacă este drum pe acolo sau dacă mai este ceva de partea cealaltă. Se spune că dincolo de munte este un foc mare care arde neconținut și că din acest motiv nu îndrăznește să meargă până acolo să se convingă. Eu nu am fost niciodată mai departe de satul meu decât la o distanță de cel mult o zi de mers pe jos, și atunci numai ca să vânam și să adunăm fructe pentru Bolgani. Nu știu dacă este vreun drum pe acolo și nu pot să spun dacă ar putea cineva să iasă pe acolo, chiar dacă ar exista vreun drum.

– Dar nu iese nimeni din valea asta, niciodată?

– Nu știu ce fac alții din alte sate, a răspuns negrul, dar din satul nostru nu a ieșit nimeni niciodată din valea aceasta.

– Ce se găsește în direcția aceea? a întrebat Tarzan, indicând direcția spre Opar.

– Nu știu, a răspuns negrul. Am văzut însă că unii Bolgani vin din partea aceea aducând cu ei ființe ciudate: oameni mici cu pielea albă, cu mult păr pe ei, cu picioare scurte, sucite și cu brațe lungi; iar uneori aduc și femei care nu seamănă deloc cu micii și urâții Tarmangani. Dar de unde îi iau nu pot să știu, pentru că nu ni se spune. Atât aveai de întrebat?

– Da, atâta tot, a răspuns Tarzan, văzând că nu poate primi nici o informație ca lumea de la acești săteni ignoranți.

Știind acum că trebuie să-și găsească singur drumul afară din vale și știind că ar putea-o face mult mai repede și în mai multă siguranță, dacă ar fi singur, s-a hotărât să-i sondeze pe negri în privința unui plan care i-a trecut prin minte.

– Dacă eu îl duc de aici pe Bolgani, departe de tot, așa ca nimeni să nu mai poată ști că a fost omorât în satul vostru, mă veți socoti voi oare prietenul vostru?

– Da, au răspuns sătenii într-un glas.

– Atunci, a zis Tarzan, veți păstra aici pentru mine pe soția mea până când mă voi înapoia în satul vostru? Puteți să o ascundeți într-o colibă de-a voastră, în cazul în care se va întâmpla să vină, între timp, vreun Bolgani pe aici, astfel încât nimeni să nu știe că ea se află printre voi? Ce spuneți?

Negrii au privit de jur-împrejur.

– Dar unde este? a întrebat unul, noi nu o vedem.

– Dacă îmi făgăduiți că o veți ascunde și o veți apăra, o aduc aici, a răspuns Tarzan al maimuțelor.

– Nu mă voi atinge deloc de ea, a făgăduit șeful satului, dar nu știu ce zic ceilalți.

Tarzan s-a întors spre ceilalți negri, care s-au strâns în jurul lui și al șefului lor.

– Îmi aduc femeia aici în satul vostru și voi o veți ascunde, o veți hrăni și o veți apăra până mă întorc. Am să iau cu mine cadavrul lui Bolgani și-l voi duce departe de tot, ca să nu cadă bănuiala asupra satului vostru; când mă voi înapoia, mă aștept să o găsesc vie și nevătămată.

El a considerat că e mai bine să spună că este soția lui și în felul acesta ei putând înțelege mai ușor că ea e sub scutul lui, iar, dacă ei simțeau față de el fie recunoștință, fie teamă, La va fi acolo în deplină siguranță.

Întorcându-și fața spre copacul unde era ea ascunsă, i-a strigat să coboare, iar după câteva clipe La a coborât pe una din crengile cele mai joase ale unui copac ce se afla chiar în

interiorul curții și de acolo a sărit în brațele lui Tarzan.

– Este "Ea", s-a adresat el negrilor din sat. Păziți-o bine și ascundeți-o să nu fie văzută de Bolgani. Să știți că, dacă la întoarcerea mea, voi afla că i s-a întâmplat vreun rău, voi comunica Bolganilor că voi ați făcut această faptă, indicându-le în acel moment cadavrul gorilei.

La s-a întors spre el cu o privire rugătoare, aproape tremurând de frică auzind intenția lui Tarzan.

– Vrei să pleci și să mă lași singură aici? a întrebat ea.

– Numai provizoriu, a răspuns Tarzan. Acești sărmani oameni sunt înspăimântați de gândul că, dacă se va afla cumva că fiara aceasta și-a găsit moartea în satul lor, vor suferi în urma furiei celorlalți. De aceea le-am promis că voi ridica de aici toate dovezile, în așa fel încât bănuiala să cadă cu totul în altă parte. Dacă ei sunt destul de sus pe scara evoluției ca să poată avea măcar cel mai mic sentiment de recunoștință, lucru de care mă îndoiesc însă, se vor simți obligați față de mine că le-am ucis dușmanul, precum și pentru faptul că înlătur acum orice bănuială care ar putea cădea asupra lor.

Din aceste motive, ei vor trebui să te apere, a continuat Tarzan. Dar, pentru a mă asigura și mai mult, am apelat și la frica lui față de Bolgani, un sentiment care precis că există în sufletele lor. Cred că vei fi în siguranță aici, ca și cum aș fi eu cu tine, pentru că altfel nu aș pleca, lăsându-te singură. Eu pot să călătoresc mult mai repede când sunt singur, așa că sper să găesc mai cu ușurință o trecătoare care să ne scoată din vale, iar după aceea mă voi întoarce să te iau cu mine, putând în felul acesta să scăpăm mai ușor, sau cel puțin cu mai mare siguranță de reușită, decât dacă am porni amândoi în căutarea trecătorii.

– Ai să te întorci? a întrebat ea cu o voce care îi trăda teama, privindu-l în ochi.

– Desigur că mă voi întoarce, a răspuns Tarzan. Apoi s-a adresat negrilor:

– Curățiți repede o colibă pentru femeia mea și aveți

grijă să nu-i zică nimeni nimic și să i se dea apă și hrană suficientă. Vă mai repet încă o dată să nu uitați: viețile voastre atârnă de felul cum vă veți comporta cu ea.

Aplecându-se, a prins gorila-om de piept și de cingătoare și a aruncat-o cu ușurință pe umăr. Acest fapt i-a determinat pe negri să rămână muți de admirație în fața forței sale.

Ei înșiși erau oameni care posedau o putere mare, dar nu era niciunul care să fi putut duce în spinare, fără să se clatine pe picioare, o greutate atât de mare ca a lui Bolgani. Totuși, acest Tarmangani străin mergea cu aceeași ușurință, ca și cum nu ar fi avut nimic în spate.

După ce au deschis poarta împrejuririi, el a început să alerge în partea de jos a cărării junglei, iar după câteva clipe a dispărut la o cotitură, ca și cum l-ar fi înghițit pădurea.

La s-a adresat atunci negrilor:

– Faceți-mi coliba pentru că sunt obosită și vreau să mă odihnesc.

Ei au privit-o întrebător, iar după aceea au șoptit câteva clipe între ei.

Pentru La, era evident că s-a ivit între ei o divergență de opinii. După un timp, a început să deslușească puțin din frazele pe care aceștia le rosteau. A auzit că unii își exprimau părerea că trebuia să se îndeplinească dorințele lui Tarzan, iar alții obiectau cu tărie, dorind să scape satul de ea, ca nu cumva să fie descoperită de Bolgani, iar sătenii să fie pedepsiți pentru trădarea lor.

– Am face mai bine, a auzit ea pe unul spunând, dacă am preda-o numaidecât Bolganilor și le-am mai spune că l-am văzut pe soțul ei când l-a ucis pe trimisul lui Numa. Vom mai spune că am încercat să-l prindem și pe Tarmangani, dar el a scăpat, iar noi nu am putut s-o prindem decât pe soția lui. În felul acesta ne vom pune bine cu Numa și se poate ca după-aceea să nu mai ia din satul nostru atâtea femei și copii ca până acum.

– Dar și Tarmangani este un om mare și puternic, a

răspuns alt negru. Ați văzut că este mai puternic chiar decât un Bolgani. Ar fi un dușman dintre cei mai grozavi și, pe lângă acestea, se poate întâmpla ca Bolgani să nu ne creadă și i-am avea atunci și pe ei ca dușmani, pe lângă străinul acela.

– Ai dreptate, a strigat La, Tarmangani este mare și puternic. Cu mult mai bine ar fi pentru voi săl- aveți prieten, decât dușman. El se luptă cu Numa, leul, și îl ucide singur. L-ați văzut cu ce ușurință a dus corpul cel mare a lui Bolgani? L-ați văzut cu ce ușurință alerga pe cărarea pădurii cu sarcina sa? Tot cu aceeași ușurință ar fi putut duce acest cadavru prin copacii pădurii. În lumea întreagă nu se mai găsește altul ca el, nimeni nu este ca Tarzan. Dacă aveți min,te Gomanganilor, veți păstra prietenia lui Tarzan.

Negrii au ascultat-o în tăcere, fără ca pe figurile lor idioate să se poată vedea ceea ce se petrecea în creierile lor stupide. Au rămas în tăcere, privind-o, mai mult de un minut. La a început să vorbească din nou.

– Haide, a strigat ea poruncitor, faceți-mi coliba!

În această clipă ea era marea preoteasă a zeului strălucitor, era La, regina Oparului, adresându-se scalvelor sale.

Atitudinea regească și tonul ei poruncitor a produs o schimbare instantanee a sătenilor și La s-a convins că Tarzan a avut dreptate în presupunerile sale, că ei nu pot fi mișcați decât prin mijlocul teroarei, pentru că au pormit numaidecât ca și câinii credincioși și au început să construiască repede o colibă, presărând pe podeaua ei iarbă și frunze proaspete, iar hrană i-a adus o cantitate suficientă de fructe și banane.

Când totul a fost gata, La s-a cățarat sus pe funie și a intrat în colibă pe deschizătura circulară de la fund. Coliba era destul de largă, bine aerisită și curată, în limita concepției acestor negri.

La a tras funia în sus după ea și s-a trântit pe patul moale de ierburi. Nu a trecut mult și a adormit în murmurul dulce și mângâietor al insectelor și păsărilor din pădure și la foșnetul frunzelor copacului de care atârna noua ei locuință.

CAPITOLUL X

Nebunia trădării

Dintr-o tabără, undeva mai la nord-vest de valea Oparului, în care se aflau mai bine de o sută de negri, precum și șase persoane albe, se ridica un fum ușor de la focurile care au folosit pentru gătitul cinei.

Negrii erau întinși pe pământ, posomorâți și întunecați, murmurând între ei și în privința cinei bogate, în timp ce alții foarte îngrijorați își țineau armele lor de foc, cât mai la îndemână. Unul din grupul albilor, o fată, singurul membru de sex feminin în toată ceata de acolo, s-a adresat camarazilor ei:

– Numai datorită zgârceniei lui Adolf și mascaradei lui Esteban, ne aflăm în situația aceasta.

Bluber, gras cum era, s-a mulțumit să ridice din umeri. Spaniolul s-a strâmbat doar.

– Și pentru dice sunt eu de vină, dija?

– Ai fost prea zgârcit și nu ai tocmit destui cărași. Ți-am spus din capul locului că trebuia să iei cel puțin două sute de negri cu noi, dar ai vrut să faci economie de câțiva bănuți și uite la ce rezultat am ajuns. Cincizeci de oameni ducând fiecare câte patruzeci de kilograme de aur, iar restul de cincizeci ducând echipamentul taberei, în timp ce abia avem destui oameni să ne păzească cum trebuie.

Trebuie să-i muncești ca pe animale ca să aibă spor la drum și să nu arunce sarcinile ce li s-au încredințat. Pe lângă aceasta, sunt obosiți și, după cum vezi, chiar supărați. Nu le trebuie mult, doar un pretext oarecare, ca să sară asupra noastră și să ne ucidă pe loc. Pe deasupra mai sunt și prost nutriți. Dacă am putea să-i ținem tot timpul cu stomacurile pline, s-ar simți fericiți și ar face tot ce le spunem, dar eu îi cunosc destul de bine pe indigeni ca să știu că dacă nu sunt bine hrăniți, nu sunt fericiți, nici mulțumiți, chiar când nu au nimic de făcut”.

Dacă Esteban nu se lăuda atât cu aptitudinile sale de vânător, am fi adus suficiente provizii cu noi ca să avem tot timpul cât va dura expediția, dar acum de-abia am plecat la drum și iată-ne că suntem la jumătăți de porții.

– Cum am să gădesc vânat acolo unde nu există deloc? a mormăit supărat spaniolul.

– Las' că este destul vânat! a zis Kraski, rusul. Le vedem noi urmele în fiecare zi.

Spaniolul i-a aruncat o privire veninoasă.

– Dacă știi că este atât de mult, a zis el, du-te tu și vânează. Să vedem!

– Eu nu am pretins niciodată că sunt vânător, a răspuns Kraski. Cu toate acestea, pot să merg cu o praștie de gumă și o pușcă de soc și să aduc tot atât vânat cât ai adus și tu.

Când a auzit acele cuvinte, spaniolul a sărit în picioare cu un aer amenințător, dar în aceeași clipă rusul i-a și pus un revolver în piept.

– Lăsați prostiile, a strigat fata cu un ton aspru sărind imediat între ei.

– Lasă-i pe nebuni să se bată, domnișoară, a mormăit John Pible. Dacă vreunul îl ucide pe celălalt, o să fie unul mai puțin la număr când va veni vremea de împărțire a bunurilor. Iată-ne aici și gata!

– Dar puntru dice tribuie dija ceartă? a întrebat Bluber. Este destul pentru toți: am socotit că se cuvine peste 43.000 de lire sterline de fiecare, dija. Voi, când ești supărat, îmi ziceți la mine "jidă murdar" și că sunt zgârcit. Dar uite, dija, voi creștini, ești și mai rău. Voi ucideți dija un prieten, pentru ceva mai mult aur. Oi ghewalt, bine că nu sunt dija creștin.

– Gura! a spus Throck, ori o să avem încă 43.000 de împărțit între noi.

Bluber l-a privit speriat pe englez.

– Haide Dick, fii cuminte, a început el cu un ton cât mai lingușitor. Nu te supăra dija puntru dice glumesc. Nu sunt eu cel mai bun prieten al tău?

– M-am plictisit de cârâiala aceasta, a răspuns Throck. Eu nu sunt mare învățat, nu sunt decât un biet pugilist. Dar am destul bun simț ca să știu că singura dintre noi care are minte este Flora. John, Bluber, Kraski și cu mine suntem aici pentru că am putut să adunăm banii necesari.

– Mascalțoni cela de acolo, a zis el indicându-l pe Esteban, a venit cu noi pentru că mutra lui se potrivește cu planul pe care l-am întocmit. Niciunul nu are nevoie de multă minte pentru lucrul pe care îl are de făcut. Dar Flora e singura mai deșteaptă decât noi toți. De aceea propun ca de acum înainte să ascultăm numai și numai de ce ne va spune ea, pentru că ea cunoaște și țara de aici și pe indigeni și știe ce are de făcut.

– Throck are dreptate, s-a grăbit Kraski să aprobe. Prea discutăm multe și nu facem nimic. Dacă am ști pe cineva de șef, ne-ar merge mai bine. Propun ca Flora să ne fie șefă și sunt sigur că numai ea ne va scoate din încurcătură, scăpându-ne cu bine din primejdia care ne amenință de la indivizii de acolo, a sfârșit el arătând cu capul spre negri.

– Eu cred, a început Pible, că, dacă voim să ducem aurul de aici cu bine, tot de Flora trebuie să ascultăm. Altfel rămânem și cu banii cheltuiți și fără aur.

– Oi, oi! Nu cumva zici deja că o să lăsăm aurul aici?

– Desigur, dacă nu ascultăm de Flora.

– Eu sunt de acord, zise Pible.

Spaniolul aprobă și el din cap fără a spune nimic.

– Toată lumea este de acord, Bluber. Dumneata ce zici? îl întreabă Kraski pe evreu.

– Dacă dumneata zici deja așa, așa zic și eu, a răspuns Bluber. Și ca să zic și eu ca prietenul Pible: Iacă eram aici și dice să fim gata deja?

– Și acum, Flora, iată-te aleasă ca șef al nostru, a zis Pible. Ceea ce spui tu e sfânt. Ce este de făcut? Spune!

– Foarte bine, a răspuns fata. Mai întâi vom rămâne aici în tabără până când oamenii se vor fi odihnit mai bine. Măine dimineată vom pleca toți la vânătoare, însă o vom

face sistematic. Vom pune băieții să bată pădurea gonind animalele spre noi și așa vom avea ocazia să le vânăm. În felul acesta, vom avea carne destulă pentru câteva zile și putem pleca la drum spre coastă îndată ce se odihnesc oamenii. Vom merge în etape mici, ca să nu-i obosim prea mult. Acesta este primul plan pe care-l am și totul atârână la abilitatea noastră de a găsi carne. Dacă nu găsim suficientă, vom îngropa aurul aici și vom face cum vom putea, ca să ajungem la coastă cât mai curând. Acolo vom recruta cărăuși noi, de două ori mai mult decât avem acum, și vom aduce cu noi destule provizii ca să ne ajungă pe tot timpul călătoriei. La întoarcere, oamenii vor avea astfel mai puține greutatea de dus și nu vom mai avea necazurile de acum. Ba chiar vor putea să facă schimbul la căratul aurului și vor rămâne mulțumiți de tratamentul nostru. Iată cele două planuri ale mele. Nu vă mai întreb cum le găsiți, pentru că nu-mi pasă de răspunsul vostru. Odată ce m-ați ales șef, trebuie să-mi dați și deplină ascultare.

– Bravo! a răcnit Pible. Așa îmi place să te aud!

– Spune vătafului negrilor că vreau să-l văd, Kraski, s-a adresat fata rusului.

După câteva clipe acesta s-a înapoiat cu un negru mare cât toate zilele.

– Owaza, a zis fata îndată ce negrul s-a oprit în fața ei. Știi că nu avem hrană suficientă, iar oamenii sunt încărcăți cu sarcini de două ori mai grele decât ar trebui să ducă. Spune-le că am hotărât să așteptăm aici până se odihnesc bine și că mâine vom pleca toți la vânătoare. Mai spune-le că, dacă mă ajută să ajung la coastă în bună regulă, teafără și cu toată marfa pe care o am, le voi plăti de două ori pe atâta pe cât ne-a fost învoiala.

– Oi vei! a început Bluber. Di două ori dija peste tocmeală. Flora, pentru dice nu le dai zece la sută? Ar fi o dobândă frumoasă la banii lor.

– Taci din gură, prostule! l-a apostrofat Kraski.

Iar Bluber a tăcut, cu toate că se plimba nervos dintr-o

parte în alta agitându-și mâinile.

Negrul care a venit de la început cu o atitudine obraznică și cu un aer de nesupunere, s-a înmuiat numaidecât la propunerea ce i s-a făcut.

– Am să le spun acestea, a zis el, și cred că de acum încolo nu veți mai avea nici o supărare din partea lor.

– Foarte bine, a răspuns Flora. Du-te și le spune.

Zicând acestea i-a întors spatele negrului care a plecat.

– În sfârșit! a exclamat fata cu un suspin de ușurare. Cred că în privința aceasta putem avea o oarecare speranță.

– Di două ori dija piste tocmeală, mormăia Bluber întruna. Oi vei, ci nibunie!

A doua zi de dimineață s-au pregătit de vânătoare. Acum negrii zâmbeau și se arătau fericiți, anticipând plăcerea cărnii pe care o vor primi de acum înainte.

O parte din ei chiar a început să fredoneze, pomind cu toții prin junglă ca să facă bătaia proiectată.

Flora i-a împărțit în trei grupuri, fiecare sub un vătaf cu instrucțiuni cât mai lămurite despre poziția pe care o va ocupa, fiecare grup în linia de hăitași. Alții au fost trimiși împreună cu albi ca să le ducă armele, iar o mică parte din ascaris a fost lăsată în tabără ca să păzească.

Toți albi, în afară de Esteban, erau înarmați cu carabine. Numai el singur lăsa impresia că se opune autorității Florei, insistând că ar prefera să vâneze cu sulița și cu arcul ca să continue să-și joace rolul.

Deși a vânat cu înflăcărare câteva săptămâni întregi, totuși, nu a adus nici cel mai mic animal în tabără. Acest fapt nu a fost suficient ca să-i micșoreze egoismul. Atât de mult a intrat în rolul pe care-l juca, încât a ajuns că creadă că este cu adevărat Tarzan, omul junglei. S-a echipat atât de fidel cu fiecare amănunt al armamentului lui Tarzan și atât de bine s-a machiat, încât semăna ca două picături de apă cu omul pe care-l imita. Nu-i de mirare că a ajuns să se înșele pe el însuși, după atâtea succese pe care le-a avut înșelându-i pe alții, deoarece printre negrii cărauși erau și câțiva care au

avut ocazia să-l vadă pe Tarzan, însă, cu toate că se mirau de micile schimbări în îndemânarea obișnuită a acestuia, nu mai întrebau nimic, știind că nu au dreptul să o facă.

Flora Hawkes, dotată de la natură cu o inteligență mai mult decât mediocră, și-a dat seama că nu ar fi fost bine să fie în controverse cu niciunul din amicii săi, așa că a acceptat ideea lui Esteban de a vâna în dimineata aceea așa cum voia el, deși pe ceilalți i-a cam supărat această hotărâre a lui.

— Care este diferența între una și alta? a zis ea. Se poate întâmpla foarte bine să nu fie în stare să folosească o pușcă mai bine decât sulita și săgețile. De fapt, numai Carl și Dick sunt singurii pușcași buni dintre noi, și de ei depinde întreg succesul vânătorii de azi. Egoismul lui Esteban a primit o lovitură puternică, deci este posibil ca stăzi să-și depășească forțele și să vâneze ceva. Mai bine să sperăm că va reuși.

— Să sperăm mai bine. că o să-și frângă gâtul, a zis Kraski. El a fost destul de util scopului nostru până acum, așa că cel mai bun lucru ar fi să ne scăpăm de el.

Fata a dat din cap negativ.

— Nici într-un caz, a obiectat ea. Nu trebuie să ne gândim, nici să vorbim despre așa ceva. Am plecat împreună în această călătorie, așa că rămânem împreună până la sfârșit. Dacă tu dorești ca unul din noi să moară, de unde știi că ceilalți nu doresc să mori tu?

— Nu mă îndoiesc nicidecum că Miranda îmi dorește moartea, a replicat Kraski. Niciodată nu mă culc seara fără să nu mă gândesc ca afurisitul de spaniol că poate să-mi împlante un cuțit între coaste, până nu se luminează de ziuă. Pe lângă aceasta, nu mă împac deloc cu gândul că-l aperi. Ai fost prea indulgentă cu el, chiar de la început, Flora.

— Și, dacă am fost, nu-i trebu ta, a răspuns prompt fata.

Au plecat la vânătoare, rusul mormăind supărat și cu gânduri de răzbunare împotriva lui Esteban, în timp ce acesta vâna prin junglă, tot atât de preocupat de ura și gelozia ce le nutrea împotriva rusului.

Mintea lui întunecată era deschisă oricărei sugestii potrivite de a-i înlătura pe ceilalți și a lua tot aurul pentru el și pentru femeia pe care o iubea. Îi ura pe toți. În fiecare dintre ei vedea un rival demn de a-i răpi simpatiile Florei, iar în moartea fiecăruia un adorator mai puțin pentru ea, precum și 43.000 de lire sterline. Gândurile acestea îl preocupau atât de mult, încât a uitat până și de scopul pentru care a plecat la vânatoare, când nu trebuia să aibă alt gând decât să caute vânatul, să-l ucidă și, dacă era cu putință, să-l aducă în tabără.

În felul acesta, trecând printr-un petic acoperit cu tufișuri dese, a ieșit într-o poiană mare, bine luminată de razele soarelui, și s-a pomenit față în față cu un grup de cincizeci de războinici magnifici și negri ca abanosul.

A rămas câteva clipe înghețat de paralizia ce o insuflă o spaimă cumplită, uitând pentru moment rolul pe care-l juca la gândul că se află un singur alb în fața unei trupe de sălabtici, în inima Africii, probabil canibali.

Dar tocmai momentul acesta de tăcere completă din partea lui și faptul că a rămas nemișcat i-a fost salvarea, pentru că, așa cum stătea el în fața lor, Wazirii au văzut trupul majestuos al bunului lor stăpân, în una din atitudinile lui caracteristice.

— Buana, Buana, a strigat un războinic, alergând înainte. Bine că ai venit, stăpâne, căci te consideram pierdut. Noi, credincioșii tăi Waziri, te-am căutat peste tot, iar acum eram pregătiți să înfruntăm primejdiile Oparului, temându-ne ca nu cumva să te fi dus acolo fără noi și să te fi prins oamenii aceia îngrozitori.

Negrul care a vorbit a avut la un moment dat prilejul să-l însoțească pe Tarzan la Londra ca servitor, așa că vorbea puțin limba engleză, fapt de care era foarte mândru și nu pierdea ocazia să o facă ori de câte ori putea.

Faptul că soarta a făcut ca tocmai acesta să vorbească primul cu cel pe care îl presupunea ca stăpân al său, a fost una din împrejurările cele mai fericite pentru Miranda. Deși

a căutat să învețe cât mai repede și cât mai bine jargonul negrilor de pe coasta Africii, totuși i-a fost foarte greu să se înțeleagă cu cineva în această limbă, iar, pe lângă aceasta, nu înțelegea nimic din limbajul Wazirilor.

Flora l-a instruit bine în toate amănuntele vieții lui Tarzan. Atunci și-a dat seama că se află în prezența unui grup de negri credincioși lui Tarzan.

Niciodată nu a mai avut prilejul să vadă negri atât de splendizi ca aceștia: oameni bine făcuți, puternici, cu figurile inteligente și trăsăturile fine, lăsând impresia că se află pe o scară mult mai înaltă de evoluție decât negrii de pe coastă, care erau doar cu puțin mai deștepți decât maimuțele.

Esteban Miranda era isteț și un actor desăvârșit! Groaza pe care a manifestat-o când a întâlnit acest grup de credincioși ai lui Tarzan, l-ar fi trădat, dacă nu ar fi fost destul de inteligent ca să-și controleze mișcările.

A mai stat o clipă mut în fața lor, adunându-și tot curajul și prezența de spirit de care era capabil, iar după aceea a vorbit, știind bine că propria lui viață atârna de cele ce urma să spună.

În acest timp s-a gândit profund și i-a venit o idee splendidă, pe care a pus-o în aplicare.

— De când v-am văzut pentru ultima oară, copiii mei, am aflat că o trupă de albi au intrat pe domeniile mele, în scopul de a jefui tezaurul din beciurile Oparului. I-am urmărit până am găsit tabăra lor și după aceea am venit să vă caut, pentru că sunt mulți și au adus aur mult cu ei din Opar.

Urmați-mă, s-a grăbit el să dea comanda, și vom năvăli în tabăra lor, le vom lua aurul și-i vom pedepsi! Haide, mai zise el, și se întoarse spre tabăra pe care a părăsit-o cu o oră înainte.

În timp ce mergeau pe cărarea din junglă, Usula, Wazirul care i-a vorbit în engleză, mergea alături de spaniolul Esteban.

Acesta putea să îi audă în urma sa pe ceilalți războinici

vorbind în limba lor natală.

El, însă, nu înțelegea nici un cuvânt și atunci i-a trecut prin minte că s-ar afla într-o situație din cele mai încurcate, dacă s-ar întâmpla ca vreun negru să i se adreseze în limba lor, pe care, sigur, Tarzan o cunoștea la perfecție.

În timp ce asculta văicărerile lui Usula, creierul său lucra dinamic și, după puțin, ca și cum i-ar fi venit o inspirație, și-a amintit despre un accident pe care l-a suferit Tarzan.

Accidentul acesta pe care Tarzan l-a avut cu mult timp în urmă, i-a fost povestit de Flora. Era povestea rănii pe care acesta a suferit-o în beciurile comorii din Opar, când și-a pierdut memoria, din cauza loviturii pe care a primit-o în moalele capului.

Esteban se întreba dacă nu cumva merge prea departe. Putea oare să mizeze pe "amnezie" pentru orice nepotrivire între rolul pe care îl juca el și original?

I se părea însă că în cazul cel mai rău, aceasta era tot ce avea mai bun de făcut. S-a întors deci, spre Usula și l-a întrebat pe neașteptate:

– Își amintești de accidentul pe care l-am avut în beciurile comorii din Opar, în urma căruia am rămas cu totul fără memorie?

– Da, Buana, mi-aduc foarte bine aminte.

– Mi s-a întâmplat un accident la fel cu acesta și de astă dată, a zis Esteban. Un copac mare a căzut în drumul meu și o creangă mare m-a lovit peste cap. Nu am rămas cu totul fără memorie, dar de atunci încoaace îmi este dificil să-mi amintesc o mulțime de lucruri, iar altele le-am uitat cu desăvârșire; de pildă, nu știu nici pe tine cum te cheamă, nici nu înțeleg cuvintele pe care le vorbesc ceilalți Waziri.

Usula a privit în jur cu compătimire.

– Ah, Buana, tare s-a întristat inima lui Usula, pentru ceea ce ți s-a întâmplat. Fără îndoială, însă, că îți va trece, după cum ți-a trecut și mai înainte. Până atunci Usula va fi memoria dumitale.

– Bine, a zis Esteban. Spune celorlalți ca să știe și ei. Mai spune-le că am uitat și drumul spre casă, pe care nu o pot găsi fără voi, și că simțurile mele nu mai funcționează ca mai înainte. Dar, cred și eu, după cum spui tu, Usula, că nu va trece mult și voi fi în curând ca mai înainte.

– Credincioșii tăi Waziri se vor bucura când acest moment va sosi, a zis Usula.

Apropiindu-se de tabără, Miranda i-a zis lui Usula să le comunice camarazilor săi ca să înainteze în tăcere, iar, după puțin, i-a oprit la marginea luminișului, de unde se putea vedea bine atât căsuța, cât și corturile care erau păzite de un grup de vreo șapte opt ascaris.

– Nu se vor opune deloc, a zis Esteban, când vor vedea numărul nostru. Prin urmare, trebuie să le înconjurăm tabăra, apoi la un semnal al meu vom înainta cu toți asupra lor. Îi veți anunța că ați venit cu Tarzan al maimuțelor ca să le luați aurul pe care l-au furat și că le veți cruța viața dacă pleacă din aceste ținuturi și nu se mai întorc niciodată pe aici.

Esteban știa că ar fi putut da ordin Wazirilor să se năpustească asupra celor ce păzeau tabăra și să-i ucidă pe toți, dar nu-i surădea acest proiect, pentru că în creierul lui isteț a născocit un plan de acțiune și mai viclean.

Voia ca oamenii să-l vadă împreună cu Wazirii și, lăsându-i în viață, să poată spune și altora că l-au văzut... să transmită Florei și amiciei ei care avea de gând să spună el însuși unui ascaris, pe când Waziri ar ridica aurul din tabără.

Dând instrucțiunile necesare lui Usula, cum să-și posteze oamenii, i-a mai înștiințat când nu va intra el, atrăgând în felul acesta atenția ascarilor de gardă.

După vreo cincisprezece minute, care, probabil, au fost necesare pentru instalarea Wazirilor la posturile lor, Usula s-a înapoiat raportându-i lui Esteban că totul este pregătit.

– Să înaintați numai când voi ridica eu mâna, pentru că acesta va fi semnalul că am fost recunoscut de ei.

Zicând acestea, a pășit înainte, intrând cu pași siguri în

poiană. Un ascari l-a văzut și l-a recunoscut drept Esteban, bineînțeles.

Spaniolul a mai făcut câțiva pași până lângă căsuță, unde s-a oprit.

– Sunt Tarzan, a zis el. Tabăra voastră este înconjurată din toate părțile de războinicii mei. Dacă doriți să nu vi se întâmple nimic, trebuie să vă supuneți.

Și-a ridicat mâna. Cincizeci de Waziri puternici au apărut imediat din ascunzișul de verdeață de la marginea poienii.

Ascarii îi priveau, neputându-și ascunde frica și pipăind nervos armele lor de foc.

– Să nu trageți, le-a atras atenția Esteban, pentru că altfel vă ucidem pe toți.

La un semn a lui, Wazirii s-au apropiat și mai mult, înconjurând căsuța cu desăvârșire.

– Vorbește-le, Usula, a poruncit Esteban.

Negrul a făcut un pas înainte și a început:

– Noi suntem Waziri. Acesta este Tarzan și este stăpânul nostru. Am venit să luăm aurul pe care l-ați furat din comoara beciurilor din Opar. De data aceasta vă cruțăm viața, dar cu condiția să părăsiți aceste ținuturi și să nu vă mai întoarceți niciodată.

Comunicați următorul lucru stăpânilor voștri: că Tarzan al maimuțelor vede tot, știe tot, iar Waziri săi sunt totdeauna cu el. Puneți armele jos!

Ascari, bucuroși că au scăpat atât de ușor, au ascultat de ordinele lui Usula, iar după câteva clipe Wazirii s-au aflat în interiorul căsuței și, din ordinul lui Esteban, au început să adune sacii de aur.

În acest timp, Esteban s-a apropiat de un ascari pe care-l știa că vorbește foarte stâlcit în limba engleză.

– Spune stăpânului vostru, să mulțumească clemenței lui Tarzan, căruia i-a fost deajuns luarea unei singure vieți, pentru invazia făcută în ținuturile lui și jefuirea comorilor sale. Creatura care a îndrăznit să pozeze drept Tarzan a fost

ucisă de mine și voi lua cadavrul său să-l arunc hrană leilor. Spune-i că Tarzan îl iartă de încercarea pe care a făcut-o ca să-l otrăvească, dar numai cu condiția să nu se mai întoarcă în Africa și să nu mai divulge nimănui altuia secretul Oparului. Tarzan este la pândă, Wazirii lui sunt la pândă! El știe tot, vede tot și nimeni nu poate intra în Africa fără știrea lui.

Mai spune-le, a continuat el ferm și plin de mândrie, că Tarzan a știut despre sosirea lui, chiar din clipa în care a plecat din Londra.

Wazirilor nu le-au trebuit decât câteva minute ca să ia cu ei toți sacii de aur, așa că, mai înainte ca ascarii să-și revină din starea de uimire de care au fost cuprinși la apariția lor, Wazirii au dispărut din nou în junglă, împreună cu presupusul Tarzan, stăpânul lor.

Târziu de tot, cu puțin înainte de a se însera, s-a întors în tabără Flora împreună cu ceilalți patru albi, înconjurați de negrii lor. Aceștia aduceau cu ei efectul unei vânători reușite distrându-se între ei.

– Văd, Flora, a început Kraski, că de când ești șeful nostru am început să avem mai mult noroc. Avem destulă carne pentru câteva zile, așa că negrii bine hrăniți, vor putea rezista la drum și vom înainta mai repede spre casă.

– Și eu zic tot așa, încă avem noroc dija, își dădu și Bluber părerea.

– Da, da, Flora este fată deșteaptă, a comentat Throck.

– Dar ce naiba este asta? a întrebat Pible deodată. Ce-a mai dat peste ticăloșii ăștia? a mai zis el arătând spre căsuța din care veneau ascarii grăbiți, vorbind și gesticulând manifestând o agitație încordată.

– Tarzan, a început unul, fără să mai aștepte să-și echilibreze respirația. A fost Tarzan pe aici cu toți Wazirii săi: o mie de războinici. Ne-am luptat, dar ne-a învins și, luând aurul cu ei, au dispărut în junglă.

Vătaful ascarilor a zis:

– A spus niște lucruri foarte ciudate. A spus că a ucis

cu mâna lui pe acela care a îndrăznit să se dea drept Tarzan. Nu înțelegem nimic. Știm că a plecat să vâneze singur, odată cu voi. Apoi s-a întors împreună cu o mie de războinici, ne-a luat aurul și ne-a amenințat cu moartea, dacă ne mai întoarcem vreodată pe aici.

– Dice? Pentru ci? a început să strige Bluber. Aur, aur nu mai este dija? Oi vei!

Vaietele lui au fost înăbușite de vocile celorlalți, care au început să pună o mulțime de întrebări ascarilor, până când Flora i-a determinat să tacă.

– Haide! a zis ea vătafului ascarilor. Haide să ne întoarcem în căsuță și acolo să ne spui tot ce s-a petrecut de când am plecat noi.

Flora a ascultat cu atenție povestirea negrului, apoi l-a întrebat despre unele puncte din ceea ce povestea el. În cele din urmă l-a lăsat să plece. Apoi s-a întors spre amicii ei.

– Pentru mine este clar ca lumina zilei, a zis ea. Tarzan și-a revenit ieșind de sub efectul narcoticului pe care i l-am dat noi. După aceea ne-a urmărit cu Waziri lui, l-a găsit pe Esteban și l-a ucis. Apoi, găsind tabăra noastră, ne-a luat aurul. În aceste momente și în astfel de împrejurări consider că am fi foarte fericiți dacă vom reuși să scăpăm cu viață din Africa.

– Oi! a strigat deodată Bluber. Hoțul, hoților! Ne fură aurul dija și pierdem două mii de lire sterline pi deasupra. Oi! Gewalt! se văita Bluber.

– Taci, măi Burăh! i-a poruncit Throck. Dacă nu erai tu și mascalțoni acela, nu se întâmpla aceasta. El se tot lăuda că poate vâna și venea mereu cu mâna goală, iar tu cu calicenia ta ne-ai adus până aici. Tarzan ăsta l-a terminat pe Esteban și bine a făcut! Ce păcat că nu i-ai ieșit și tu în cale! Dar mie tot îmi vine să te strâng de gât.

– Astâmpără-te, Dick, a intervenit Pible. Decât să ne certăm, mai bine să vedem ce avem de făcut. Eu cred că ar trebui să ne luăm după Tarzan și să-i smulgem aurul înapoi.

Flora Hawkes a început să râdă.

– Imposibil, a zis ea. Îl cunosc bine pe Tarzan. Chiar dacă ar fi fost singur, și tot nu ne puteam măsura puterile cu ale lui. Dar acum are cu el un grup numeros de Waziri și nu există mai buni războinici ca aceștia, în toată Africa. Ei ar lupta pentru el până la ultimul om. Spune-i numai lui Owaza că ai de gând să pleci după Tarzan și să iei înapoi aurul..., și ai să vezi dacă în două ore mai rămâne vreun negru cu noi.

Negrii aceștia de pe coastă numai când aud de numele lui Tarzan se sperie atât de tare, încât nici într-un an de zile nu își revin din șoc. Mai curând l-ar înfrunta pe diavol. Nu, domnule Pible. Acum suntem pierduți și să mulțumim Domnului, dacă vom putea scăpa cu viață de aici. Tarzan ne va pândi orice mișcare.

Nu m-aș mira dacă nu ne pândește cumva, din vreo ascunzătoare, chiar în momentul acesta.

Amicii ei au privit îngrijorați în jur, aruncând priviri nervoase spre junglă.

– Eu nu cred, a încheiat Flora, că ne va lăsa să ne întoarcem vreodată la Opar pentru alt rând de aur, chiar de i-am putea îndupleca pe negri să mai meargă odată cu noi până acolo.

– Două mii dija, două mii de lire sterline! se văita Bluber. Și costumul ăsta mă costă douăzeci de guinee și nu pot dija să-l port în Londra. Pentru dice, dacă nu mă duc la bal mascat?

Până atunci Kraski nu a vorbit deloc, ci a stat cu privirile ațintite în pământ, ascultându-i pe ceilalți. Acum, însă a ridicat capul și a început:

– Aurul l-am pierdut și până ajungem înapoi în Anglia vom cheltui și restul banilor din cele două mii de lire..., cu alte cuvinte, expediția noastră s-a încheiat cu o pagubă totală. Dacă voi sunteți mulțumiți să vă întoarceți acasă ruinați, vă privește, dar eu nu voi face ca voi. Mai sunt destule lucruri în Africa, pe lângă aurul din Opar, așa că, dacă plecăm din acest continent, nu văd nici un motiv pentru

care să nu luăm cu noi ceva care ne-ar despăgubi și pentru osteneala noastră și pentru cheltuiala pe care am făcut-o.

– Anume de ce este vorba? a întrebat Pible.

– Am stat multă vreme de vorbă cu Owaza, a răspuns Kraski, în timp ce am căutat să învăț limbajul lor și am avut prilejul să învăț o mulțime de lucruri despre acest bătrân îndrăcit. Este un bandit în toată regula și, dacă ar fi să-l spânzure pentru fiecare omor pe care l-a comis, ar trebui să aibă mai multe vieți decât pisicile cu cele nouă vieți ale lor. Pe lângă aceasta, este foarte viclean și pătrunzător.

Am aflat de la el destule lucruri care mi-au dat de gândit. De fapt vă pot spune că, dacă ajungem la o înțelegere ca lumea, vom putea părăsi Africa cu câte o sumă frumușică de fiecare.

În ce mă privește, nu am renunțat la ideea de a scoate aur din Opar. Ceea ce am pierdut rămâne pierdut, dar acolo a rămas destul aur, așa că, după ce a trecut furtuna, am de gând să mă înapoiez și să iau și eu o bună parte din el.

– Dar celălalt lucru despre care vorbești, ce este? a întrebat Flora. Cum poate să ne ajute pe noi Owaza?

– Nu tocmai departe de aici sălășuiește un grup de arabi nomazi, a explicat Kraski, care s-a ocupat de comerțul de sclavi și cu furtul de fildeș. Owaza știe unde sunt, pe unde operează și care este așezarea lor principală. Ei nu sunt decât o mână de oameni, iar negrii pe care îi au sunt robii lor și ar fi bucuroși să fugă în tot momentul. Iată care este ideea mea.

Noi, a continuat Kraski, avem un număr destul de mare de oameni ca să-i putem învinge pe arabi și să le luăm fildeșul, dacă-i vom putea atrage pe robi de partea noastră. Pe aceștia nu-i vrem, deoarece nu am avea ce face cu ei, așa că le putem făgădui libertatea pentru ajutorul lor, să dăm și oamenilor lui Owaza o parte din fildeșul arabilor.

– Dar de unde poți să știi că Owaza ne va ajuta?

– Știu, pentru că ideea este a lui. El a născocit tot planul și m-a consultat și pe mine, a răspuns Kraski.

– Eu consider că e un plan bun, a aprobat Pible, iar cum nu nici eu nu intenționez să mă întorc cu mâinile goale acasă, sunt de acord cu voi.

La rândul lor, ceilalți doi inși au aprobat această nouă întreprindere.

CAPITOLUL XI

Parfumul miresmelor străine

Când Tarzan a plecat din satul Gomanganilor, ducând cu el cadavrul lui Bolgani, și-a îndreptat pașii în direcția clădirii pe care au văzut-o de sus pe muchia dealului, supunându-se în felul acesta curiozității omenești, care a covârșit precauția naturală a fiarei de codru.

Deoarece în direcția în care mergea, vântul aducea pe aripile sale un miros puternic, a realizat numaidecât că se apropia de locuințele Bolganilor.

Amestecat cu urmele de miros de gorilă, mai era și mirosul de Gomangani, precum și mirosul de mâncare gătită. A mai simțit și o urmă de miros dulceag și plăcut pe care nu-l putea atribui decât unor miresme care ardeau, cu toate că părea imposibil ca un asemenea parfum să poată emana din locuințele Bolganilor.

Poate că venea din interiorul mării clădiri pe care a văzut-o, un edificiu care în mod precis a fost construit de ființe omenești și în care era posibil să mai fie și acum aceleași ființe.

Cu toate acestea din mulțimea de mirosuri care îi asaltau nările, Tarzan nu a fost în stare să deosebească nici cea mai slabă urmă de miros de om alb.

Când și-a dat seama că se apropia din ce în ce mai mult de ei, a pornit prin copaci, ducând cu el sarcina sa, pentru ca, astfel, să nu poată fi descoperit cu ușurință.

După un timp, a văzut prin frunzișul din fața lui un zid

înalt, iar dincolo de acest zid conturul unei construcții pline de mistere.

Acest contur îi lăsa impresia că se afla în fața unei clădiri din altă lume. Din spatele zidului venea mirosul de Bolgani și izul parfumurilor de miresme, amestecate cu mirosul lui Numa, leul.

Jungla a fost tăiată, iar terenul a fost curățat pe o lățime de vreo douăzeci de metri de jur-împrejurul zidului care înconjura clădirea, astfel încât nu era nici un copac cu crengile aproape de zid.

Tarzan se apropia tot mai mult, încercând să rămână cât mai bine ascuns de frunzișul des al copacilor. Și-a ales un loc cât mai înalt, de unde putea să privească peste zid.

Clădirea înconjurată de acest zid avea o mărime considerabilă; era formată din diferite părți care păreau că au fost construite la intervale variate.

Fiecare sugesiona că principiul uniformității a fost disprețuit până la cel mai înalt grad.

Rezultatul a fost o îngrămădeală de clădiri și tumuri, care comunicau între ele, dar care nu semănau, deși întregul lor avea, în același timp, o imagine plăcută și bizară.

Clădirea era așezată pe o ridicătură de pământ artificială, cam de trei metri înălțime, de la care pomea în jos o scară lată cu trepte de piatră.

În jurul clădirii erau tufișuri, copaci mai tineri sau mai bătrâni. Unul dintre cele mai înalte tumuri era acoperit în întregime de iederă. Dar cea mai remarcabilă caracteristică a clădirii consta în ornamentele bogate, dar barbare, de pe ea.

În granitul lustruit din care a fost clădit acest edificiu erau încrustate ca un mozaic complicat din aur și diamante: nenumărate mii de pietre strălucitoare atât pe fațadele clădirii cât și pe turle, pe cupole și pe acoperișurile tumurilor.

Locul împrejmuit de zid cuprindea o suprafață întinsă, iar cea mai mare parte din această suprafață era ocupată de

clădire.

Pe terasa pe care era situată, clădirea, se aflau cărări, brazde de flori, tufişuri de ornamentare şi pomi fructiferi, iar partea de jos a terenului natural era consacrată unei grădini deosebite.

Atât în grădină, cât şi pe terasă se vedeau negri fără îmbrăcăminte pe ei. Erau identici cu cei din satul în care Tarzan a lăsat-o pe La.

Printre ei erau şi femei. Toţi se ocupau de îngrijirea plantelor ce creşteau acolo.

În unele locuri, se vedea câte o gorilă ca cea pe care a ucis-o Tarzan în sat, dar ele nu lucrau, ci se ocupau mai mult de coordonarea lucrărilor. Aceste gorile aveau faţă de negri un comportament ciudat, uneori blând, iar alteori chiar brutal.

Aceste gorile-oameni aveau pe ele curele late, încrustate cu pietre scumpe, aşa cum avea şi aceea al cărei cadavru se găsea acum la furca unui copac, lângă Tarzan.

Pe când acesta privea cu interes scena de jos, doi Bolgani au ieşit pe o poartă uriaşă ce părea a fi intrarea principală. Amândoi aveau câte o bandă de aur în jurul capului, unde erau înfipite mai multe pene albe şi lungi.

Ei s-au aşezat de ambele părţi a porţii şi au început să scoată o serie de strigăte ascuţite, care semănau foarte mult a sunete de trompetă. Imediat, negrii au încetat lucrul şi s-au grăbit să se adune jos, lângă scara care cobora de pe terasa grădinii.

Aici s-au format în două, şiruri câte unul de o parte şi de alta a scării; iar Bolganii s-au aşezat şi ei pe două şiruri, însă sus pe terasă de la uşa principală până la scară, formând în felul acesta o alee vie, de sus până jos.

După puţin timp s-au auzit din interiorul clădirii alte strigăte ca de trompetă, iar după câteva clipe Tarzan a putut să vadă începutul unei procesiuni.

La început au venit patru Bolgani, având fiecare acelaşi ornament pe cap ca şi ceilalţi doi, cu deosebirea că aceştia

țineau cu mâna întinsă înaintea lor o măciucă groasă.

În urma acestora veneau doi trâmbițași, iar la câțiva metri în urma trâmbițașilor pășea majestuos un leu enorm cu coama neagră, ținut în frâu de patru negri voinici, doi de fiecare parte.

Acești negri duceau în mâinile lor câte un capăt de lanț gros de aur legat de o zgardă mare, care era încrustată cu diamante în jurul gâtului fiarei.

În spatele leului veneau încă douăzeci de Bolgani încolonați câte patru. Erau înarmați cu sulite, însă Tarzan nu ar fi putut spune dacă acestea foloseau pentru apărarea leului de oameni, sau pentru a-i apăra pe oameni de leu.

Atitudinea Bolganilor și Gomanganilor aliniați și de o parte și de alta a drumului dintre poartă și scară și de la scară în jos indica cel mai mare respect, pentru că stăteau cu corpurile aplecate de la mijloc în jos, făcând, astfel, un semn de reverență profundă, în timpul cât Numa trecea prin fața lor.

Când fiara a ajuns la scări, procesul s-a oprit și Gomanganii au ingenuncheat, aplecându-și frunțile până la pământ.

Numa, care se vedea clar că este un leu bătrân, stătea pe loc într-o poziție și o ținută regală, contemplând ființele umane care au ingenuncheat în fața lui. În ochii lui răutăcioși era o privire fixă, își rânjea colții și scotea un muget înfriorător, la care Gomanganii tremurau de groază.

Tarzan și-a încruntat sprâncenele într-o meditație adâncă. Niciodată nu a avut prilejul să vadă o scenă atât de vrednică de notat, în care ființa omenească să se înjosească în fața unui animal.

După câteva clipe, procesiunea și-a continuat drumul, coborând scara și cotind la dreapta pe una din cărările grădinii; iar, după ce a trecut de ei, atât Gomaganii, cât și Bolganii s-au ridicat și și-au continuat munca întreruptă.

Tarzan a rămas acolo unde s-a ascuns, privindu-i și încercând să găsească o explicație oarecare a acestor împrejurări atât de ciudate și paradoxale la care a fost

martor.

Leul, împreună cu curtenii săi, au cotit pe după colțul palatului și a dispărut din vedere.

Cine era acest popor? Cine erau aceste ființe ciudate? Ce reprezenta acel leu? Pentru ce ordinea naturală a speciilor era răsturnată?

Aici omul era așezat pe o treaptă inferioară unei fiare care nu era altceva decât un carnivor sălbatic.

Au trecut aproape cincisprezece minute de când Tarzan era pradă acestor gânduri și, de când Numa a dispărut după colțul clădirii, când atenția i-a fost atrasă din nou, dar de astă dată de partea cealaltă a clădirii, de sunetul altor strigăte ascuțite de trompetă.

Întorcându-și privirile în direcția aceea, a văzut alaiul apărând din nou și îndreptându-se pe scara pe care a coborât când a trecut în grădină.

În clipa când sunetul de trompetă a ajuns la urechile lor, Gomanganii și Bolganii și-au reluat pozițiile de la început de la piciorul scării până la intrarea în palat, manifestându-și încă o dată respectul lor pentru Numa, care și-a făcut o intrare triumfală în clădire.

Tarzan își trecu de câteva ori degetele prin păr, dar în cele din urmă a fost silit să clatine dezamăgit din cap, neputând să găsească nici un fel de explicație pentru ceea ce a văzut.

Cu toate acestea, curiozitatea îl era atât de stărnită, încât s-a hotărât să cerceteze palatul și terenul din jurul unei ieșiri din vale.

Lăsând cadavrul lui Bolgani acolo unde l-a ascuns, a pornit încet prin copaci, să ocolească clădirea și să o poată examina din toate părțile, fiind în același timp bine ascuns sub frunzișul copacilor uriași din jur.

A apreciat că arhitectura e unică în toate părțile și că grădina se întindea în jurul întregii clădiri, iar o mică parte, la sud de palat, a fost lăsată pentru cotețele și grajdurile în care se aflau un număr destul de mare de capre și păsări.

Tot de partea aceasta se mai aflau câteva sute de colibe, ca stupii de albine și suspendate ca acelea pe care le-a văzut în primul sat.

Tarzan a considerat că aici ar locui robii negri, care îndeplineau munca grea, în funcție de nevoile palatului.

Zidul înalt de granit, care înconjura clădirea din toate părțile, nu era întrerupt decât într-un singur loc, unde se afla o poartă ce se deschidea în partea de răsărit a palatului. Această poartă era imensă și de o construcție masivă, lăsând impresia că ar fi fost clădită pentru a rezista asaltului unor forțe numeroase și bine înarmate.

Lui Tarzan i s-a părut atât de puternică, încât și-a închipuit imediat că a fost construită pentru ea interiorul să fie apărat chiar contra unor forțe echipate cu mijloace puternice de distrugere.

Totuși, părea de necrezut că ar fi existat vreodată o asemenea forță prin aceste locuri, în timpuri mai recente. De aceea, părerea lui Tarzan era că atât zidul, cât și poarta aparțin unui trecut care nu poate să fie calculat.

Acestea datau, fără îndoială, încă de pe vremurile uitate ale Atlantidei, construite, probabil, pentru apărarea acelor care au construit palatul diamantelor împotriva unei forțe bine înarmate, care venea din Atlantida, pentru a exploata minele de aur din Opar și a coloniza Africa centrală.

Însă, deși zidul, poarta și palatul păreau, din toate punctele de vedere, că sunt de o vechime neînchipuită, erau bine întreținute și într-o stare excelentă; se vedea clar că și acum sunt locuite de ființe cu rațiune și destul de inteligente. De asemenea, tot în partea din sud, Tarzan a mai văzut un turn în curs de construcție, la care lucrau un număr mare de negri sub conducerea Bolganilor, tăind și modelând blocuri de granit.

Tarzan s-a oprit într-un copac în apropierea porții de răsărit, ca să observe cine intra și cine ieșea din palat. În timp ce el pândea acolo, a apărut din pădure și a intrat pe poartă un grup numeros de Gomangani.

Pe umerii a câte patru din ei erau sprijinite capetele a două prăjini lungi, între care atârna o piele puternică conținând blocuri de granit.

Lungul șir de cărauși era însoțit de doi-trei Bolgani, însă era precedat și urmat de câte un detașament de războinici negri, înarmați cu securi și cu sulite.

Atât purtarea, cât și atitudinea negrilor cărauși, precum și aceea a Bolganilor i-au sugerat lui Tarzan nici mai mult nici mai puțin ideea că vede o caravană de măgari, mergând în felul lor stupid, sub impulsul conducătorilor. Dacă unul rămânea în urmă, era imediat împuns cu vârful sulitei sau lovit cu mânerul ei.

Aceste gesturi de brutalitate puteau fi comparate doar cu cele care se manifestau în fața animalelor cu sarcini deosebit de grele.

De asemenea, nici în comportamentul negrilor nu se observa vreo obiecție sau vreo revoltă, mai mult decât se poate vedea pe fețele unui șir întreg de catări încărcati cu sarcini mari.

După toate aparențele nu erau decât vite fără grai și fără voință proprie. Au trecut încet pe poartă și au dispărut. Nu a trecut mult și alt grup mare de oameni a apărut din pădure intrând în curtea palatului. Acești Bolgani erau înarmați cu sulite și securi.

Înconjurați de toate părțile de aceste creaturi înarmate, se aflau patru negri puternici ducând între ei o targă mică, deasupra căreia era legat bine un cufăr mare.

Acesta era confecționat dintr-un lemn de culoare închisă și se vedea bine că a fost foarte mult întrebuințat. Era întărit cu colțuri și cu benzi late de metal care părea aur curat și încrustate cu diamante.

Bineînțeles că Tarzan nu putea nici măcar să-și imagineze ce se afla în cufăr. După îngrijirea care i se acorda, era clar că ceea ce conținea cufărul era considerat a fi de mare valoare.

A fost transportat direct în turnul mare acoperit cu

ierderă, din colțul nord-est al palatului. Tarzan a văzut acum că intrarea în acel turn se făcea pe o poartă tot atât de groasă și masivă, ca și cea a zidului ce înconjura clădirea.

Asimilând toate aceste cunoștințe, Tarzan a profitat de primul prilej, când nu putea fi observat, și a trecut repede dincolo de drumul urmat de negri, mergând prin copaci până acolo unde a lăsat cadavrul lui Bolgani.

Luându-l pe umăr, s-a înapoiat până într-un loc foarte apropiat de drumul cel mare, care pornea de la poarta de răsărit. Aici a așteptat un moment, când nu se vedea nimeni prin jur, și a aruncat cadavrul, cât a putut mai aproape de poartă.

— Acum, și-a zis el, să vedem dacă vor putea ghici cine le-a ucis colegul.

A pomit apoi spre sud-est, în direcția munților din spatele văii Palatului Diamantelor. Pentru aceasta, era nevoit să facă câteva ocoluri mari, ca să nu dea peste sate indigene și să nu fie văzut cumva de către numeroasele grupuri de Bolgani care circulau prin pădure în toate direcțiile.

Târziu, după ce a trecut peste mai multe dealuri, a ajuns în plină vedere a munților-stânci înalte de granit, ale căror piscuri răpoase se ridicau mai mult deasupra nivelului împădurit.

În fața lui se vedea un drum bătătorit, care ducea într-o trecătoare pe care o vedea șerpuind în sus spre culmea munților.

A apreciat că acest loc este mai potrivit decât oricare altul pentru a-și începe cercetările. Astfel, văzând că drumul este liber, a coborât din copaci și, profitând de tufișurile înalte de pe marginea drumului, a pomit repede spre munți, fără a-și trăda prezența, nici măcar prin cel mai mic zgomot.

Cea mai mare parte din timp a fost nevoit să meargă de mai multe ori târâș prin tufișuri, drumul fiind mereu frecventat de Gomangani și de Bolgani. Grupuri întregi veneau din cetate cu mâinile goale, întorcându-se apoi cu blocuri mari de granit.

După un timp, când a ajuns mai adânc în munți, tufișurile dese de pe lângă drum au făcut loc unei vegetații mai slabe, prin care putea să treacă cu mai multă ușurință, dar în același timp risca să fie descoperit mai curând.

Cu toate acestea, instinctul fiarei care domina cunoștințele lui despre pădure l-a ajutat să se poată ascunde acolo unde altul ar fi fost văzut de orice dușman.

Pe la jumătatea urcușului muntelui, drumul pornea printr-o trecătoare îngustă, tăiată în stânca solidă de granit. Aici nu mai avea nici o posibilitate să se ascundă, așa că și-a dat seama că a trece pe acolo însemna să fie descoperit imediat.

Aruncând o privire în jur, a observat că, dacă ar face un mic ocol, ar putea să ajungă sus, de partea cealaltă a trecătorii, unde știa că poate găsi destule locuri de ascuns printre blocurile de granit, copaci căzuți și tufișuri. Mai mult încă, putea avea, de acolo de sus, o vedere și mai bună a restului drumului.

În această privință nu s-a înșelat, deoarece când a ajuns în punctul acela care îi oferea suficiente avantaje, a văzut în fața lui, în munte, o fundătură largă, iar stâncile din jur erau întrepesute de numeroase deschizături, care i s-a părut că nu pot fi decât guri de tunele.

La unele nu se puteau ajunge cu ajutorul unor scări rudimentare de lemn, bineînțeles acelea care erau mai aproape de baza stâncilor, pe câtă vreme de la cele de mai sus atârneau frânghii groase și des innodate, până jos la pământ.

Din aceste tuneluri ieșeau oameni cu săculețe pline de pământ, pe care le vărsau într-un morman comun, alături de un pârâiaș ce curgea prin trecătoare.

În jurul mormanului de pământ se aflau alți negri care spălau pământul sub supravegherea gorilelor. Tarzan nu reușea să înțeleagă ce căutau ei și nici ce sperau aceștia să găsească.

Mai putea să vadă, la o distanță oarecare, alți negri

lucrând la o carieră de granit, în stâncile munților ce înconjurau bazinul în care se afla Palatul Diamantelor.

Malul stâncos a fost tăiat mai jos de vale, până sus aproape de culme, într-un șir de terase de unde s-a scos granitul.

Negrii care lucrau în cariera de granit erau cu desăvârșire goi, dezbrăcați, folosindu-se în munca lor, de unelte cele mai primitive..., totul sub supravegherea Bolganilor.

Activitatea acestor negri era totuși destul de vădită, dar Tarzan nu putea fi sigur de felul materialului pe care îl scoteau ceilalți negri prin gunile tunelurilor, cu toate că presupunea, în mod natural, că era aur. Atunci: de unde obțineau ei diamantele? Desigur că nu le găseau în aceste stânci solide de granit.

După câteva minute de contemplare amănunțită, Tarzan s-a convins că drumul pe care l-a urmat de jos din pădure până aici se sfârșea într-o adevărată fundătură, așa că a pornit să caute alt drum mai sus de acesta, pe care să poată să treacă dincolo de lanțul de munți.

Și-a ocupat restul acelei zile și aproape toată ziua următoare cu cercetările pe care le făcea în această privință, dar în cele din urmă s-a văzut nevoit să admită că nu e nici o ieșire în exteriorul văii pe partea aceasta.

S-a urcat chiar în locurile cele mai înalte, cu mult mai sus de terenul împădurit, dar totdeauna se găsea în fața unor stânci perpendiculare de granit, atât de înalte și atât de drepte, încât nici chiar el nu s-ar fi încumetat să urce, fără a mai pune la socoteală că o va avea cu el și pe La.

Apoi a cercetat latura de sud, pe urmă pe cea de răsărit, dar tot cu aceleași rezultate negative. În cele din urmă, și-a îndreptat pașii înapoi spre pădurea din vale cu intenția de a-și relua drumul spre libertate împreună cu La, tot prin valea Oparului, traversând-o în cursul nopții.

Soarele a răsărit a doua oară de la plecarea lui, când a ajuns din nou în satul indigen unde a lăsat-o pe La.

Abia și-a aruncat privirile asupra satului și a fost

cuprins de o mare îngrijorare; situația nu era așa cum ar fi trebuit și cum se aștepta el s-o găsească.

Porțile satului erau deschise, iar în interiorul curții nu se vedea nici urmă de vietate. nici colibele suspendate nu erau în mișcare, ceea ce ar fi fost semn că sunt ocupate.

Fiind prudent din principiu, a făcut o recunoaștere amănunțită înainte de a coborî în sat. Cu spiritul său de observație atât de dezvoltat, a ajuns la concluzia că satul a fost părăsit de cel puțin douăzeci și patru de ore.

Ajungând la coliba în care a fost ascunsă La, a urcat pe frânghie imediat și a examinat interiorul: era gol și nu se vedea nici urmă de marea preoteasă.

Coborând din colibă, a început o anchetă prin tot satul în căutarea unor indicii în privința soartei locuitorilor și mai ales despre La.

În acest scop, a examinat interiorul câtorva colibe, când a observat, deodată, cu ochii lui ageri, o mișcare aproape imperceptibilă a unei locuințe dintre cele care semănau cu coliviile de păsări.

A alergat imediat în direcția aceea și, când a ajuns în dreptul colibei, nu a văzut nici o frânghie care să atârne de la ușă în jos.

Oprindu-se, și-a îndreptat fața spre deschizătura pe care, însă, nu se vedea altceva decât acoperișul colibei.

– Gomangani, a strigat el, eu sunt, Tarzan! Vino la ușă și spune-mi ce s-a întâmplat cu semenii tăi, unde este soția mea pe care am lăsat-o în grija și apărarea războinicilor voștri?

Nu a primit nici un răspuns. A strigat din nou pentru că era convins că cineva este ascuns în colibă.

– Dă-te jos de acolo, a strigat el din nou, altfel vin eu sus după tine!

Dar nici acum nu i-a răspuns nimeni. Un zâmbet amar a fluturat pe buzele lui Tarzan; apoi și-a tras cuțitul din teacă și l-a prins între dinți.

Cu o săritură agilă a ajuns sus, la deschizătură. S-a prins

cu amândouă mâinile de marginile acestora și s-a cățarat în interiorul colibei.

Cu toate că s-a așteptat să întâmpine rezistență, nu a apărut nimcni în fața lui, iar în interiorul colibei slab luminat, nu a putut să distingă la început prezența niciunei persoane.

După ce ochii i s-au mai obișnuit cu semiîntunericul de acolo, a observat de partea opusă a construcției un maldăr de frunze și de iarbă verde.

Îndepărtându-le într-o parte, a văzut în fața ochilor săi forma ghemuită a unei femei îngrozite. O apucă de umăr și cu o singură mișcare, a determinat-o să stea în picioare.

– Ce s-a întâmplat aici? a întrebat el. Unde sunt sătenii? Unde mi-e soția?

– Să nu mă omori! Să nu mă omori! a început să se vaite femeia. Nu eu sunt de vină; eu nu am făcut nimic.

– Nu am intenția să te ucid. Spune-mi adevărul și te las în viață.

– I-au luat Bolgani pe toți, a strigat femeia. Au venit pe la apusul soarelui, în aceeași zi când ai sosit și tu, Tarmangani. Erau foarte supărați pentru că au descoperit cadavrul amicului lor lângă porțile Palatului Diamantelor.

Ei știau, spunea femeia disperată, că a plecat de acolo ca să vină în satul nostru și după plecarea lui nu l-a mai văzut nimeni în viață. Atunci au venit cu toții aici și ne-au torturat războinicii și femeile până când unul din noi le-a mărturisit totul. Eu m-am ascuns. Nu știu cum s-a făcut de nu m-au găsit. Când au plecat Bolgani de aici au luat cu ei toată lumea din sat. Au luat-o și pe soția ta. De întors nu se vor mai întoarce niciodată.

– Crezi tu că Bolgani au să-i ucidă?

– Da, ei îi ucid pe toți acei care nu le plac.

Rămas singur și scăpat de greutatea și răspunderea față de La, Tarzan ar fi putut să străbată cu multă ușurință, în timpul nopții, valea Oparului și să ajungă în direcții cunoscute și sigure.

Probabil, însă, că această idee nu i-a trecut niciodată prin minte. Loialitatea și recunoștința erau în temperamentul lui caracteristici fundamentale.

La și-a pus viața în primejdie pentru el. Mai mult încă: s-a exilat din propria ei țară. Pentru Tarzan nu era suficient să afle doar că Bolgani au luat-o și că, probabil, aveau intenția s-o ucidă.

El simțea că este dator să se convingă dacă La mai trăiește sau nu; iar, dacă mai trăia, trebuia să-și îndrepte toată energia de care era capabil pentru a o elibera, apoi să scape împreună de primejdiile din această vale.

Tot restul zilei și-l întrebuință în recunoașterea exteriorului terenului palatului, căutând prilejul ca să intre acolo fără să fie văzut. I-a fost imposibil.

În fiecare moment se găsea prin grădină ori Gomangani ori Bolgani, nelipsiți de la diferitele lor însărcinări.

Odată cu apropierea nopții, poarta cea mare de la răsărit a fost închisă, iar locuitorii palatului și ai colibelor s-au retras cu toții între pereții respectivi, nelăsând afară nici măcar o singură santinelă: fapt care indica lămurit că Bolgani nu aveau nici un motiv să se teamă de vreun atac.

Prin urmare, după toate aparențele, subjugarea Gomaniganilor era completă, astfel încât zidul înalt din jurul palatului, mai mult decât suficient pentru a-i apăra de invazia leilor, nu era decât o amintire din trecut, timpuri de când liniștea și siguranța lor erau amenințate de un inamic prea puternic mai înainte, dar care acum a dispărut total.

În sfârșit, întunecându-se bine de tot, Tarzan s-a apropiat de poartă și, aruncând lanțul frânghiei sale de iarbă peste unul din leii sculptați din vârful stâncilor porții, a urcat repede până sus pe muchia zidului, de unde a sărit fără zgomot în grădină.

Ca să-și asigure un drum de ieșire mai ușor, în cazul când ar fi găsit-o pe La, a deschis porțile grele ale Palatului Diamantelor și le-a îndepărtat.

Apoi s-a furișat pe nesimțite spre turnul el mare de la

răsărit, care era acoperit de iederă.

După o zi întreagă de cercetări și chibzuiri a ales acet
tun ca fiind singurul care îi oferea o intrare subtilă în palat.

Succesul planului său atârna în mare parte de grosimea
și rezistența vițelor de iederă care crescuseră până aproape
de vârful tumului. Spre marea lui satisfacție a apreciat că
sunt destul de tari ca să-i suporte greutatea.

Sus de tot, aproape de ultimul etaj al tumului, a văzut
din copacii din jurul palatului o fereastră deschisă, care se
deosebea de celelalte prin faptul că nu era zăbreliată.

Pe mai multe ferestre de-ale tumului se vedeau lucind
lumini slabe, ca și din alte părți a palatului.

Ocolind aceste deschizături luminate, s-a urcat repede și
cu multă atenție spre fereastra fără zăbrele de deasupra, iar,
când a ajuns acolo, și-a ridicat ochii deasupra nivelului
pervazului ferestrei.

Datorită întunericului ce domnea în interiorul camerei,
Tarzan nu putea să deslușească absolut nimic.

Trăgându-se ușor în sus până deasupra pervazului, a
trecut fără zgomot în odaie. Apoi, pipăind prin întuneric, a
ocolit încăperea.

A descoperit un pat sculptat cu un desen ciudat, o masă
și câteva bănci scurte. Patul era acoperit cu o cuvertură
dintr-un material țesut, așezată peste câteva rânduri de piei
moi, bine tăbăcite, de leoparzi și antilope.

În fața ferestrei pe care a intrat Tarzan se afla o ușă
închisă. A deschis-o ușor, treptat, până când a reușit să vadă
în exterior: era un coridor slab luminat, sau mai bine zis un
hol circular, în mijlocul căreia se afla o deschizătură cu un
diametru destul de mare.

Prin mijlocul acesteia trecea de jos în sus, dispărând
într-o deschizătură identică în tavan, un stâlp drept, din care,
la intervale de vreo două palme, erau înfipte trepte de sus
până jos. Aceasta sugera clar că era scara primitivă pe care
se putea ajunge de la un etaj la altul al tumului.

Tavanul era susținut de trei coloane așezate la intervale

egale în jurul circumferinței deschizăturii din mijlocul podelei.

În acest hol rotund se vedeau alte uși identice cu cea de la intrarea camerei în care se afla.

Pentru că nu a auzit nici un zgomot și văzând că nu mai este nimeni pe acolo decât el singur, a deschis larg ușa și a intrat în hol.

Nările sale erau asaltate puternic de același parfum greu de miresme, pe care l-a simțit prima dată când s-a apropiat de palat, cu câteva zile înainte.

Cu toate acestea, în interiorul turnului parfumul era mult mai puternic, înlăturând aproape cu totul orice alte mirosuri și punându-l pe Tarzan într-o situație neânchipt de grea în ceea ce privește căutarea mării preotese din Opar.

De fapt, numai când se uita la ușile din acest etaj era curpins de consternare față de sarcina aproape imposibilă pe care și-a asumat-o.

Fără nici un ajutor, cât de mic, al agerului său miros, i se părea imposibil să poată cerceta măcar turnul acesta, chiar dacă ar fi să ia cele mai mari precauții pentru a nu fi descoperit.

Încrederea în sine nu era nicidecum rezultatul unei îngâmări fără rost. El își dădea bine seama de limitele forțelor sale și știa că nu ar fi avut aproape nici o perspectivă de scăpare, chiar față numai de câțiva Bolgani, dacă ar fi fost cumva descoperit în interiorul palatului lor, a cărui topografie lor le era foarte bine cunoscută, iar lui îi era cu totul străină.

În spate îl așteptau fereastra deschisă, noaptea tăcută a junglei și libertatea. În fața lui nu era nimic altceva decât primejdie, eșec sigur și destul de probabil, moartea. Pe care să le aleagă?

S-a oprit pe loc o clipă, meditănd în tăcere. Apoi, ridicându-și capul și îndreptându-și umerii, și-a scuturat sfidător pletele negre și a pășit curajos spre cea mai apropiată ușă.

A cercetat după aceea toate camerele, până a făcut întreg ocolul etajului, dar fără s-o găsească pe La și nici măcar un indiciu despre urma ei.

A găsit în aceste camere o mobilă bizară, covoare și tapete originale, ornamente de aur cu diamante; iar într-una a nimerit peste un Bolgani care dormea.

Umbla însă atât de domol, încât cel adormit și-a continuat netulburat somnul, cu toate că Tarzan a înconjurat patul său care se afla în centrul camerei și a mai cercetat și un dormitor de partea cealaltă a încăperii.

Sfârșind inspecția acestui etaj, s-a hotărât să-și continue cercetările mai sus, iar apoi să se întoarcă la etajele de jos. Prin umiare, conform acestui plan, s-a urcat pe scara ciudată din centrul turnului.

Ca să ajungă la ultimul etaj, trebuia să treacă pe lângă alte trei. În fiecare etaj din jurul holului circular se aflau un șir de uși închise, iar holul era luminat destul de slab, de câteva sfeșnice, vase de aur, largi, dar scunde, conținând o materie ce părea a fi seu, în care plutea un fitil de iască.

La etajul de sus nu erau decât trei uși și toate erau închise. Tavanul acestui hol era în formă de cupolă, având și acesta o deschizătură în mijloc prin care scara pătrundea în exterior în întunericul nopții.

Când Tarzan a deschis ușa cea mai apropiată de el, ea a scârțâit în balamale scoțând astfel primul sunet ce s-ar fi putut auzi de când și-a început cercetările și până acum.

Interiorul apartamentului din fața lui era cufundat în întuneric, iar Tarzan a rămas în ușă nemișcat și tăcut ca o statuie.

Deodată a simțit o mișcare în spatele lui. Răsucindu-se cu un gest fulgerător a văzut un om stând în picioare, în pragul unei uși deschise, de partea opusă a etajului.

CAPITOLUL XII

Sacii cu aur

Nu au trecut nici douăzeci și patru de ore de când Esteban Miranda juca rolul lui Tarzan față de Waziri și a început să înțeleagă că nu va putea duce la infinit înșelăciunea cu presupusa boală a creierului său.

Mai întâi de toate, Usula nu se împăca nicidecum cu ideea de a lua numai aurul veneticilor și apoi să-i lase în pace. Nici chiar ceilalți semeni ai lui nu păreau încântați de acest plan.

De fapt, nu puteau concepe că vreo câteva lovituri în cap ar fi putut să-l schimbe pe Tarzan într-un laș desăvârșit care să fugă din fața câtorva negri de pe coastă și a doi-trei albi fără experiență.

Pe lângă toate acestea, s-a mai întâmplat încă ceva care l-a convins pe spaniol că nu dormea pe pat de rose și că, cu cât găsea mai curând un pretext pentru a se despărți de Waziri, cu atât mai mult și-ar fi prelungit viața.

Treceau tocmai printr-un petec de pădure aproape deschis. Tufișurile nu erau prea dese, iar copacii se găseau la o distanță mare unul de altul când, deodată, fără nici un avertisment, au fost atacați de un rinocer.

Spre marea consternare a Wazirilor, Tarzan a fugit spre cel mai apropiat copac, îndată ce l-a zărit pe Buto. În marea lui grabă, Tarzan s-a împiedicat și a căzut, iar, când a ajuns în cele din urmă lângă copac, în loc de a sări cu ușurință pe crengile de jos ale acestuia, a încercat să urce pe trunchiul enorm de gros al copacului.

Între timp, Buto, al cărui atac era condus mai mult de auz și de miros decât de vederea lui foarte slabă, a fost distras din direcția sa inițială de un Wazir, iar, după ce l-a scăpat, acesta a dispărut fără rost în tufișurile din spatele lor.

Când Esteban s-a ridicat și a observat în cele din urmă că rinocerul a plecat, s-a văzut înconjurat de un semicerc de

negrîi uriași. pe ale căror fețe era zugrăvită mila și întristarea, dar amestecate oarecum cu o nuanță de dispreț.

Spaniolul a înțeles imediat că groaza l-a determinat să comită o greșeală ireparabilă: cu toate acestea, s-a agățat cu disperare de singura scuză de care s-ar mai fi putut servi.

— Capul meu! Capul meu! a început el să se vaite, strângându-și tâmpilele între palme.

— Da, Buana, a zis Usula, știu că lovitura a fost în "cap", dar credincioșii tăi Waziri credeau că "inima" este aceea care nu știe ce este frica.

Esteban nu a răspuns și au pornit toți din nou, continuând să înainteze în tăcere, până când au poposit aproape de înserat, pe malul unui râu, puțin mai sus de o cascadă.

Toată după-amiază Esteban a fost ocupat cu proiectarea unui mijloc ca să scape din situația penibilă în care se afla, așa că abia au apucat să poposească, și a dat ordin Wazirilor să îngroape aurul.

— Îi vom lăsa aici, a zis el, iar mâine vom porni în căutarea hoților, pentru că m-am hotărât să-i pedepsesc. Trebuie să le arătăm că nu se poate intra în jungla lui Tarzan fără pedeapsă. Numai boala prin care trec m-a determinat să nu-i ucid imediat ce le-am descoperit perfidia.

Wazirii au fost încântați de această atitudine nouă a șefului lor. Acum începeau să întrevedă o rază de speranță. Tarzan era din nou cel pe care îl cunoșteau ei.

Așa s-a întâmplat că a doua zi dimineată au pornit cu inimile mai ușoare și cu mult mai veseli în căutarea taberei englezilor.

După calculele destul de bune ale lui Usula, au scurtat drumul, mergând drept prin junglă, astfel încât să poată tăia calea europenilor, ieșindu-le înainte.

Au îndeplinit aceasta cu atâta succes, încât în curând s-au întâlnit cu aceștia, chiar în ziua aceea, pe înserat. Mai mult încă, au simțit mirosul fumului focurilor din tabără și au auzit cântecele negrilor cărăuși de pe coastă de la o distanță destul de mare, înainte de a ajunge până la ei.

Esteban i-a adunat pe Waziri în jurul lui.

— Copiii, le-a zis el, adresându-se lui Ușula în limba engleză. Acești străini au venit aici ca să-îi facă rău lui Tarzan. Prin urmare răzbunarea îi aparține numai lui Tarzan. Mă veți lăsa, așadar, să-mi pedepesc dușmanii singur și după voia mea. Întoarceți-vă, deci, acasă, iar jurul să-îl lăsați acolo unde se află, pentru că va trece multă vreme până să am nevoie de el.

Wazirii au rămas dezamăgiți, planul cel nou nu coincidea deloc cu dorințele lor, mai ales că au visat mult la un masacru general al negrilor de pe coastă.

Cu toate acestea, omul din fața lor era Tarzan, marele lor Buana, pe care întotdeauna l-au respectat cu o supunere neclintită.

În urma declarațiilor lui Esteban în privința intențiilor sale, au urmt câteva momente de tăcere, în care Wazirii își mutau greutatea de pe un picior pe altul, manifestând o stare de nervozitate. În cele din urmă, au început să vorbească în limba lor.

Esteban nu înțelegea nimic din ce spuneau, dar era evident că insistau în fața lui Ușula asupra unui fapt, pentru că acesta s-a întors după o clipă spre spaniol.

— Buana! Buana! Cum să ne înapoiem noi la lady Jane și să-i spunem că te-am lăsat bolnav și singur, să înfrunți armele de foc ale albilor și ale ascarilor, a spus el cu un ton blând.

Nu ne cere acest lucru, Buana, a continuat cu o voce care îi exprima dezamăgirea. Dacă ai fi, ca mai înainte, nu ne-am teme de siguranța ta, dar așa cum ești, în urma loviturii de la cap, ne temem să te lăsam singur în junglă. Dă-ne voie să mergem și noi cu tine, noi Wazirii tăi cei credincioși, și, după ce-i vom uide pe dușmani te vom însoți înapoi acasă, unde sperăm să te vindec.

Spaniolul a început să râdă.

— Acum sunt cu totul vindecat. Chiar dacă rămân singur, nu voi fi în nici o primejdie mare, astfel încât să fie

nevoie de prezența și ajutorul vostru.

Esteban știa bine, mult mai bine decât ei, că declarația aceea era cât se poate de reală.

– Prin urmare, veți asculta de mine, a continuat el cu un ton aspru, impunător. Înapoiati-vă numaidecât pe drumul pe care ați venit. După vreo două ore de drum opriți-vă și poposiți, înființând o tabără în noaptea aceasta. Măine dimineață porniți mai departe spre casă.

Nu faceți zgomot! a strigat autoritar, pentru că nu vreau să știți că sunt pe aici pe aproape. De mine nu vă îngrijiți. Mă simt bine și probabil am să vă ajung din urmă înainte de a ajunge voi acasă. La drum!

Waziri au mers, așadar, înapoi pe drumul pe care au venit, cu inimile amărâte și îngrijorați de soarta lui Tarzan, iar după câteva minute a dispărut și cel din urmă din ochii spaniolului.

Esteban Miranda, cu un suspin adânc de ușurare, a pornit atunci spre tabăra camarazilor săi. Temându-se ca subita lui apariție în fața lor să nu provoace o salvă de împușcături din partea ascarilor, a început să fluiera; apoi, tot apropiindu-se de ei a strigat să îi avertizeze despre sosirea lui.

– Vine Tarzan! a strigat cel dintâi negru care l-a zărit. Acum nu mai scăpăm, ne va uide pe toți.

Esteban a văzut agitația căraușilor și a ascarilor, care pipăiau nervos trăgaciul carabinelor.

Eu sunt Esteban Miranda, a strigat el. Flora! Flora! Spune idioților ăști a să lase armele jos!

Alții stăteau și ei în picioare, privindu-l fix. La sunetul vocii sale, Flora s-a întors spre negrii, spunându-le:

– Nu-i Tarzan. Jos armele! Nu-i nimic.

Esteban a intrat zâmbind, în tabără.

– Iată-mă, a zis el.

– Am crezut că ești mort, a zis Kraski. Un negru ne-a spus că te-a ucis Tarzan.

– M-a prins, a răspuns Esteban, dar, după cum vezi, nu

m-a ucis. Credeam la un moment dat că e gata să o facă, dar nu a făcut-o. În cele din urmă mi-a dat drumul în junglă.

A crezut probabil că este indiferent dacă mă lasă pradă fiarelor, ori mă ucide, astfel încât nu mai are mâinile pătate cu sângele meu.

— Trebuie să te fi cunoscut bine, a zis Pible. Ai fi murit, desigur, dacă rămâneai mai multă vreme singur în junglă..., de foame ai fi murit, nu de alta.

Esteban a avut prudența să nu răspundă la gluma boxeurului.

— Nu-ți pare bine că mă vezi. Flora? s-a adresat el fetei. Ea a dat nepăsător din umeri.

— Care-i diferența? Expediția noastră s-a transformat în faliment. O parte din noi considerăm că tu ești singurul vinovat, a sfârșit ea indicându-i pe ceilalți albi.

Spaniolul s-a strâmbat de furie. Vedeă bine că niciunul nu a reacționat în semn că i-ar fi interesat întoarcerea lui. Nici lui nu-i păsa de ceilalți, dar a sperat că cel puțin Flora va arăta oarecare entuziasm văzându-l.

Oricum, dacă ea ar fi știut intențiile lui, poate că ar fi fost mai fericită să-l vadă și poate prea bucuroasă să-i arate puțină afecțiune.

Ea nu știa însă că sacii cu aur sunt în posesia lui Esteban, într-un loc unde ar fi putut ajunge în mai puțin de o zi să-i poată lua de acolo.

Intenția lui a fost să reușească să o convingă să-i părăsească pe alții și după aceea, puțin mai târziu, să se înapoieze amândoi ca să ridice comoara din locul unde se găsea, dar acum era întârziat: niciunul nu va primi nici măcar o centimă...; va aștepta până vor pleca din Africa și se va întoarce el singur.

Tot ce îl îngrijora, era faptul că Wazirii știau unde se află aurul și poate că mai repede sau mai târziu se vor întoarce acolo cu Tarzan să-l ia.

Acest gol în calculul său trebuia ncapărat să fie reparat..., iar pentru aceasta avea nevoie de ajutor, ceca ce

însemna că trebuie să împărtășească și altora secretul său. Dar cui?

Fără să-i pese de privirile pline de ură ale camarazilor săi, și-a reluat locul printre ei. Evident că ei nu erau deloc bucuroși să-l vadă, dar el nu știa motivul acestei antipatii, deoarece nu a auzit despre planul conceput de Kraski și de Owaza de a fura fildeșul arabilor.

Astfel, obiecția lor de căpetenie, în privința prezenței lui printre ei nu era decât teama că vor fi nevoiți să-i dea și lui o parte din produsul fildeșului.

Kraski, însă, a fost primul care a luat cuvântul. I-a vorbit despre tot ceea ce se afla în sufletul celorlalți.

– Miranda, a zis el, părerea tuturor este că mai mult ar fi vina ta și a lui Bluber, dacă misiunea noastră nu a reușit. Nu te învinuim direct. Menționez faptul doar în treacăt. Dar, în timp ce tu nu erai aici, am găsit un mijloc ca să putem lua ceva din Africa și să putem fi despăgubiți într-o anumită parte de pierderea aurului.

Am făcut socoteala tuturor amănuntelor cu multă atenție și ne-am întocmit planul cât se poate de bine. Nu avem însă nevoie de tine pentru a ne atinge scopul. Nu ne opunem să vii și tu cu noi, dar ceea ce vrem este să înțelegi din capul locului că nu vei fi părtăș cu nimic la câștigul nostru.

Spaniolul a zâmbit și a făcut un gest de nepăsare.

– Aveți toată dreptatea, a zis el. Nu voi încerca să mă justific și nu vă voi cere nimic. Nu vreau să iau nici măcar o infimă din partea niciunuia dintre voi.

În sufletul lui, însă, era nespus de fericit, mai ales când se gândea că mai bine decât un sfert de milion de lire sterline îl așteaptă numai și numai pe el, ca să le ia și să plece cu ele din Africa.

Faptul că Esteban a acceptat ideea fără să riposteze cu nici un cuvânt, i-a determinat pe ceilalți să se simtă ușurați. Imediat s-a risipit și atmosfera încordată ce a domnit până atunci.

– Ești un băiat de treabă, a zis Pible. Eu le-am spus lor

că ai să procedezi așa cum trebuie. și-ți declar sincer că sunt foarte vesel să te văd din nou teafăr și sănătos în mijlocul nostru. Mi-a părut foarte rău când am auzit că Tarzan te-a ucis.

— Da, a zis Bluber. Așa de rău i-a fost dija lui John, încât plânge toată noaptea în somn. Pentru diec, nu-i așa?

— Bluber! i-a strigat Pible, atrăgându-i atenția. Ia vezi, începe acum și stâmește ceva.

— Încep dija, iacă vezi, a moțăit, zise Adolf văzând că pugilistul se supăraseră. Cum, nu-i așa? Nu am avut totîntregi părere de rău că Esteban a murit? Cum, nu avem bichirie că a venit dija înapoi?

— Și mai ales că nu vreau nimic, accentuă Throck.

— Nu vă îngrijiți, zise Esteban. Dacă apuc să ajung în Londra, voi fi destul de mulțumit. M-am săturat de Africa până în gât, pentru tot restul zilelor mele.

Înainte de a adormi, spaniolul se zvârcoli vreo două ore în pat, căutând să conceapă un plan prin care să poată intra numai el în stăpânirea aurului, și fără teamă că Waziri ar putea să ajungă acolo înaintea lui.

Știa că ar fi putut găsi cu ușurință locul unde era îngropat și să-l mute într-alt loc din apropiere, dar aceasta numai dacă ar fi plecat imediat după Usula și singur, necomunicând nimănui locul unde se află ascuns aurul.

Însă mai știa un lucru, de care era absolut sigur: că nu ar fi fost în stare, întorcându-se de la coastă mai târziu, să mai găsească locul unde îl ascunsese.

Aceasta însemna că neapărat trebuie să împărtășească secretul său și altei persoane, cuiva care cunoștea bine locurile și putea găsi ascunzătoarea oricând și din orice direcție ar fi venit.

Dar în cine s-ar fi putut oare încrede?

Examină în minte, cu îngrijire fiecare persoană din oamenii care se aflau acolo în tabără cu el, de la cel din urmă cărauș și ascaris până la șeful lor.

Owaza, singurul individ care părea să fie omul căutat de

el și la care gândul său se întorcea într-una, și anume Owaza.

Nu avea încredere în ticălosul ăsta bătrân, dar nu mai era altul care să se potrivească atât de bine cu scopul său, așa că, în cele din urmă, se simți nevoit să ajungă la concluzia că trebuie să-și împartă secretul cu acest negru și să depindă mai mult de avariție decât de onoare, ca să poată fi apărat întru toate.

Bineînțeles că putea să-l răsplătească regește pe Owaza, să-l facă mai bogat decât visase el vreodată, cum îi dădea mâna spaniolului să facă, în vederea enormei averi în joc. De aceea dormi adânc, visând numai aur și numai ceca ce ar fi putut să facă în capitalele cele mari ale lumii, cu un sfert de milioane de lire sterline.

A doua zi dimineață, pe când mâncau, Esteban menționează în treacăt, faptul că trecuse pe lângă o cireadă mare de antilope, în ajun, nu tocmai departe de tabăra lor.

Totodată dădu ideea ca să ia vreo patru sau cinci oameni cu el și să le vâneze, ajungând în urmă caravana, seara când vor poposi.

Nimeni nu ridică vreo obiecție, probabil din motivul că își închipuiau că, cu cât vânau mai mult și mai departe de caravana lor, cu atât ar fi putut să fie ucis mai curând de o fiară, fapt ce niciunul nu l-ar fi regretat, întrucât în fundul inimii lor, nu-l iubeau nici nu aveau încredere în el.

— Îl voi lua cu mine pe Owaza, zise el. Este cel mai îndemânatic vânător dintre toți și va ști să aleagă șase oameni buni.

Când, însă, ceva mai târziu, se apropie de Owaza și-l întreabă, acesta începu să invoace toate motivele din lume pentru care nu ar fi voit să se ducă la vânătoare cu spaniolul.

— Avem destulă carne pentru două zile, protestă Owaza. Acum mai bine să mergem spre răsărit, cât mai iute, și să ieșim din pământurile Wazirilor și a lui Tarzan. Vânat se găsește peste tot de aici până la coastă. Vom face drum de

două zile, apoi voi vâna cu dumneata.

— Ascultă, îi zise Esteban în șoaptă. Nu sunt numai antilope ceea ce vreau eu să vânez. Nu pot să spun nimic aici în tabără, dar, după ce plecăm, îți spun totul. Vei fi răsplătit mai bine decât te aștepti pentru fildeșul arabilor.

Owaza întinse o ureche, în semn de mare atenție, apoi se scărpină în capul lui cu părul creț.

— Mi se pare că astăzi este o zi foarte bună de vânat, Buana, începu el. Am să vin și eu cu dumneata și am să aduc cu mine cinci flăcăi, dintre cei mai iscusiți la vânătoare.

După ce Owaza întocmi planul de marș al restului caravanei, și după ce aranjă ce trebuia pentru popasul de noapte, așa ca să poată fi în stare, atât el cât și spaniolul să-i găsească din nou, porni împreună cu Miranda pe urma drumului pe care mersese Usula cu Wazirii când îngropase aurul.

Nu apucaseră să ajungă departe, și Owaza descoperi urmele proaspete lăsate de Waziri în retragerea lor.

— Ieri după-masă a trecut pe aici lume multă, zise el lui Esteban, uitându-se ciudat la spaniol.

— Eu nu am văzut pe nimeni, spuse acesta. Poate că au trecut pe aici în urma mea.

— Observ că au venit până aproape de tabăra noastră, iar după aceea s-au întors și au pornit înapoi. Ascultă, Buana, eu am o carabină, iar dumneata să faci bine să mergi înaintea mea. Dacă aceste urme au fost făcute de oamenii dumitale și pe mine mă duci acum într-o ambuscadă, vei fi cel dintâi care va muri.

— Ascultă, Owaza, zise Esteban. Am ajuns destul de departe de tabără ca să-ți pot spune ce aveam de spus. Aceste urme au fost într-adevăr făcute de Wazirii lui Tarzan al maimuțelor, care au îngropat aurul pentru mine, la o zi de drum de aici. Eu i-am trimis acasă, așa că vreau să mergi tu cu mine până acolo și să mutăm aurul într-o altă ascunzătoare. După ce restul tovarășilor mei își vor căpăta fildeșul și se

vor înapoia în Anglia, noi ne vom întoarce împreună, vom lua aurul, și desigur că vei căpăta o răsplată bună.

– Dar cine ești tu? Eu m-am îndoit adeseori, dacă ești sau nu Tarzan al maimuțelor. În ziua când am plecat din tabăra din fața Oparului, un om de al meu mi-a spus că ai fost otrăvit de albi din tabără și că ai fost lăsat singur acolo.

Mi-au spus că au văzut cu proprii săi ochi - ți-a văzut corpul zăcând ascuns printre niște tufișuri - și, cu toate acestea, tu erai cu noi la drum în ziua aceea. Eu am crezut că mințea, dar când am văzut spaima zugrăvită pe figura lui la vederea ta, am început să mă întreb de nu cumva sunt doi Tarzani.

– Eu nu sunt Tarzan al maimuțelor, răspuns Esteban. Acela care a fost otrăvit în tabără a fost adevăratul Tarzan. Dar nu i-au dat decât ceva care să îl adoarmă, probabil în speranța că va fi ucis și mâncat de animale sălbatice, înainte de a se deștepta. Nu știu dacă mai trăiește sau o fi murit de atunci.

Prin urmare, nu trebuie să te temi de nimic din partea Wazirilor ori a lui Tarzan, în ce mă privește pe mine pentru că și eu vreau să fiu, la fel ca tine, cât mai departe de ei.

Negrul clătină din cap afirmativ.

– Poate că spui adevărul, știu eu?

După aceea, însă, tot mai continuă să meargă în urma spaniolului, cu carabina gata de tras, la cea mai mică mișcare suspectă.

Înaintau cu foarte mare băgare de seamă, ca nu cumva să-i ajungă pe Waziri. După ce trecură de locul unde aceștia poposiseră în seara precedentă, observaseră că Wazirii luaseră alt drum și că nu mai era nici o primejdie de a veni în contact cu ei.

Când ajunseră la un loc cam la doi kilometri de punctul unde fusese îngropat aurul, Esteban îi spuse lui Owaza să ordone flăcăilor să rămână pe loc, iar ei porniră înainte, ca să facă transferarea drugilor de aur.

– Cu cât știe mai puțină lume despre aceasta, zise el

negrului, cu atât vom fi mai în siguranță.

— Buana vorbește cu mare înțelepciune, răspunse ticălosul de negru.

Esteban găsi după-aceea, fără multă greutate, locul din apropierea cascadei, și, după ce îl întrebă pe Owaza, află că acesta cunoștea la perfecțiune localitatea și că nu ar fi avut nici o greutate ca să vină aici mai târziu de-a dreptul de la coastă.

Transportară aurul la o mică diistanță de acolo, ascunzându-l în mijlocul unui petic de pământ acoperit cu tufișuri dese, care se aflau chiar lângă apă, știind că aici va fi cu mult mai greu de descoperit, decât dacă l-ar fi dus la o sută de kilometri.

Bineînțeles că, dacă Wazirii, sau alții, ar fi aflat despre locul unde fusese ascuns aurul la început și nu l-ar mai fi găsit acolo, nu și-ar fi închipuit niciodată că s-ar putea găsi cineva care să-și dea osteneală să-l mute numai la o sută de metri distanță.

După ce sfârșiră operația, Owaza se uită în sus la soare.

— Astă seară nu mai ajungem la tabără, zise el, iar mâine va trebui să mergem foarte iute, dacă voim să-i mai ajungem vreodată.

— Nici nu mi-a trecut prin gând una ca aceasta, răspunse Esteban. Însă nu puteam să le spun și lor. Dacă nu-i vom mai găsi deloc, voi fi foarte mulțumit.

Owaza rânji de plăcere. În mintea lui șireată încolțise imediat o idee.

Pentru ce, oare, își zicea, să riscăm a fi uciși într-o luptă cu arabii, pentru câțiva colți de fildeș, când tot aurul acesta nu așteaptă decât să fie transportat la coastă, apoi să ne aparțină nouă.

Turnul misterios

În clipa în care Tarzan se răsucise pe călcăie, descoperi în spatele lui un om care stătea într-o ușa deschisă a unei odăi din etajul cel mai de sus al turnului de răsărit acoperit cu iederă din Palatul Diamantelor.

Cu un gest surprinzător de iute, cuțitul ieși din teacă ca prin minune, dar aproape în același timp mânăii căzu în jos pe lângă șolduri, și el rămase să se uite țintă la omul din fața lui, cu o expresie de perfectă nedumerire. Această emoție apărui și în trăsăturile străinului, tot atât de puternic exprimată.

Ceea ce văzuse Tarzan nu era nici Bolgani, nici Goman-gani, ci un om alb, chel, bătrân și zbârcit, cu o barbă lungă, albă; un om alb, gol, înafară de ornamentele barbare de aur și diamente ale gorilelor.

– Dumnezeu! exclamă această apariție ciudată.

Tarzan se uită la el peste măsură de intrigat.

Acest singur cuvânt englezesc îi deschidea posibilități neînchipuit de mari, pentru orice fel de presupuneri și totodată îl înmărmurea.

– Cine ești? Cine ești? întreba bătrânul, dar de astă dată în dialectul maimuțelor mari?

– Ai spus un cuvânt englezesc adineaori, zise Tarzan. Nu cumva vorbești limba aceea?

Tarzan vorbise și el tot în englezește.

– Ah, Dumnezeu! strigă bătrânul, am trăit și am fericirea de a mai auzi o dată dulcea limbă a țării mele!

Acum vorbea și el englezește, dar într-o englezească cu întreruperi, cum ar face cineva care a pierdut de mult obiceiul de a se mai exprima în limba lui.

– Dar tu cine ești, întreabă Tarzan, și ce faci aici?

– Același întrebare ți-am pus-o și eu, răspuns bătrânul. Nu-ți fie teamă și răspunde-mi. Fără îndoială că ești englez,

așa că nu ai de ce te teme de mine.

– Am venit după o femeie pe care au prins-o Bolganii. Bătrânul dădu din cap afirmativ.

– Da, zise el. Știu. Este aici.

– Mai trăiește? întrebă Tarzan.

– Până acum nu i s-a făcut nimic și nici până mâine nici până poimâine nu-i vor face nimic, răspunse bătrânul. Dar tu cine ești? Cum ai putut să găsești drumul până aici din lumea din afară?

– Sunt Tarzan al maimuțelor, răspunse acesta. Am intrat în valea aceasta să caut un drum pe care să ies din valea Oparului, unde viața tovarășei mele ar fi fost în primejdie. Dar dumneata?

– Cum mă vezi, sunt om bătrân. Sunt aici încă de pe când eram un băiețandru. M-am furișat pe vaporul care a adus pe Stanley în Africa, după ce s-a înființat stațiunea de la lacul Stanley, după care am venit în interior cu el. Într-o zi am plecat singur din tabără, la vânătoare. Rătăcindu-mă, am fost prins, după o vreme, de niște indigeni, care nu ne erau prieteni. Ei m-au dus și mai departe în interior, până la satul lor, de unde am putut scăpa după o vreme, dar eram atât de novice și atât de rău m-am rătăcit, că nu știam încotro să apuc ca să ajung până la coastă. În felul acesta am rătăcit luni întregi, și în cele din urmă, într-o zi afurisită, am găsit intrarea în valea aceasta. Nu știu pentru ce nu m-au omorât imediat. Atâta știu, că nu au făcut-o, iar mai târziu, văzând că știința mea poate fi folosită, m-au lăsat să trăiesc. De atunci nu fac altceva decât să îi ajut în exploatarea carierelor, a minelor și a șlefuirea diamantelor. Le-am dat burghie de fier cu vârfurile de oțel și chiar de diamant. Acum am ajuns să fiu la fel cu ei toți. Dar în inima mea a rămas neclintită speranța că, odată și odată, aş putea să scap din valea aceasta. Totuși pot să te asigur că speranța mea este cât se poate de zadarnică.

– Și nu există nici un drum care să ne scoată de aici?

– Este un drum, dar păzit întotdeauna.

– Și unde? întrebă Tarzan.

– Este o continuare a unuiu dintre tunelele minate, trecând cu totul prin munte până în valea de dincolo. Aceste mine au fost lucrate de strămoșii acestei rase o vreme foarte îndelungată. Muntele este întrețesut cu tuneluri și trecători. La spatele stâncii de cuarț, de unde se extrage aurul, este un depozit enorm de peritodită alterată, care conține diamante, în căutarea cărora, evident că a fost necesar să se extindă un tunel până de partea cealaltă a muntelui, probabil în scop de ventilație.

Acest tunel împreună cu cărarea ce duce în valea Oparului, sunt singurele căi de ieșire din această vale. Din timpuri imemorabile a rămas obiceiul de a se păzi tunelul, dar, după cum îmi închipui eu, mai mult spre a împiedica fuga robilor, decât pentru a preveni intrarea dușmanilor, deoarece ei cred că de aceștia din urmă nu mai au de ce să se teamă.

Drumul spre Opar nu este păzit, pentru că nu le mai este frică de oparieni și mai știu bine că niciunul din robii lor Gomanganii nu ar îndrăzni să intre în valea adoratorilor soarelui. Din același motiv, robii nu pot scăpa, cum nu putem scăpa nici noi, trebuind, deci, să rămânem pentru totdeauna prizonieri aici.

– Dar cum este păzit tunelul? întrebă Tarzan.

– Doi Bolgani și cu vreo zece războinici Gomangani fac totdeauna de gardă acolo, răspunse bătrânul.

– Gomanganii nu ar voi să scape?

– Mi s-a spus că au încercat de mai multe ori în trecut, răspunse bătrânul. De când sunt eu aici, încă nu s-a întâmplat aceasta. Ori de câte ori au căutat să fugă, au fost prinși, aduși înapoi și torturați, nu numai ei, dar întreaga rasă a lor, și au fost puși la munci din cele mai grele, numai din cauză că câțiva din ei au căutat să fugă.

– Sunt ei numeroși... Gomanganii?

– Să tot fie cam la cinci mii și locuiesc cu toții în valea aceasta, răspunse bătrânul.

- Dar Bolgani, câți sunt? mai întrebă Tarzan.
- Între zece și unsprezece sute.
- Va să zică câte cinci la unul singur, murmură Tarzan, și cu toate acestea, le este teamă să încerce a scăpa.
- Nu trebuie să uiți, explică bătrânul, că Bolgani sunt rasa dominantă și inteligentă. Ceilalți, ca intelect, sunt numai o idee mai presus decât fiarele din junglă.
- Cu toate acestea, sunt oameni, îi aminti Tarzan.
- Numai la înfățișare, răspuse bătrânul. Ei nu pot să se unească împreună așa cum fac oamenii. Nu au ajuns încă pe treapta de evoluție a formării de obștii. E adevărat că familiile lor locuiesc într-un singur sat, dar această idee, împreună cu armele lor, le-a fost dată de Bolgani, ca să nu fie exterminați cu desăvârșire de lei și pantere.

Mi s-a spus că, mai demult, fiecare Gomangani trăia singuratic. Îndată ce părea îndeajuns de mare ca să poată vâna singur, își construia o colibă separată de ceilalți și ducea o viață solitară, neavând pe vremea aceea nici cea mai mică idee despre ce înscamnă viața de familie.

Atunci Bolgani i-au învățat cum să-și construiască sate și i-au silit pe oameni și pe femei să rămână acolo, crescându-și copiii până la maturitate, iar după aceea li s-a impus și copiilor să rămână mai departe în sat, astfel că unele din aceste sate se pot lăuda că au ajuns de la patruzeci până la cincizeci de locuitori.

Dar cazurile de moarte sunt foarte dese printre ei și nu se pot înmulți atât de repede ca popoarele care trăiesc în condiții normale de pace și siguranță. Brutalitățile Bolganilor îiucid pe mulți dintre ei; apoi carnivorii iau și ei o dijmă considerabilă.

- Cinci față de unul singur și tot stau în sclavie! Ce lași trebuie să fie! exclamă Tarzan.

- Dimpotrivă, nu sunt nicidecum lași, răspuse bătrânul. Ar înfrunta un leu cu cel mai mare curaj. Însă s-au supus atâtea veacuri în șir voinței Bolganilor, că aceasta a devenit la ei o a doua natură..., tot așa cum în noi este inerentă

teama de Dumnezeu, așa și în mintea acestor Gomangani este inerentă teama de Bilgani.

– Interesant, zise Tarzan. Dar spune-mi te rog, acum unde este femeia pe care am venit s-o caut aici?

– E soția ta? întrebă bătrânul.

– Nu, răspunse Tarzan. Le-am spus așa Gomanganilor ca să o apere. Este La, regina Oparului, marea preoteasă a zeului strălucitor.

Bătrânul se uită la el cu cea mai mare neîncredere.

– Imposibil! strigă el. Nu se poate ca regina Oparului să-și fi riscat viața și să fi venit în locuința inamicilor ei ereditari.

– A făcut-o de mare nevoie. Viața ei era amenințată de o parte din poporul ei, pentru că refuzase să mă sacrifice pe mine zeului lor.

– Dacă Bolgani ar ști aceasta, s-ar bucura foarte mult, răspunse bătrânul.

– Spune-mi, te rog, unde este, insistă Tarzan. Ea m-a scăpat pe mine de la moarte din mâinile poporului ei și trebuie să caut să o scap și eu pe ea de soarta ce ar putea-o suferi din partea Bolganilor.

– Totul e fără speranță, zise bătrânul. Pot să spun unde este, dar nu ai să fi în stare să o scapi de acolo.

– Pot să încerc, nu-i așa?

– Dar nu vei reuși și-ți vei găsi moartea.

– Dacă ceea ce îmi spui dumneata este adevărat, că nu este absolut nici o șansă de scăpare din valea aceasta, apoi aș putea să și mor, răspunse Tarzan. Totuși eu nu sunt de aceeași părere cu dumneata.

Bătrânul dădu din umeri.

– Nu-i cunoști pe Bolgani, zise el.

– Spune-mi unde e femeia, stăruie Tarzan.

– Privește, răspunse bătrânul, făcându-i semn lui Tarzan să intre după el în odaie și apropiindu-se de o fereastră care dădea spre apus, îi arată un turn scurt și ciudat construit, care nu era mai înalt decât clădirea din partea de vest a

Palatului Diamantelor.

– Probabil că este acolo undeva, în interior, dar în ce te privește pe dumneata, ar putea tot așa de bine să fie chiar la polul nord.

Tarzan rămase câteva clipe în tăcere, ochii lui ageri examinând fiecare amănunt al turnului din fața lui. Socoti că ar putea ajunge acolo de pe acoperișul clădirii principale, dar mai văzu că și crengile unor copaci ajungeau până aproape de acoperișul turnului.

În afară de acestea, toate ferestrele erau întunecate, cu excepția a două-trei din ele. Se întoarse spre bătrân spunându-i:

– Nu te cunosc, dar socotesc că pot avea încredere în tine, deoarece, la urma urmei, legăturile de sânge sunt mai tari și numai noi doi suntem singurii oameni din rasa noastră în valea aceasta. Desigur, dacă mă trădezi ai să câștigi oarecum în fața lor, dar nu pot să cred că vei face aceasta.

– Nu te teme, îl asigură bătrânul. Îi urăsc. Dacă te-aș putea ajuta, aș face-o bucuros, dar știu că nu există nici o speranță de reușită, pentru oricare plan ce l-ai avea în gând...; femeia nu va fi salvată niciodată, iar dumneata nu vei pleca niciodată din valea Palatului Diamantelor... nici din palat nu vei mai ieși vreodată, în afară de cazul că Bolganii o vor voi:

Tarzan al maimuțelor prinse a zâmbi.

– Dumneata ești de atâta vreme aici, că ai început să-ți însușești aceeași concepție care îi ține pe Gomangani într-o nesfârșită sclavie. Dacă vrei să scapi de aici, vino cu mine. Posibil că nu reușim, dar în orice caz ai o șansă mai mare dacă încerci, decât dacă rămâi aici în turn, pentru totdeauna.

Bătrânul clătină din cap cu tristețe.

– Nu se poate, zise el, nu-i nici o speranță. Dacă ar fi posibilă scăparea de aici, aș fi fost de mult plecat.

– La revedere, dar! îi zise Tarzan.

Și cu acestea, ieși repede pe fereastră, începând să se cațere spre pământ, de-a lungul unei vițe bătrâne de iederă.

Bătrânul stătu la fereastră privind-l cu mirare, până când îl văzu că ajunge în dreptul acoperișului clădirii care ducea la turnul scund în care se găsea La. După aceea, se depărtă de la fereastră, grăbindu-se să coboare pe scara din centrul turnului.

Tarzan trecu peste acoperișul clădirii principale, traversând cum putu mai bine distanța destul de mare de la turnul de răsărit până la turnul scund unde era închisă La. Înaintase foarte încet, făcând toate mișcările cu prudența fiarei, și fiind nevoit să se oprească, adeseori, în umbră, ca să asculte.

În sfârșit, ajunse la turn. Observă că are mai multe deschizături, care dădeau pe acoperiș, și în dreptul cărora erau draperii grele.

Dând la o parte una, văzu jos, înaintea sa, o cameră mare și goală, din centrul căreia ieșea capătul unei scări, ca și aceea din turnul precedent. Nevăzând pe nimeni acolo, nu mai pierdu vremea, ci sări în odaie și se apropiă de deschizătura circulară din mijloc.

Uitându-se cu grijă în jos, văzu scara coborând pe o mare distanță și trecând printr-o mulțime de etaje. Nu putea socoti cât de departe merge scara în jos, dar desigur că ajungea în camere subterane, dedesubtul palatului.

În sus, prin luminătorul acesta, ajungea până la el zgomotul scurt al activității de jos, precum și mirosuri destule, reduse însă aproape la nimic, întrucât i-ar fi putut da impresii precise lui Tarzan, din cauza mirosului greu de miresme răspândit prin tot palatul.

Acest parfum era menit să-l aducă la pieire, pentru că altfel mirosul său cel ager ar fi descoperit imediat că în apropierea lui se află un Gomangani.

Individul era ascuns după una din draperiile unei deschizături în peretele turnului și în așa fel ascuns, că-l putuse vedea pe Tarzan când sărise de pe acoperiș în cameră și acum îi pândea toate mișcările.

La început, ochii negrului aproape că ieșiseră cu totul din orbite la vederea acestei apariții stranie, așa cum nu mai

văzuse el până atunci.

După inteligența lui și după bobul de superstiție care exista în el, desigur, și-ar fi închipuit că Tarzan este un zeu coborât din cer.

Dar, fiind de un ordin atât de inferior pe scara evoluției, că nu putea avea nici un fel de imaginație, nu avea cum ști altceva decât că vede o ființă ciudată și că toate ființele ciudate sunt dușmanii săi.

Prin urmare, datoria lui era să-și înștiințeze stăpânii despre ceea ce văzuse. Nu îndrăznea, însă, să facă vreo mișcare, până când apariția nu s-ar îndepărta îndeajuns ca să nu-i observe mișcările, în dorința strategică de a nu-i atrage atenția, fiindcă învățase de la Bolgani, că, cu cât apare mai puțin în ochii lor, cu atât are de suferit mai puțin.

Străinul se uită multă vreme în jurul scării și tot atâta vreme rămase și Gomanganul ascuns după draperii, pândindu-l.

După o vreme umbra începu să coboare scara, dispărând din ochii negrului, care nu pierdu nici o clipă și ieșind pe acoperiș, alergă pe nerăsuflăte să dea de veste Bolganilor.

Pe când Tarzan cobora scara, fumurile miresmelor deveneau din ce în ce mai plictisitoare. Acolo unde ar fi putut să facă cercetări repezi cu ajutorul mirosului său, era nevoit să stea să asculte la orice zgomot, iar în cele mai multe cazuri trebuia să deschidă ușile camerelor și să intre pentru a-și termina cercetarea.

Pe unde ușile erau încuiate, se întindea la pământ și-și lipea urechea de crăpătura de jos. În câteva rânduri îndrăzni să o strige chiar pe La pe nume. Dar în nici un caz nu primi răspunsul dorit.

Ajunsese să cerceteze patru etaje și tocmai îl cobora pe al cincilea, când văzu în una din uși un negru foarte surescit și poate chiar speriat.

Era de proporții uriașe, dar fără nici o armă. Se uita cu ochii holbați la Tarzan, care sărise jos și se oprise în picioare în fața lui.

- Ce vrei? izbucni în sfârșit negrul. Cauți pe femeia albă, soția ta, pe care au prins-o Bolganii?

- Da, răspunse Tarzan. Ce știi tu despre ea?

- Știu unde este ascunsă, răspunse negrul, iar, dacă mă urmezi, te duc la ea.

- Și de te oferi tu să faci asta pentru mine? întrebă Tarzan devenind imediat bănuitor. De ce nu te duci mai bine să comunici imediat stăpânilor tăi că sunt aici și să trimită oameni să mă prindă?

- Nu știu motivul pentru care am fost trimis să fac aceasta, răspunse negrul. Știu numai că Bolganii m-au trimis. Nu am vrut să vin, pentru că îmi era frică.

- Unde ți-au spus să mă duci?

- Trebuia să te duc într-o cameră, a cărei ușă va fi imediat zăvorâtă în urma noastră. Atunci urma să fii prizonierul lor.

- Dar cu tine ce s-ar fi întâmplat?

- Și cu urma să fii prizonier. Bolganilor nu le pasă ce s-ar fi întâmplat cu mine. Poate că mă ucideai, dar nu se îngrijeau de asta.

- Dacă mă duci undeva ca să fii prins, te voi ucide, răspunse Tarzan. Dar, dacă mă duci acolo unde este femeia, poate că vom scăpa cu toții. Tu ai vrea să scapi, spune-mi?

- Aș vrea să scap, dar nu pot.

- Ai încercat vreodată?

- Nu, nu am încercat. Pentru ce să încerc să fac ceva ce nu se poate face?

- Dacă mă duci unde voi fi prins, cu siguranță că te ucid, repetă Tarzan, dar, de mă duci acolo unde este femeia, vei avea cel puțin șansa să mai trăiești. Care din două?

Negrul se scărpină în cap, gânditor, în timp ce ideea aceasta se strecura încet în creierul lui stupid. În cele din urmă vorbi:

- Ești om înțelept, zise el. Te voi duce acolo unde se află femeia.

- Atunci mergi înainte, zise Tarzan, și te voi urma.

Negrul coborî în etajul următor și, deschizând o ușă, intrară într-un coridor drept și destul de lung. În timp ce Tarzan își urma călăuza, avu timp să reflecteze asupra mijloacelor prin care Bolgani au aflat despre prezența lui în turn.

Singura concluzie la care a putut ajunge a fost aceea că bătrânul îl trădase, deoarece, după câte putea ști, nimeni nu bănuia că el se afla în Palatul Diamantelor.

Coridorul prin care îl conducea negrul era destul de întunecat, primind numai o lumină slabă din sala în care se întâlniseră și a cărei ușă rămăsese deschisă în urma lor. După puțin negrul se opri în dreptul unei uși închise.

– Femeia este aici înăuntru, zise negrul arătând cu mâna spre ușă.

– Este singură? întrebă Tarzan.

– Nu, răspunse negrul. Privește! mai zise el.

Și deschise ușă în spatele căruia se văzu un rând de draperii grele, pe care le despărți una de alta binișor, iar Tarzan putu să vadă în felul acesta, întreaga cameră.

Apucându-l pe negru de încheietura mâinii, ca să nu fugă, Tarzan făcu un pas înainte și puse ochiul între spațiul deschis între draperii. În fața lui era o cameră mare, în capătul căreia se vedea o platformă înaltă, construită dintr-un fel de lemn negru sculptat cu multă îndemânare.

Locul principal de pe platformă îl ocupa un leu enorm, cu coama neagră: același pe care Tarzan îl văzuse plimbat prin grădina palatului, sub escortă.

LANȚURILE DE aur erau acum prinse bine în niște cârlige înfipite în pardoseală, iar cei patru negri stăteau doi de fiecare parte a fiarei, nemișcați ca niște statui de abanos.

În spatele leului, pe tronuri de aur, mai ședeau trei Bolgani cu ornamente magnifice pe trupurile lor. Jos, la marginea scărilor ce duceau pe platformă, stătea în picioare La, între doi paznici Gomangani.

De fiecare parte a aleii principale erau bănci scobite în piatră, întoarse cu fața spre platformă, mai toate ocupate de

vreo cincizeci de Bolgani printre care Tarzan văzu imediat că se află și bătrânul cu care se întâlnise în turn.

Când l-a văzut pe acesta acolo, printre Bolgani, nu a făcut decât să întărească și mai mult convingerea lui Tarzan, în privința sursei din care pornise trădarea.

Camera era luminată de sute de opaițe, în care ardea o substanță ce emitea atât lumină cât și mirosul cel greu care îi înăbușise nările de când intrase în domeniile Bolganilor.

În dreapta acestui apartament se aflau mai multe ferestre mari, de formă gotică, deschise și lăsând să intre aerul cald și plăcut al unei nopți de vară în junglă.

Pe aceste ferestre, Tarzan putea să vadă în curtea palatului și să noteze că această cameră era la același nivel cu veranda pe care era situat palatul.

Dincolo de ele știa că este o poartă deschisă care dădea în junglă, ducând la libertate; dar între ele și ferestrele acestea era cincizeci de gorile-oameni.

De bună seamă, că cea mai bună armă pentru a-și găsi drumul spre libertate, împreună cu La, ar fi fost strategia.

Cu toate acestea, în mintea lui creștea dorința în probabilitatea că, în cele din urmă va recurge tot la forță, și nu la strategie ca să scape de acolo.

După câțva timp de examinare a tabloului, îl întrebă pe negru:

– Gomanganii care îl păzesc pe leu nu ar vrea să scape și ei de Bolgani?

– Ar vrea, dacă s-ar putea, răspunse negrul.

– Atunci, văd că este nevoie să intru în această cameră, zise Tarzan către negru. Ai să vii și tu cu mine și vei spune celorlalți Gomangani, că dacă se vor lupta de partea mea, am să-i iau și pe ei cu mine afară de aici, din vale.

– Am să le spun, dar nu au să mă creadă, răspunse negrul.

– Spune-le atunci că au să moară, dacă nu mă ajută.

– Am să fac și aceasta.

Tarzan își întoarse, apoi, din nou atenția la cele ce se

petreceau în odaia din fața lui și văzu că vorbea unul din Bolgani care se aflau pe tronuri la spatele leului.

– Nobile Numa, regele fiarelor și împărat al tuturor creaturilor, zise el, într-o voce de bas și mârșitoare. Numa a auzit cuvintele pe care această femelă le-a spus, iar dorința lui este ca ea să moară. Marele împărat e flămând. El însuși o va devora în fața nobililor săi și a Înaltului Consiliu Imperial de Trei. Aceasta e voința lui Numa.

Un murmur de aprobare se ridică din piepturile ascultătorilor. pe când leul își rânjea colții hidoși și răcnea de se cutremura palatul, ținându-și ochii-i galben-verzui fixați îngrozitor asupra femeii din fața lui.

Aceasta dovedea că ceremoniile se repetau destul de des ca el să fie obișnuit cu ele și deci știa ce recompensă trebuia să se aștepte la sfârșitul fiecăreia.

– Poimâine, continuă oratorul, soțul acestei ființe care în momentul acesta este prins și închis în turnul împăraților, va fi adus înaintea lui Numa spre a fi judecat.

Robilor, porunci el, deodată, întorcându-se spre negrii, împingeți fermea înaintea până la împăratul vostru.

În aceeași clipă, leul deveni frenetic, bătându-și coastele puternic cu coada căutând să se smucească din lanțuri, răcnind, mârșind și ridicându-se pe picioarele din spate, ca s-o poată ajunge pe La care acum era dusă cu forța, în sus pe treptele platformei unde mâncătorul de oameni, îmbodobit cu nestemate, o aștepta atât de nerăbdător.

Cu toată groaza ei, La nu scoase nici un strigăt, ci căuta numai în tăcere să scape din mâinile puternicilor Gomangani, de care era ținută..., toate acestea, bineînțeles, zadarnic.

Ajunseseră acum sus pe ultima treaptă și erau pe cale s-o împingă pe La în brațele leului, când se opriă la auzul unui strigăt puternic venit din partea cealaltă a camerei...

Strigătul i-a determinat pe Gomangani să se oprească, iar pe Bolgani să sară în picioare surprinși și totodată înfuriați, pentru că ce văzură nu putea să nu le stârnească

aceste sentimente în pieptul lor.

Sărind în odaie cu sulița ridicată și gata de acțiune, apărură deodată un om alb, gol, de statură uriașă: omul despre care auziseră cu toții, dar pe care niciunul nu îl văzuse până atunci.

Atât de rapidă a fost mișcarea lui, încât în momentul intrării, înainte chiar de a se fi ridicat ei în picioare, albul își repezise sulița cu un efect din cele mai surprinzătoare.

CAPITOLUL XIV

Grozăviile din camera tronului

Era noapte. Prin întunericul junglei trecea un leu mare cu coama neagră. Își făcea drum cu o nepăsare majestuoasă față de orice alte ființe care ar fi putut locui în acea pădure primitivă.

Nu ieșise la vânătoare pentru că nu căuta nicidecum să-și ascundă prezența. Pe de altă parte, nu scotea nici un sunet.

Mergea repede, deși uneori se oprea să adulmece aerul și aplecând capul într-o parte, ascultând cu atenție. Ajunse astfel lângă un zid înalt, începând să miroasă de jur împrejurul zidului, până ce dădu de o poartă întredeschisă prin care trecu în interior.

Înainte de a se ridica o clădire mare, și cum sta și se uita la ea ascultând, izbucni deodată din interiorul clădirii, răcnetul bubuitor al unui alt leu furios.

Imediat ciuli o ureche, apoi porni înainte, furișându-se, în direcția de unde auzise răcnetul.

Chiar în clipa când La era să fie înhățată de ghearele lui Numa, Tarzan sărise în odaie, scoțând strigătul puternic care-i oprise în loc pe Gomangani care târau femeia la pieire.

Și tot în clipa cât dură această pauză, pe care Tarzan știa că va urma întreruperii produsă de el, își aruncă sulița.

Spre furia nemărginită și consternarea Bolganilor, o văzură înfigându-se adânc în inima împăratului lor, marele leu cu coama neagră.

Alături de Tarzan stătea Gomanganul pe care îl convinse să-l servească, iar când Tarzan alergă spre La, negrul îl urmă, strigând tovarășilor lui că de îl vor ajuta pe acest străin, vor putea fi luberi și să scape pentru totdeauna de Bolgani.

— Ați lăsat să fie ucis marele împărat, strigă el către sărmanii Gomangani care îl păziseră pe Numa. Pentru faptul acesta Bolganiji vă vor ucide. Mai bine ajutați-l pe acest Tarmangani și pe soția sa și poate scăpați cu viață și vă căpătați libertatea. Iar voi, adăugă negrul adresându-se aceluia care o păziseră pe La, și pe voi vă vor face răspunzători Bolganii. așa că speranța voastră este să-l ajutați pe străin.

Tarzan ajunsese lângă La și, luând-o în brațe, o duse repede sus pe platformă, unde spera ca să poată face față în primul moment, asalturilor celor cincizeci de Bolganii, care acum se repeziseră cu toții din locurile lor, asupra lui.

— Ucideți-i pe cei trei de la spatele tronului, strigă Tarzan Gomanganilor, care ezitau încă de ce parte să treacă. Ucideți-i, dacă vreți libertatea! Ucideți-i, dacă vreți să trăiți!

Vocea sa autoritară și fascinația ce împrăstia personalitatea lui calități inerente conducătorilor de oameni, îi câștigă de partea lui, imediat pe Gomangani, care se aruncară asupra Bolganilor de pe platformă, străpungându-i cu sulițele.

Astfel, Gomanganii, ucigând ființe care reprezentau autoritatea în țara lor, erau compromiși cu desăvârșire și nu mai era acolo nici o speranță pentru ei, decât să urmeze și mai departe soarta pe care le-o va croi Tarzan.

Ținând-o pe La de mijloc cu unul din brațele lui puternice, o duse sus de tot pe platformă, unde se aplecă și cu mâna cealaltă, smuci sulița din cadavrul leului, apoi

întorcându-se în fața Bolganilor care înaintau la atac, puse un picior pe leul ucis, și ridicând vocea izbucni în strigătul victorios al antropoizilor victorios din tribul lui Ciuk.

Bolganii în fața lui se opriră, în timp ce la spatele său, Gomanganii rămaseră încremeniți de groază.

– Opriți-vă! strigă Tarzan ridicând o mână în fața Bolganilor. Ascultați! Eu sunt Tarzan al maimuțelor și nu am venit să caut ceartă cu poporul vostru. Nu caut decât o trecătoare să ies din țara voastră și să ajung în țara mea. Lăsați-mă să-mi văd de drum în liniște, împreună cu această femeie și luându-i cu mine Gomangani.

Drept orice răspuns, Bolganii scoaseră niște mârâituri surde și se rezeziră din nou pe platformă. Din rândurile lor apăru deodată bătrânul din turn, care alergă cât putu mai repede spre Tarzan.

– Ah, trădătorule! strigă Tarzan. Tu vei fi cel dintâi care ai să guști din furia lui Tarzan.

Vorbise englezește și bătrânul îi răspunse la fel.

– Trădător?! exclamă el surprins.

– Da, trădător, tună Tarzan. Nu ai fost tu acela care ai dat fuga să-i înștiințezi pe Bolgani că eu sunt în palat și să trimită Gomanganii ca să mă prindă în cursă.

– Nici nu m-am gândit, răspunse celălalt. Am venit aici ca să văd de pot fi de vreun folos oarecare acestei albe, în urma hotărârii mele de a te servi și pe tine! Haide, englezule, nu te supăra. Uite-mă trec de partea ta, ca să mor alături de tine, pentru că de murit tot vei muri, tot atât de sigur după cum este un Dumnezeu în cer. Nimic nu te mai poate scăpa de furia și mânia Bolganilor, al căror împărat l-ai ucis.

– Vino, atunci și dovedește-ți sinceritatea. Mai bine să mori acum, decât să mai trăiești în sclavie.

Cei șase Gomangani se așezaseră câte trei de fiecare parte a lui Tarzan, iar cel de-al șaptelea, care fusese neânarmat, își luase acum arme de la unul din cei trei Bolgani uciși pe platformă.

În fața acestor scene de desfășurare a forțelor, atât de

nouă pentru ei, Bolganii se opiră jos lângă scara care ducea la platformă.

Dar oprirea lor nu dură decât o secundă, pentru că ei erau cincizeci contra nouă. De aceea și năvăliră în sus pe trepte, iar Tarzan cu Gomanganii săi îi întâmpinaseră cu securi, sulite și buzdugane.

În primul moment reușiră să-i împingă înapoi, dar numărul dușmanilor era prea mare, așa că la a doua năvală, părea că vor fi copleșiți de ei.

Atunci auzul combatanților fu izbit de un răcnet din cele mai îngrozitoare, care venind dintr-o mare apropiere, făcu să înceteze temporar lupta.

Întorcându-și ochii în direcția de unde auzise răcnetul, văzură un leu enorm cu coama neagră stând într-una din ferestrele camerei.

Numai o clipă a stat leul acolo, ca o adevărată statuie de bronz, apoi clădirea se cutremură din nou de ecoul puternicului său răcnet.

Tarzan se uită și el de sus, de pe platformă, spre leul din firida ferestrei și, recunoscându-l, simți o mare ușurare. Ridicând vocea mai presus decât mârâiturile Bolganilor, strigă:

— Jadbajja, ucide, ucide, Jal-bad-ja!

Iar cu mâna arată spre Bolgani.

Nici nu ieșiseră bine cuvintele de pe buzele sale, când monstrul acela enorm sări de pe fereastră și, ca un adevărat diavol încarnat, se repezi asupra gorilelor.

Tot în clipa aceea trecu prin mintea lui Tarzan un plan din cele mai îndrăznețe, spre a se salva împreună cu toți aceia care depindeau acum de el.

— Repede, strigă el Gomanganilor, săriți asupra Bolganilor! Iată, a sosit adevăratul Numa, regele fiarelor. El își ucide dușmanii, după cum vedeți, dar nu va face nimic nici lui Tarzan, nici prietenilor săi, Gomanganii.

Văzând pe urâcioșii lor stăpâni că se dau înapoi din fața atacurilor teribile ale leului, Gomanganii năvăliră cu topoa-

rele și cu ciomegele, pe când Tarzan aruncând sulița, sări la luptă, cu cuțitul lui cel mare de vânătoare.

Ținându-l pe Jadbalja pe lângă el, ca nu cumva să sfășie din greșală pe vreun Gomangani sau pe bătrân, ori chiar pe La, ajunse să vadă căzuți mai bine de douăzeci de Bolgani, înainte ca restul acestora să poată scăpa din cameră.

Apoi îl chemă pe Jad-bal-ja la el și se adresă din nou Gomanganilor:

– Luați cadavrul falsului Numa de pe platformă. Scoateți-l de aici din încăpere pentru că adevăratul împărat a venit să-și reclame tronul.

Atât bătrânul, cât și La priveau, cu cea mai mare mirare, când la Leul de aur când la Tarzan.

– Cine ești tu, întrebă bătrânul, care poți îndeplini asemenea minuni cu o fiară sălbatică din junglă? Cine ești tu și ce ai de gând să faci?

– Așteaptă și vei vedea, zise Tarzan cu un zâmbet silit. Cred că acum vom fi în siguranță, iar Gomanganii vor putea trăi, de acum încolo multă vreme în liniște.

După ce negrii curățiră platforma de cadavrul leului, aruncându-l afară pe una din ferestre, Tarzan îl trimise pe Jadbalja să stea sus pe tronul pe care îl ocupase celălalt leu.

– Uitați-vă, zise el către Gomagani. Iată pe adevăratul vostru împărat, care nu trebuie să fie legat în lanțuri de tronul său. Alergați acum trei dintre voi, la colibele poporului din spatele palatului și adunați-i pe toți în odaia tronului, ca să vadă și ei ce s-a petrecut aici. Grăbiți-vă și să vă înapoiați cu cât mai mulți războinici, înainte să se întoarcă Bolgani cu ajutoarele lor.

Cuprinși de o agitație care a zguduit creierul lor, trei Gomangani se grăbiră să facă ceea ce le poruncise Tarzan, pe când ceilalți se uitau la fel cu o expresie de adorare și respect, pe care nu o poate insufla decât vederea unei zeități. La se apropie și ea, și stătu lângă Tarzan, uitându-se în fața lui cu o admirație tot atât de profundă, ca și aceea a negrilor.

- Nu am avut încă timp să-ți mulțumesc, Tarzan al maimuțelor, zise ea, pentru tot ce ai făcut pentru mine. Știu că ai venit aici ca să mă scapi din ghearele acestor creaturi oribile și mai știu că nu a fost dragoste ceea ce te-a împins la acest act de eroism fără nici o nădejde. Este aproape o minune că ai reușit până acum, dar eu, care cunosc din legendele poporului meu marile fapte ale Bolganilor, știu că nu poate fi nici o scăpare pentru noi, așa că te implor să pleci singur de aici, pentru că numai singur și fără noi ai mai avea speranță să scapi de aici.

- Eu nu sunt de aceeași părere cu tine, La, că nu vom mai putea scăpa de aici, răspunse Tarzan. Mai ales acum mi se pare că avem toate motivele să ne credem speranța întemeiată, ba chiar că putem asigura și libertatea acestor Gomangani, scăpându-i din sclavia și tirania Bolganilor. Și nu e asta totul. Eu nu sunt satisfăcut numai cu atâta. Nu numai că trebuie să pedepsesc aceste ființe care manifestă atâta lipsă de ospitalitate față de străini, dar trebuie să-i pedepsesc și pe preoții din orașul tău, care au fost atât de puțin devotați mării lor preotese.

În acest scop, am intenția să pornesc din valea Palatului Diamantelor și să intru în cetatea Oparului, cu un număr destul de mare de Gomangani, ca să-l pot sili pe Hagi să părăsească puterea pe care a uzurpat-o, iar tu să revii pe tronul Oparului. Până nu fac aceasta, nu voi fi satisfăcut. Și nici nu voi pleca de aici până nu le voi îndeplini pe toate.

- Știu că ești un om curajos, zise bătrânul, și văd că ai reușit mai presus de așteptările mele, dar La are dreptate, deoarece nu cunoști nici ferocitatea Bolganilor, nici resursele lor, cum nu cunoști nici puterea pe care o exercită asupra Gomanganilor. Dacă ai putea să stârmești în mințile stupide ale acestor negri cel mai mic pic de voință, care să înlăture întrucâtva teama lor de Bolgani, poate că ai aduna un număr suficient din ei, ca să scapi din valea aceasta.

Mă tem, a continuat bătrânul, că aceasta este mai presus decât puterile tale. Prin urmare, singura noastră speranță este

să scăpăm de aici din palat în momentele acestea în care Bolganii sunt încă dezorganizați, și să ne încredem în iuțea și norocul nostru spre a putea ajunge afară din vale, înainte de a fi prinși.

– Privește, strigă La. Chiar acum este prea târziu. Bolganii se întorc în număr mare.

Tarzan se uită în direcția arătată și văzu, pe ușa deschisă de la capătul celălalt al camerei, un număr mare de gorile care se apropiau. Își întoarse apoi privirile cu iuțea spre ferestrele de la spatele său.

– Liniștiți-vă, le zise el. Uitați-vă acolo și vedeți că intervine, în ecuația problemei noastre, un factor nou.

Se uitară și ei spre ferestrele care dădeau pe terasă și văzură o ceată mare de câteva sute de negrii alergând cu iuțea spre ferestre. Negrii de pe platformă începură să strige în cea mai mare surescitare:

– Vin! Vin ai noștri! De acum vom fi liberi și nu vor mai putea Bolganii să ne pună la munci ucigătoare, nici să ne bată, nici să ne tortureze, nici să ne dea hrană lui Numa.

În același timp cu cei dintâi Bolgani care ajunseră la ușa camerei, începură să curgă pe ferestrele peretelui opus și Gomanganii.

Erau conduși de ceilalți trei, care fuseseră trimiși să-i aducă și care transmisese vestea cea bună cu atâta efect, încât negrii păreau că sunt alt popor, atât de mult îi transfigurase gândul unei libertăți imediate.

La vederea lor, conducătorii Bolganilor le strigă un ordin ca să înhațe pe străinii de pe platformă, dar răspunsul ce îl primi fu o suliță aruncată de cel mai aproape negru, care-i pătrunse în piept, ucigându-l pe loc, și astfel bătălia începu.

Bolganii care se aflau în palat erau în număr cu mult mai mare decât negrii, dar aceștia aveau avantajul că se aflau în interiorul camerei tronului, în număr suficient ca să împiedice intrarea dintr-o dată a unui număr mai mare de Bolgani.

Tarzan, dându-și imediat seama de temperamentul negrilor, îl chemă pe Jad-bal-ja după el și, coborându-se de pe platformă, luă comanda Gomanganilor.

La fiecare deschizătură așează un număr suficient de negri ca să o păzească, iar în centrul odăii păstră restul negrilor ca trupe de rezervă.

După aceea îl chemă la el pe bătrân, spre a se consulta cu el.

– Poarta din zidul de la răsărit este deschisă, i-a zis el. Eu am lăsat-o așa când am intrat în cetate. Cum socotești dumneata? Eu mă gândesc să trimit vreo douăzeci de negri, care să treacă afară în pădure și să comunice tuturor sătenilor cele ce se petrec în palat, sfătuindu-i să trimită războinicii lor înapoi și să completăm opera pe care am început-o. E bun planul?

– Planul este excelent, răspunse bătrânul. Acum bolgani nu sunt de partea palatului dintre poartă și noi, așa că, dacă ne grăbim, putem să reușim. Aleg eu singur oamenii. Trebuie să fie numai șefi ale căror cuvinte au greutate asupra sătenilor din exterior.

– Foarte bine, a aprobat Tarzan. Alege-i imediat și dă-le lămuririle necesare. Expediază-i cât mai repede.

Bătrânul a ales, unul câte unul, treizeci de războinici, explicându-le cu precizie tot ce aveau de făcut. Negrii erau încântați de acest plan și l-au asigurat pe Tarzan că, în mai puțin de o oră, va sosi primul detașament de ajutoare.

– Aveți grijă, le-a zis Tarzan, să distrugeți lacătul de la poartă în urma voastră, ca să nu mai poată fi încuiată de Bolgani. Mai spuneți-le că cei ce vor sosi mai repede să aștepte dincolo de poartă, până vă veți aduna în număr destul de mare ca să puteți intra cu bine în interiorul curții. Ar fi bine să fiți cel puțin atâția câți sunteți acum în această încăpere.

Negrii au confirmat că au înțeles totul și, după câteva clipe, au ieșit din odaie, alergând pe drum în întunericul nopții să ducă știrea cea bună.

Nu a trecut mult și Bolgani i-au atacat pe Gomanganii ce păzeau intrarea principală din camera tronului; efectul acestei acțiuni a fost că vreo douăzeci și mai bine de gorile reușiră să-și facă drum prin odaie.

Prevăzând faptul că lupta ar putea lua o nouă întorsătură, negrii au dat semne de șovăire; le era teamă și acum stăteau la îndoială dacă trebuie sau nu să dea un contraatac. Atunci Tarzan a sărit în ajutorul lor, ca să oprească năvălirea Bolganilor în camera tronului, chemându-l pe Jad-bal-ja lângă el și indicându-i pe cei mai apropiați Bolgani, îi zise:

– Ucide! Ucide!

Leul, dintr-o singură mișcare, a ajuns în beregata gorilei. Fălciile lui puternice s-au închis, trosnind numai o singură dată, iar fața îngrozitoare a gorile... nu mai era. Apoi, la un cuvânt al stăpânului său, Leul de aur a părăsit prima gorilă, sărind asupra alteia.

Trei gorile au fost ucise consecutiv, ceea ce i-a determinat pe Bolgani să întoarcă spatele și să încerce să fugă din această cameră, dar Gomanganii, învăluți din nou de curaj în fața aliatului lor care împrăstia atât de ușor moartea și groaza printre tirani, s-au așezat între ușă și Bolgani, tăindu-le trecerea.

– Opriți-i! Opriți-i! striga Tarzan. Dar nu-i ucideți!

Apoi adresându-se Bolganilor, le porunci:

– Predați-vă și nu vi se va face nici un rău.

Jad-bal-ja stătea lângă stăpânul său, uitându-se furios și mărșăluind spre Bolgani, iar din când în când arunca câte o privire rugătoare lui Tarzan, priviri care lămureau, mai mult chiar, decât cuvintele:

– Dă-mi drumul printre ei!

Au mai rămas cincisprezece dintre toți Bolgani care apucaseră să intre în odaie. În primul moment, au ezitat, apoi unul și-a aruncat armele la pământ. Exemplul lui a fost urmat și de ceilalți.

Tarzan s-a întors spre Jadbalja.

– Înapoi! i-a strigat el, indicând cu mâna spre platformă.

După ce leul s-a îndepărtat, Tarzan s-a adresat din nou Bolganilor:

– Să meargă unul din voi să-i anunțe pe tovarășii voștri că cer să se predea imediat.

Bolganii s-au înțeles între ei câteva momente și în cele din urmă unul a anunțat că va merge să-i vadă și pe ceilalți. După ce a ieșit din cameră, bătrânul s-a apropiat de Tarzan.

– Nu se vor preda niciodată, a zis el. Ferește-te de trădare.

– Nu-i nimic, a zis Tarzan. Mă aștept la aceasta, dar încerc să câștig timp, de aceea avem mai multă nevoie decât orice. Dacă s-ar găsi pe aici pe aproape un loc unde să-i pot închide pe aceștia, m-aș simți mai bine, pentru că aş micșora cât de cât numărul celorlalți.

– Este o cameră acolo, a zis bătrânul, arătând spre una din ușile camerei tronului, unde îi putem închide foarte bine...

– Bine, a zis Tarzan.

Iar după câteva clipe, urmând lămuririle bătrânului, i-a încuiat pe Bolgani în camera aceea.

Acum putea să audă din coridoarele exterioare discuțiile grupului principal de Bolgani. Evident că discutau mesajul trimis de Tarzan.

Au trecut cincisprezece minute, după aceea alte cincisprezece, fără să aibă nici un răspuns de la Bolgani; dar nici aceștia nu au reluat ostilitățile. Apoi, individul pe care Tarzan îl trimisese să ceară predarea celorlalți a venit până la intrarea principală din camera tronului.

– Care este răspunsul? a întrebat Tarzan.

– Nu se supun, a răspuns Bolgani, dar îți vor da voie să pleci de aici din vale, dacă vei da drumul aceloră dintre noi, pe care îi ai prizonieri și nu vei mai face nici un rău celorlalți.

Tarzan a clătinat din cap negativ.

– Nu se poate, a răspuns el. Am în mână puterea cu care pot să-i zdrobesc pe Bolganii din valea Diamantelor.

Uitați-vă, zise el, arătând spre Jad-bal-ja! Iată adevăratul Numa! Fiara care ați avut-o voi pe tron nu a fost decât un carnivor sălbatic, însă acesta este Numa, regele fiarelor, împăratul tuturor vietăților.

Priviți-l! E nevoie să mai fie legat în lanțuri de aur ca orice prizonier sau rob? Desigur că nu! El este cu adevărat împărat. Dar mai mare decât el este altcineva, cel de la care el primește ordine. Și acela sunt eu, Tarzan! Veți simți nu numai furia lui Numa, dar și cea a lui Tarzan. Gomanganii sunt poporul meu, iar Bolganii vor fi robii mei. Du-te și spune aceasta camarazilor tăi și mai spune-le că dacă vor să trăiască, nu au altceva de făcut decât să vină implora iertare. Du-te!

După ce trimisul Bolganilor s-a îndepărtat din nou, Tarzan și-a întors privirile spre bătrân. Acesta îl privea cu o expresie în care se putea citi doar spaimă și respect, însă avea în colțul buzelor și al ochilor o nuanță de zâmbet aproape imperceptibil. Tarzan scoase un suspin adânc de ușurare.

– Împrejurarea aceasta ne va mai da timp cel puțin încă o jumătate de oră, a zis el.

– Avem nevoie de ea, ba chiar și de mai mult, a răspuns bătrânul; dar cu aceasta ai reușit mai mult decât am crezut eu, pentru că cel puțin ai insuflat Bolganilor o îndoială; aceștia nu au avut niciodată motive care să le pună la îndoială puterile.

După puțin timp, discuția din coridoarele exterioare a încetat, făcând loc unor zgomote, care arătau clar că Bolganii mergeau dintr-o parte în alta.

Mai multe gorile-oameni, s-au așezat chiar dincolo de intrarea principală a camerei tronului, unde au rămas în tăcere, cu armele gata ca și când ar fi avut intenția să se opună oricărei încercări din partea celor din odaie de a ieși pe acolo.

În spatele lor se putea vedea restul gorilelor împărțindu-se în grupuri și dispărând pe diferite uși ale coridoa-

relor ce duceau în alte încăperi ale palatului.

Gomanganii, împreună cu La și cu bătrânul, așteptau nerăbdători sosirea ajutoarelor după care trimiseră pe hatmanii negrilor.

Numai Tarzan stătea liniștit pe marginea platformei, rezemat cu umărul de Jal-bad-ja, căruia-i petrecuse un braț pe după gât.

– Mi se pare că au plănuit ceva, a zis bătrânul. Tebuie să fim atenți să nu ne ia prin surprindere. Dacă negrii ar sosi acum, când ușa este apărată numai de cincizeci de inși, am putea să-i înfrângem cu ușurință și probabil, după cum cred eu, să avem puțința de a scăpa din curtea palatului.

– Faptul că ai stat mai mult timp aici ți-a insuflat tot atâta teamă fără rost de Bolgani, ca și Gomanganilor. După concepția ta, cineva ar crede că ei sunt supraoameni. Cu toate acestea fii sigur, prietene, că nu sunt decât numai niște simple fiare, iar, dacă rămânem devotați cauzei noastre, nu încape nici o îndoială, vom reuși să-i nimicim.

– Posibil să fie și fiare, a răspuns bătrânul, dar în cazul acesta sunt fiare cu minte de om; șiretenia și cruzimea lor sunt mai mult decât diabolice.

A urmat o tăcere lungă, întreruptă numai de șoaptele nervoase ale Gomanganilor, al căror moral evident se micșora sub încordarea nervoasă a așteptării și din cauza întârzierii tovarășilor lor din junglă pe care îi așteptau să le dea ajutor.

La aceasta, se mai adăuga și efectul demoralizator al bănuielilor ce le treceau prin minte în privința planurilor Bolganilor. Însăși tăcerea acestor gorile avea un efect cu mult mai teribil asupra lor decât un asalt imediat.

La a fost prima care a întrerupt tăcerea:

– Dacă treizeci de Gomangani pot pleca din palat și să iasă în pădure cu atâta ușurință, pentru ce nu am putea să plecăm și noi?

– Din două motive, a răspuns Tarzan. Unul este acela că, dacă am părăsi turnul cu toții deodată, Bolganii s-ar lua

după noi și ne-ar hărțui într-atâta, încât să aibă timp să trimită pe cineva în satele Gomanganilor; astfel, în scurt timp, vom fi înconjurați numai de războinici ostili, în loc de prieteni.

Al doilea motiv, și-a justificat Tarzan ideea, este că vreau să pedepsesc aceste creaturi în așa fel, încât în viitor orice străin ar veni pe aici să fie bine primit în Valea Diamantelor.

După o mică pauză a continuat:

– Acum să-ți dau și un al treilea motiv, datorită căruia nu am putea căuta scăparea în momentul acesta. Uite, zise el arătând spre ferestrele care dădeau pe terasă, atât terasa, cât și grădina sunt pline de Bolgani. Orice ar plănuși ei, eu socot că reușita planului lor atârnă de faptul să încercăm sau nu să scăpăm din această cameră (dacă nu mă înșel), iar Bolgani de pe terasă și din grădină ar căuta să se ascundă.

Bătrânul a mers până în partea odăii de unde putea să vadă cea mai mare parte a grădinii și a terasei, unde dădeau și ferestrele din camera tronului.

– Ai dreptate, zise el, întorcându-se spre Tarzan. Bolgani s-au îngămădit toți în afara acestor ferestre și pe lângă cei de la ușă; cred că restul păzesc și celelalte ieșiri din turnul acesta.

A trecut repede de partea cealaltă a camerei, dând la o parte draperiile din fața unei deschizături. De partea cealaltă se aflau numeroși Bolgani, care stăteau acolo nemișcați, neavând nici o intenție să-l prindă sau să-l atace.

Se duse apoi la altă ieșire, apoi la alta, dar peste tot a descoperit numai grupuri de gorile păzind ieșirile. Făcu în sfârșit ocolul odăii, trecând și prin spatele celor trei tronuri, apoi s-a întors unde era Tarzan și La.

– Tocmai cum am bănuț, zise el, suntem înconjurați în întregime. Dacă nu ne vin ajutoarele în curând, suntem pierduți.

– Dar forțele lor sunt divizate, îi aminti Tarzan.

– Chiar și așa, tot ar putea să ne termine.

– Poate că ai dreptate. Totuși, ne vom lupta cum trebuie.

– Dar asta ce mai este? a întrebat La.

În aceeași clipă atenția tuturor a fost atrasă de un zgomot în tavan, unde au văzut ridicându-se un capac de vreo zece deschizături, prin care se vedeau fețele îngrozitoare ale gorilelor.

– Ne pregătesc ceva teribil, își dădu părerea Tarzan.

În momentul acela, Bolgarii de sus au început să arunce în camera tronului cârpe muiate în ulei și aprinse, iar camera a început să se umple cu un fum gros, înăbușitor, amestecat cu mirosul înepător de piele și păr ars.

CAPITOLUL XV

Sânge în loc de cerneală

După ce Esteban și Owaza au îngropat aurul, s-au întors acolo unde-i lăsaseră pe cei cinci flăcăi negri. I-au luat pe aceștia și au pornit la drum cu ei spre râu, întocmindu-și o tabără pentru noapte.

Aici au continuat să discute despre planurile lor, hotărându-se a părăsi restul caravanei, ca să ajungă la coastă cât vor putea de repede, bincânțeles într-o localitate deosebită de a celorlalți și de unde să poată recruta cărauși să le ducă aurul.

– Dar nu am putea noi, a întrebat Esteban, să-i recrutăm din satul cel mai apropiat de aici?

– Oamenii de prin sate nu merg cu noi până la coastă, răspunse Owaza. Ei nu sunt cărauși. Cel mult ne-ar putea duce aurul până în satul următor.

– De ce nu am face-o atunci? întreabă spaniolul. Iar în satul următor căutăm alți cărauși ca să ne ducă aurul mai departe, până când vom găsi și de aceia care să ne ducă aurul tot drumul până la coastă.

Owaza clătină din cap negativ.

– Planul ar fi bun, dar nu-l putem executa, pentru că nu avem cu ce să le plătim acestor cărauși.

Esteban a rămas pe gânduri.

– Ai dreptate, a zis el, dar mă gândeam că în felul acesta o să scăpăm de un drum până la coastă și înapoi.

După aceea au rămas tăcuți mai multă vreme.

– Am găsit! a exclamat în cele din urmă, spaniolul. Chiar dacă am avea cărauși acum, tot nu am putea să mergem direct spre coastă, de teamă să nu ne întâlnim cu caravana Florei. Trebuie să-i lăsăm pe ei să plece din Africa primii, apoi să luăm aurul de unde se află acum. Va trebui însă să așteptăm vreo două luni, pentru că și ei înaintează foarte încet spre coastă. Pe când așteptăm, însă, putem foarte bine să luăm cu noi un sac de aur și, ajungând acolo unde-l putem negocia, să câștăm destui bani ca să tocmim căraușii, care să ne ducă aurul din sat în sat mai departe.

– Buana vorbește foarte înțelept, a apreciat Owaza. Nu este departe până acolo unde am vinde sacul de aur și în felul acesta, vom scuti pe lângă vreme, și multă osteneală. Prin urmare, mâine dimineață ne vom întoarce și vom dezgropa un sac, dar trebuie să fim foarte atenți ca nici un flăcău să nu ne vadă, căci nu este necesar să mai știe și alții unde se află aurul.

Astfel, a doua zi de dimineață, spaniolul și Owaza s-au întors și au dezgropat un sac de aur, pe care-l luară cu ei.

Înainte de pleca, spaniolul a tras pe partea de dinăuntru a pielii de leopard, pe care o purta peste umăr, o hartă în pe care era precizat locul unde se afla comoara, desenând-o cu vârful unui bețișor ascuțit și înmuiat în sângele său propriu.

Owaza i-a specificat numele indigen al râului și al câtorva puncte vizibile din locul unde era îngropată comoara, dându-i și câteva lămuriri amănunțite, de felul cum se poate ajunge până acolo, de la coastă.

Spaniolul a notat și aceste informații și apoi s-a simțit eliberat de teama care îl stăpânise până atunci; că, în cazul

în care i s-ar fi întâmplat ceva lui Owaza, el nu ar mai fi fost în stare să nimerească ascunzătoarea aurului.

Când Jane Clayton a ajuns la coastă pentru a se imbarca pentru Londra, acolo o aștepta o telegramă în care se spunea că tatăl ei scăpase de orice primejdie și că nu mai era nevoie să vină și ea până la el. Prin urmare, după o zi de odihnă, a reluat drumul greu și obositor abia îl isprăvit, întorcându-se spre casă.

Când a ajuns în cele din urmă la reședință, a aflat, spre marea ei consternare, că Tarzan nu se întorsese încă din expediția în care promise spre Opar.

L-a găsit pe Korak foarte tulburat, dar fără să îndrăznească a-și exprima vreo îndoială asupra abilității tatălui său.

De asemenea, lady Jane a mai aflat și despre evadarea Leului de aur. Regreta sincer acest fapt, știind că Tarzan se atașase foarte mult de fiară.

A doua zi după sosirea ei acasă, Wazirii, care îl însoțiseră pe Tarzan, s-au întors fără el. În acel moment a fost cuprinsă de teamă și îngrijorare pentru soarta soțului ei.

I-a întrebat pe oameni despre toate amănuntele călătoriei, iar când a aflat că alt accident i-a atins memoria, a anunțat că a doua zi de dimineață va porni în căutarea lui, poruncind și Wazirilor, care abia se întorseseră, să fie gata s-o întovărășească.

Korak a depus tot efortul pentru o convinge să renunțe la acest proiect, dar, văzând că nu reușește, s-a oferit s-o însoțească.

– Nu trebuie să plecăm deodată. Tu, fiule, rămâi aici. Dacă nu reușesc să-l găsesc, mă întorc și poți să mergi tu pe urmă în căutarea lui.

– Nu te pot lăsa să mergi singură, mamă!

– Dar nu poți să spui că sunt singură, atâta timp cât am atâția Waziri cu mine, a obiectat Jane râzând. Tu știi farte bine, băiete dragă, că sunt tot atât de sigură cu ei, în inima Africii, ca și aici la moșie.

– Da, da, așa cred și eu, răspunse el, dar aș vrea să

merg și eu, sau să fie aici și Meriem.

– Și eu aș vrea să fie Meriem aici, a răspuns lady Greystoke. Însă nu fi îngrijorat. Cu toate că eu nu cunosc jungla atât de bine ca tatăl tău sau ca tine, Korak, totuși, când am în preajma mea cincizeci de Waziri, nu mă tem de nimic.

– În privința aceasta, ai dreptate, răspunse Korak, numai că nu pot să stau liniștit.

Tote protestele lui nu i-au ajutat la nimic, pentru că Jane Clayton a plecat a doua zi dimineata, împreună cu războinicii negri, în căutarea lui Tarzan.

Văzând că Esteban și Owaza nu se mai întorc în tabără, după cum făgăduiseră, ceilalți albi s-au supărat.

Dar mai târziu impresia lor s-a transformat în îngrijorare, și asta nu atât pentru siguranța spaniolului, cât de teama ca Owaza, singurul om competent dintre toți negrii, să nu fi suferit vreun accident și, astfel, să nu mai aibă cine să-i conducă până la coastă.

Negrii nu acceptau ideea că Owaza se pierduse, ci mai curând credeau că el și Esteban dezertaseră din caravană. Luvini, care fusese lăsat de Owaza în locul lui, avea și el o părere personală.

– Owaza și Buana trebuie să se fi dus singuri după fildeș. Eu cred că ei ar fi în stare să ajungă la un rezultat cu mult mai bun prin viclenie, decât prin forță și, în afară de aceasta, vor fi numai doi inși care să împartă fildeșul între ei.

– Dar cum vor putea doi oameni să înfrunte o bandă de arabi? a întrebat Flora, neâncrezătoare.

– Nu-l cunoști tu pe Owaza, a răspuns Luvini. Dacă poate reuși să sufle ceva în urechile robilor arabilor, desigur că-i va câștiga de partea lui. Pe lângă aceasta, când arabii vor vedea cine este acela care se luptă înoprtiva lor în fruntea robilor răsculați, vor fugi cu toții de groază, atât de temut este Tarzan.

– Mi se pare că are dreptate, zise Kraski. Mă aștept la aceasta din partea spaniolului.

Întorcându-se deodată spre Luvini, l-a întrebat:

– Ești tu în stare să ne conduci până în tabăra arabilor?

– Da, răspuns hotărât negrul.

– Bine. Dar tu, Flora, ce zici de planul acesta: să trimitem imediat o ștafetă în tabăra arabilor, prevenindu-i împotriva lui Owaza și a spaniolului, și spunându-le că el nu este Tarzan, ci numai un impostor. Îi mai putem ruga chiar să-i prindă pe amândoi și să-i țină până sosim noi acolo, iar, după ce sosim, putem face și alte planuri, după cum ne vor permite împrejurările. Se prea poate să ducem la îndeplinire și planul nostru original, bineînțeles după ce intrăm în tabără ca prieteni.

– Parcă nu ar fi rău planul, a decis Flora. În tot cazul e un plan destul de... onorabil, ca și tine.

Fața rusului s-a înroșit.

– Cine se adună..., începu el proverbul cunoscut.

Fata a ridicat indiferentă din umeri, dar Bluber, care până atunci ascultase în tăcere împreună cu Throck și Pible, a fost cuprins de indignare.

– Ce vrei să zici dija: "Cine se adună..."? a întrebat el. Cine nu-i onorabil? Iacă dija, domnul Karl Kraski, că eu sunt om cinstit și pentru dice dacă nimeni nu a spus că Adolf Bluber este neonorabil?

– Mai taci din gură! izbucni Kraski. Vă cunosc eu pe voi, de un neam cu tine, ce poame sunteți după câștig. Dar în chestia noastră, gândește-te cu cine avem de-a face. Arabii sigur au ucis destulă lume până au adunat tot fildeșul acela. Pe lângă aceasta, au și o mulțime de robi cu care noi ne vom face pomană să-i eliberăm din mâinile lor.

– Atunci nu mai pot pentru ca să zic nimic. Oricum nu uita că la mine este un om cinstit, de multă vreme.

– Uff! a exclamat Throck. Toți suntem cinstiți. Nici nu am mai văzut în viața mea o adunătură de oameni mai cinstiți ca noi.

– Desigur că suntem cinstiți! a răcnit boxerul Pible
Cine spune că nu e așa? Să vină aici, că-i sparg capul!

Flora zâmbi obosită de toate acestea.

– Desigur, a început ea. Oricând poți cunoaște oamenii cinstiți. Ei merg și se laudă pretutindeni cât sunt de cinstiți. Dar să lăsăm acestea! Ceea ce avem de hotărât este dacă urmăm sau nu propunerea lui Kraski. Asupra acestui punct trebuie să ne înțelegem foarte bine, înainte de a încerca să facem ceva. Suntem cinci și nu ar rău dacă am supune la vot pentru acest plan. Facem, ori nu facem?

– Dar oamenii tăi ne vor însoți? l-a întrebat Kraski pe Luvini.

– Dacă li se promite și lor o parte din fîldeș, bineînțeles că vor merge, a răspuns negrul.

– Cine-i pentru și cine-i contra? a întrebat Flora.

Planul lui Kraski a fost acceptat în unanimitate, hotărându-se să intre în această aventură, iar după o jumătate de oră au trimis o ștafetă cu o veste în tabăra arabilor, după care porniră și ei la drum, dar mai încet.

O săptămână mai târziu, când au ajuns în tabăra arabilor, au aflat că ștafeta a sosit cu bine înaintea lor și că erau așteptați. Esteban și Owaza nu fuseseră văzuți prin vecinătate și nici nu se auzise ceva despre ei.

Rezultatul a fost că arabii au devenit bănuitori, așa că nu i-au primit bine, temându-se că vestea ce li s-a adus nu era decât o șiretenie prin care un număr mare de albi și de negri înarmați ca să poată pătrunde în interiorul taberei lor permanent întărite.

Jane Clayton și Wazirii înaintau repede, și de la un timp au dat de urma caravanei Florei Hawkes și de tabăra în care Wazirii l-au văzut pentru ultima oară pe Esteban, când îl credeau Tarzan al maimuțelor.

Au mers după această urmă, destul de vizibilă, și, mergând cu mult mai repede decât caravana din fața lor, Jane și Wazirii ajunseră într-o seară poposirea la numai doi

kilometri de tabăra arabilor, și aceasta abia la cinci-șase zile după ce Flora și amicii ei intraseră în tabără, unde așteptau ori să vină Owaza și Esteban, ori un moment prielnic în care să-i atace pe arabi.

Între timp, Luvini și ceilalți negri ai lui au reușit lanseze un zvon printre robii arabilor. Dar, cu toate că raporta Florei în mod regulat progresul acestei urzeli, nu raporta însă și despre mersul unei alte afaceri proprii.

Luvini plănuia să-i omoare și pe albi, în afară de Flora, pe care voia s-o păstreze, fie pentru el, fie pentru a o vinde vreunui sultan de la nord.

Viclean cum era, plănuise mai întâi să-i ucidă pe arabi cu ajutorul albilor, apoi să se năpustască asupra acestora, după ce negrii care îi însoțeau le vor fura armele de foc.

Nu încapă nici o îndoială că Luvini ar fi ajuns să-și îndeplinească planul cu destulă ușurință, dacă nu s-ar fi întâmplat ca un negru tânăr, care o servea pe Flora, să simtă pentru ea un devotament nemărginit.

Această femeie albă, cu toată lăcomia ei și cu toate că ar fi fost capabilă să meargă cât de departe pentru potolirea aceste lăcomii, era o stăpână dintre cele mai indulgente. Bunătatea Florei față de acest negru ignorant l-a câștigat pentru totdeauna de partea ei, și acum el îi răsplătea binele primit.

Într-o după-amiază oarecare, Luvini a venit la ea pentru a o anunța că totul e pregătit și că revolta robilor și uciderea arabilor vor urma în aceeași seară, imediat ce se va întuneca.

Lăcomia albilor s-a dezlănțuit îndată ce au văzut depozitul de fildeș ce-l posedau arabii, senzație care îi împingea și mai mult să grăbescă pasul final ce-i va pune în posesia averii.

Cu câteva minute mai înainte de cină, tânărul negru a intrat subit în cortul Florei. Avea ochii holbați și era teribil de speriat.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat ea îngrozită.

– Șșș! a început negrul. Să nu ne audă când vorbești.

Am venit să-ți spun tot ce plănuiește Luvini.

Fata s-a aplecat spre negru pentru a asculta informațiile pe care acesta le spunea în șoaptă.

– Dumneata ai fost bună cu mine, șopti el. Iar acum, când Luvini vrea să-ți facă rău, am venit să te avertizez.

– Dar ce este? a exclamat Flora încercând să-și păstreze calmul și să nu ridice prea tare tonul.

– Luvini intenționează, și chiar a dat ordine oamenilor, să-i ucidă și pe albi, după ce vor sfârși planul cu arabii, iar pe tine să te ia prizonieră. Vrea să te păstreze pentru el sau să te vândă cuiva la nord, pentru o sumă mare de bani.

– De unde știi tu toate acestea? a întrebat fata impresionată.

– Știu toți negrii din tabără. Eu trebuia să-ți fur carabina și revolverul, iar ceilalți servitori trebuiau să fure armele robilor.

Fata a sărit brusc în picioare.

– Ha! Îl învăț eu minte pe negrul acela! a strigat ea, luându-și revolverul și pomind spre ușa cortului.

Băiatul a prins-o imediat de picioare și o opri.

– Nu te duce! Nu face asta! Nu le spunea nimic! Asta va face ca albi să fie uciși și mai curând, iar tu vei fi prizonieră numaidecât. Toți negrii din tabără sunt împotriva ta. Luvini le-a făgăduit că va împărți fildeșul între ei în mod egal. Acum sunt pregătiți: dacă îl ameninți pe Luvini, ori dacă află cumva că știi totul, vor năvăli asupra ta și nu vei avea decât de pierdut.

– Atunci? a întrebat, dezarmată, Flora. Ce crezi tu că ar trebui să facem?

– Nu ai decât o singură speranță: fuga. Va trebui să fugiți cu toții în junglă. Nici chiar eu nu pot să vă însoțesc.

Fata, câteva clipe îl privi în tăcere, apoi spuse:

– Foarte bine. Voi face cum zici tu. Mi-ai salvat viața. Se poate să nu mai fiu niciodată în stare să-ți mulțumesc pentru această faptă bună, dar tot așa se poate întâmpla să găsesc mijlocul pentru a te răsplăti. Acum du-te, ca nu

cumva să cadă bănuiala asupra ta.

Negrul s-a retras din cort, ieșind pe sub pânza din spate. Astfel, nu a fost văzut de niciunul din amicii săi, care se aflau în centrul taberei.

Imediat negrul s-a îndepărtat, Flora a pornit cu un aer nepăsător și a intrat în cortul rusului, unde se afla și Bluber. Acolo, le-a spus ceea ce a aflat de la băiatul negru. Kraski i-a chemat pe Pible și pe Throck.

Aceștia s-au înțeles să procedeze în așa fel, încât să nu lase impresia că ar ști ceva.

Amândoi englezii, la început, au simțit nevoia să sară asupra negrilor și să-i desființeze, dar Flora a reușit să-i convingă cât de nesăbuit ar fi un asemenea act, explicându-le că numărul indigenilor era cu mult mai mare decât al lor și că ar fi fost zadarnică orice încercare de a-i învinge.

Bluber, înclinat de obicei spre viclenie, și-a impus ideea că nu ar fi rău dacă i-ar anunța și pe arabi de ceea ce aflaseră și astfel, cu ajutorul lor, să-i împuște pe negri, fără să mai aștepte atacul acestora.

Și aici a fost necesar ca Flora să intervină pentru a înlătura această propunere.

– Nu se poate, a zis ea, deoarece arabii au, în adâncul sufletului lor, tot atâta dușmănie, cât au și negrii pentru noi. Dacă reușim să-i înfrângem pe negrii, nu ar trece nici cinci minute și arabii ar ști despre planul care ne-a adus pe noi aici, iar viețile noastre nu ar mai prețui nici o centimă.

– Consider că Flora are dreptate, ca de obicei, a început Pible cu vocea lui groasă. Dar cum să facem după ce ieșim de aici? Cine are să ne conducă prin codru și cine o să vâneze pentru noi? Cine o să ne ducă lucrurile și cine o să ne gătească? Eu știu un singur lucru: iată-ne aici și gata!

– Și eu cred că nu putem face altceva decât să fugim și să ne lăsăm în grija soartei. Cu toate acestea, nu-mi convine să fug deloc din fața acestor negri ticăloși.

– Oi vei! a început să se vaite Bluber. Nu pot pentru ca să fug singur în junglă. Mai bine stau dija aici și lasă că mă

omoară ei, ca pe oricare alt alb.

– Nu au să te omoare ca pe ceilalți albi, zise Kraski. Mai întâi de toate, au să te tortureze, de rămâi cumva pe aici.

Bluber își frângea mâinile cu disperare și-și ștergea sudoarea care îi curgea șiroaie de pe frunte pe obraz.

– Oi, gewalt! Ci sunt eu vinovat? Cum, ce-am făcut dija? Nu-i păcat pentru că nu mai stat înapoi la Londra?

– Taci din gură! îi porunci Flora. Nu știi că, dacă le stârnești bănuielele, ne vor ucide numaidecât? Nu ne-a rămas decât un singur lucru de făcut: să așteptăm până se năpustesc asupra arabilor și atunci, în confuzia care se va naște, s-o ștergem de aici. Numai în junglă ne este scăparea.. Dar după aceea rămânem în mila Domnului.

– Zic și zău, a început Bluber. Numai că nu poate pentru ca să ne dea dija ajutor. Pentru dice ajunge mila Domnului?

Nu a trecut mult timp și a venit Luvini să le dea raportul obișnuit.

– Totul e gata, a zis el. Imediat după cină vă rog să fiți pregătiți. Veți auzi o împușcătură care va fi semnalul. După aceea începeți să trageți în arabi.

– Foarte bine, Luvini, a zis Kraski. Tocmai vorbeam și noi despre același lucru. Ne-am hotărât să ocupăm o poziție bună în apropierea porții, așa ca niciunul să nu poată scăpa.

– Nu este rău nici așa, a răspuns Luvini. Tu, însă, se adresa el Florei, trebuie să rămâi aici. Nu ar fi bine să te apropii prea mult de locul bătăliei. În cort, vei fi în siguranță.

– Bine, a acceptat Flora. Voi rămâne în cortul meu.

Satisfăcut că lucrurile mergeau întocmai după intuiția lui, negrul s-a îndepărtat de ei, iar, după un timp, întreaga tabără era ocupată cu cina.

În întreaga tabără domina o atmosferă apăsătoare, de încordare nervoasă. Acest fapt trebuie să fi fost observat chiar de arabi, cu toate că numai ei nu știau nimic din tot

ceea ce se va petrece.

Bluber era atât de îngrozit, încât nu reușea să mănânce. Stătea tremurând, rotindu-și zăpăcit ochii, când spre negrii, când spre arabi, când spre poartă.

Măsura din priviri, pentru a suta oară, distanța până acolo, în așteptarea împușcării fatale. Acesta era semnalul de începere a măcelului ce avea să-i trimită pe toți în junglă, la o moarte tot atât de sigură din partea carnivorelor, ca și aceea pe care le-a pregătit-o negrii.

Faptul că Pible și Throck mâncau cu poftă, îl degusta peste măsură. Kraski, având un temperament irascibil, a mâncat și el foarte puțin, însă știa cum să se stăpânească, fără să dea nici un semn de frică.

Tot așa și Flora Hawkes, era fără frică, deși în inima ei știa cât de zadarnică le este încercarea.

S-a întunecat. Unii dintre arabi și negri nu se ridicaseră de la masă când tăcerea nopții a fost întreruptă, deodată, de o împușcătură. Un arab s-a prăbușit în același timp la pământ.

Atunci Kraski s-a ridicat și, apucând-o pe Flora de braț, îi zise:

— Haide, a sosit momentul.

Urmași de Pible și Throck și precedați de Bluber, căruia frica i-a dat aripi, au alergat spre porțile satului.

Până să ajungă acolo, tot văzduhul răsuna de strigăte răgușite și furioase pe care luptătorii le scoteau, amestecate cu detunături de pușcă.

Arabii, care nu erau decât doisprezece la număr, s-au opus cu mult curaj, fiind mai buni ochitori decât negrii. Din această cauză, rezultatul luptei era încă pus la îndoială când Kraski a deschis porțile satului și cei cinci albi au pătruns în întunericul junglei.

Rezultatul luptei nu putea fi altul decât cel prevăzut, deoarece negrii erau în număr atât de mare față de arabi, încât au reușit în cele din urmă să-i împuște pe toți nomazii de la nord.

Imediat după aceea, Luvini și-a îndreptat atenția spre albi. Însă planul lui a rămas cumpănă, deoarece a aflat că aceștia fugiseră din sat.

A ajuns la două concluzii: că a fost trădat de cineva, și că albi nu au putut ajunge prea departe, deoarece a aflat că trecuse puțin timp de când aceștia părăsiseră tabăra.

Chemându-și războinicii în jurul, le-a explicat ceea ce s-a întâmplat, încercând să-i facă să înțeleagă că, dacă albi vor ajunge să scape, se vor întoarce cu ajutoare și vor îi pedepsi pe toți, luându-le fildeșul.

Grație cuvintelor lui, un grup mare de negri a pornit în urmărirea fugarilor, pentru prinde mai înainte ca ei să fi ajuns la cel mai apropiat sat din împrejurimi.

CAPITOLUL XVI

Comoara de diamante

În timp ce bombele primitive umpleau cu fum înecăcios camera tronului din turul împăraților, Gomanganii s-au strâns în jurul lui Tarzan, implorându-l să-i salveze, deoarece i-au văzut și ei pe Bolganii adunați în fața fiecărei ieșiri, precum și numărul mare ce aștepta în exteriorul grădinii și pe terasă.

— Așteptați puțin, le-a zis Tarzan, până când fumul va fi destul de gros, astfel încât Bolganii să nu ne poată vedea mișcările. Atunci vom năvăli pe ferestrele dinspre terasă, pentru că ele sunt mai aproape de poarta de răsărit și astfel unii vor avea, probabil, o șansă de scăpare.

— Eu am alt plan mai bun, a zis bătrânul. Să mă urmați îndată ce fumul ne va învălui. Există o ieșire de aici. Este nepăzită, deoarece nici nu ar visa că ne-am putea folosi de ea. Când am trecut de pe platforma de pe tron, am avut ocazia să observ că nu-i nici un Bolgani acolo.

— Și unde duce? a întrebat Tarzan.

– În subsolul Turnului Diamantelor... acela unde ne-am văzut noi prima dată. Această parte a palatului este cea mai aproape de poartă, și vom ajunge afară înainte ca ei să-și dea seama de ceea ce avem intenția să facem. În tot cazul, nu încapе îndoială că vom ajunge cel puțin până în pădure.

– Splendid! a exclamat Tarzan. Mai ales că în curând fumul ne va acoperi, ascunzându-ne de privirile Bolganilor.

De fapt, fumul era chiar acum atât de des, încât cei din camera tronului abia mai puteau răsufla. Unii tușeau, alții se înnecau, și ochii tuturor lăcrimau de efectele fumului. Cu toate acestea, nu erau atât de bine acoperiți, încât să nu poată fi observați de cei care îi păzeau.

– Nu știu cât timp vom mai putea suporta aceasta, zise Tarzan. Mie unul, mi-ajunge!

– Se cam înteește, a zis bătrânul. Încă un moment-două și vom putea ieși de aici.

– Eu nu mai pot! a strigat La. Mă sufoc și nu mai văd nimic.

– Bine, a reluat bătrânul. M-aș mira să ne poată vedea acum. Fumul este destul de gros. Haide, urmați-mă.

Și zicând acestea, a pornit în sus pe scările platformei, de unde a trecut printr-o gaură din zid, în spatele tronului..., o mică deschizătură ascunsă de draperii imense.

Primul care a intrat a fost bătrânul, după aceea La, urmată de Tarzan și Jad-bal-ja. Leul aproape că ajunsese la limita îndurării și răbdării, astfel că Tarzan abia îl putea stăpâni..., leul scotea acum mârâituri puternice, care ar fi putut atrage atenția Bolganilor.

În urma lui Tarzan și a Leului de aur se îngrămădeau Gomanganii, tușind și lăcrimând, dar pentru că în fața lor era Jad-bal-ja, nu se înghesuiau atât de mult în spatele celor din fața lor, după cum, desigur ar fi făcut-o în altă împrejurare.

Gaura din zid ducea într-un coridor întunecos ce trecea pe o scară rudimentară la un nivel mai jos, apoi drept înainte, într-un întuneric de nepătruns pe toată distanța care

despărtea turnul diamantelor de turnul împăraților.

După ce au ieșit din fumul care invadase camera tronului, niciunul nu a mai fost afectat atât de mult de întunericul din coridor; îl urmau cu răbdare pe bătrân, care le-a explicat că scările pe care au coborât au fost singurul obstacol din tunel.

La capătul coridorului, el s-a oprit în fața unei uși groase pe care, după puține eforturi, a reușit s-o deschidă.

– Așteptați un moment, le-a zis, până găsesc să aprind o lumină.

Îl auzeau umblând prin întuneric dincolo de ușă; după câteva clipe au văzut că îi întâmpina o lumină, venind de la flacăra fitilului unui sfeșnic.

La razele slabe ale acestuia, Tarzan a văzut că se află într-o cameră de formă dreptunghiulară, a cărei mărime era doar puțin vizibilă.

– Adu-i pe toți înăuntru, l-a sfătuit bătrânul și închide ușa.

Apoi l-a chemat pe Tarzan lângă el.

– Ascultă, i-a zis moșul. Înainte de a pleca din camera aceasta, vreau să-ți arăt ceva ce nu a mai văzut vreodată o ființă umană.

L-a condus de partea cealaltă a camerei, unde i-a arătat rânduri după rânduri, rafturi pe care erau îngrămădite săculețe mici de piele.

A Așezat sfeșnicul pe polița unui raft și, luând un săculeț, l-a deschis, vărsând o parte din conținut în palmă.

– Diamante, zise el. Fiecare pungă cântărește două kilograme și toate conțin diamante. S-au acumulat aici de veacuri, pentru că Bolgani scot din minele lor mai mult decât pot ei întrebuința. În legendele lor a rămas credința că, odată și odată, atlantidienii se vor înapoia și le vor cumpăra diamantele. De aceea ei continuă să le extragă din mine și să le depoziteze aici, ca și cum ar avea la dispoziție târgul unde să le poată desface.

Poftim, a reluat el, ia și dumneata un săculeț!

Și zicând acestea, a dat câle un sac cu diamante, atât lui Tarzan, cât și marii preotese.

– Cu toate că nu cred că vom ieși cu viață din valea aceasta, a încheiat bătrânul, dar... haide, să iau și eu un săculeț.

Din camera diamantelor, i-a condus un etaj mai sus, pe scara primitivă a tumului, și de aici spre ieșire. Numai o ușă cu două canaturi mari și grele îi mai despărțea de terasa, de unde, la mică distanță, se zărea deschisă poarta de răsărit a zidului.

Bătrânul era gata să deschidă ușile acestea, când Tarzan îl opri:

– Așteaptă un moment, îi zise, până când urcă scara și restul Gomanganilor. Le trebuie câțva timp până să ajungă sus. Când vor fi ajuns toți în spatele nostru, deschide ușile, iar tu și La, împreună cu vreo zece Gomangani, luați-o repede spre poartă. Eu voi veni cu restul din urmă, să mă opun Bolganilor, în caz că ne atacă. Fii gata, mai spuse după câteva clipe, văd că s-au urcat cu toții.

Începu să explice cu grijă Gomanganilor planul ce îl alcătuisese și, după ce isprăvi, se întoarse spre bătrân:

– Gata acum!

Zăvoarele alunecară la o parte, ușile se deschiseră și, în aceeași clipă, întreaga ceată pomi în goană spre poarta de răsărit.

Bolganii care erau îngrămădiți împrejurul camerei tronului, nici nu se gândeau că victimele lor ar fi putut să le scape, până când Tarzan, conducând ariergarda împreună cu Jad-bal-ja, era aproape să iasă pe poartă.

Bolganii îi zăriră; imediat, făcând un vuiet îngrozitor, pomiră în urmărire, vreo trei-patru sute, într-o goană nebună

– Iată-i că vin! strigă Tarzan celorlalți. Dă fuga, La, spre valea Oparului.

– Dar dumneata? întrebă tânăra femeie.

– Mai rămân un moment cu Gomanganii și voi încerca să-i pedepsesc.

La se opri în loc.

– Nu fac nici un pas fără tine, Tarzan, zise ea. Te-ai băgat în primejdii prea mari, până acum, pentru mine. Nu, nu voi pleca fără tine.

Tarzan ridică din umeri.

– Cum vrei, zise el. Uite-i că vin acum.

Cu mare greutate reuși să îmbărbăteze o parte din Gomangani, care, odată ieșiți pe poartă, păreau că nu mai au alt gând decât să pună cât mai multă distanță între ei și Palatul Diamantelor.

Totuși, fu ascultat de vreo cincizeci de războinici, cu care rămase în poarta către care alergau să-i atace câteva sute de Bolgani.

Bătrânul se apropie de Tarzan și-l atinse pe braț.

– Mai bine fugi și dumpeata, îl sfătui.

– Nu câștigăm nimic cu fuga, replică Tarzan, ci vom pierde tot ce am câștigat față de Gomangani, și atunci toată valea va fi împotriva noastră ca vîespele.

Abia isprăvi de vorbit, când un Gomangani începu să strige:

– Uitați-vă..., uitați-vă! Vin ai noștri!

Și arătă cu mâna spre drumul care ducea în pădure.

– Vin la timp, remarcă Tarzan, la vederea primei cete de Gomangani, care apăru din pădure, alergând spre poarta de răsărit. Haide, le strigă el, Bolganii ne-au atacat. Grăbiți-vă acum și răzbunați răul care vi se face de atâta amar de vreme.

Apoi porni el singur în fruntea negrilor, ca să întâmpine atacul gorilelor.

În urma lui veneau, val după val, Gomanganii, trecând prin porțile zidului, ducând cu ei tot ce întâlneau în drum, ca să izbească în cele din urmă, ca într-un țărnam de mare, în zidul puternic al Bolganilor care era împins fără încetare, înapoi spre clădire.

Strigătele de bătălie și mirosul sîngelui vărsat îl atîțaseră pe Jad-bal-ja la nebunie; Tarzan îl reținea cu mare

greutate să nu-i atace la fel pe dușmani și pe prieteni; acesta îi ocupă timpul și abia de mai putea lua parte la luptă.

Cu toate acestea, văzu lupta desfășurându-se după placul său și fu sigur de înfrângerea completă a Bolganilor, exceplând posibilitatea de a interveni vreo împrejurare neprevăzută.

Deduțiile sale nu fură nicidecum greșite. Gomanganii erau foarte aprinși de dorul răzbunării și înflăcărați de cele dintâi rezultate ale victoriei lor; ajunseseră la fel de feroci ca și Jadbalja.

Nu cereau cruțare, dar nici nu o acordau, așa că lupta se sfârși numai când nu se mai găsi nici un Bolgani spre a fi ucis.

Sfârșindu-se lupta, Tarzan cu La și cu bătrânul se înapoiară în camera tronului, de unde gazele aruncate de Bolgani se și împrăștiaseră în timpul acesta.

Acolo îi chemară pe șefii ficcărui sat, iar când aceștia se adunară în jurul platformei, deasupra căreia stăteau cei trei albi împreună cu Jad-bal-ja, Leul de aur, Tarzan, luă cuvântul și le spuse:

– Gomangani din valea Palatului Diamantelor, zise el. V-ați câștigat libertatea, scăpând de stăpânii voștri atât de tirani, care v-au oprimat din timpuri așa de îndepărtate că nici cei mai bătrâni dintre voi nu și le mai aduc aminte. De atâtea veacuri trăiți în robie, că printre voi nu s-a ivit nici un conducător în stare să vă guverneze cu dreptate și înțelepciune. Prin urmare trebuie să alegeți un domnitor din altă rasă decât a voastră.

– Pe tine! Pe tine! strigară unul după altul hatmanii satelor.

– Nu se poate, strigă Tarzan, ridicând o mână ca să facă tăcere...: dar este aici altcineva care a trăit multă vreme printre voi și vă cunoaște obiceiurile, nevoile și speranțele mai bine ca oricine. Dacă va voi să rămână cu voi și să vă guverneze, sunt sigur că ar fi cel mai bun domnitor.

Și cu aceste cuvinte îl arătă pe bătrân. Acesta, la rândul

său se uită uimit la Tarzan.

— Dar eu vreau să plec de aici, zise el. Vreau să mă întorc în lumea civilizată, de unde lipsesc de atâția ani.

— Nu știi ce vorbești, zise Tarzan. Lipsești de acolo de vreme îndelungată. Nu vei mai regăsi nici un prieten din cei pe care i-ai lăsat când ai plecat. Tot ce vei găsi acolo va fi înșelăciune, ipocrizie, lăcomie, avariție și cruzime. Vei constata că nimeni nu se interesează de dumneata și că nici pe dumneata nu te va interesa nimeni. Uită-te la mine, care mi-am părăsit jungla natală și am cutreierat orașele construite de oameni...; m-am dezgustat până în adâncul sufletului și am fost bucuros să mă înapoiez în jungla mea, la fioarele de acolo, mult mai oneste în iubirile și urile lor decât oamenii, la libertate și adevărată natură.

Dacă te întorci în lumea civilizată, a încercat Tarzan să-l avertizeze, vei fi dezamăgit, și-ți vei da seama că ai dat cu piciorul unui prilej mare, de a îndeplini opera merituoasă. Aceste sărmăne ființe au nevoie de dumneata. Eu nu pot rămâne să le scot din întuncric, dar d-ta o poți face. D-ta le poți transforma într-un popor bun, virtuos și muncitor, fără a le lăsa să-și piardă calitățile războinice, spre a se putea apăra de dușmanii care vor căuta să le jefuiască și să le subjuge.

Prin urmare, trebuie neapărat să rămâi aici, ca să-i înveți cum să-și apere patria și drepturile...; pentru a le apăra, trebuie să aibă cunoștințele necesare de luptă, precum și arme cu care să poată lupta.

— Sunt sfinte vorbele tale, Tarzan al maimuțelor, răspunse bătrânul. Într-adevăr, nu mai am nici un rost în lumea din care am plecat de atâta vreme și, prin urmare, dacă și Gomanganii mă voiesc ca domnitor al lor, voi rămâne cu ei.

Întrebați în privința aceasta, hatmanii satelor îl asigurară pe Tarzan, că, dacă nu-l pot avea pe el ca domnitor, îl vor primi bucuroși pe bătrân, de care știau cu toții, din vedere sau din auzite, că niciodată nu se atinsese de vreun negru.

După aceea căutară prin diferite părți ale palatului, pe unde se refugiaseră puținii Bolgani, rămași în viață, și-i aduseră în sala tronului.

Aici li se dădu voie să aleagă între a părăsi valea pentru totdeauna sau a rămâne ca robi ai Gomanganilor. Aceștia erau gata a tăbări toți asupra gorilelor și a le ucide, dar noul lor rege nu le permise s-o facă.

— Dar unde putem noi merge, dacă părăsim valea Palatului Diamantelor? întrebă un Bolgani. Noi nu știm ce se află dincolo de valea Oparului, iar în Opar nu putem găsi decât inamici de moarte.

Tarzan se uită la ei batjocoritor, dar fără a scoate un singur cuvânt. Trecu multă vreme până să vorbească, interval în care mai mulți hatmani de-ai Gomanganilor, precum și câțiva Bolgani își exprimară părerile în privința viitorului gorilelor.

În cele din urmă, Tarzan se ridică în picioare și se adresează Bolganilor:

— Văd că din tot neamul vostru nu au mai rămas decât vreo sută. Am constatat, în același timp, că sunteți ființe înzestrate cu puteri mari, așa că trebuie să fiți și luptători aprigi. Ascultați acum, reluă el după o pauză de o clipă, în timpul căreia își plimbase privirile prin sală: lângă mine stă La, regina și marea preoteasă a Oparului. Un preot nerușinat, uzurpându-i tronul, a alungat-o din țară.

Măine vom merge asupra Oparului cu cei mai viteji Gomangani din valea Palatului Diamantelor și-l vom pedepsi pe Hagi, marele preot, trădător al reginei sale; iar La va urca din nou pe tronul Oparului. Dar acolo unde a fost odată semănată sămânța trădării, oricând se poate întâmpla să mai încolțească și să răsadă, tocmai când te aștepti mai puțin. Prin urmare, va trece multă vreme până când La a Oparului se va bucura de încrederea și devotamentul supușilor ei, împrejurare care vă oferă cel mai bun prilej de a avea și voi o țară.

Veniți cu noi, așadar, la Opar și luptați alături cu noi, ca

s-o punem din nou pe tron pe La; iar apoi, după terminarea luptei, să rămâneți acolo garda de onoare a reginei, spre a o apăra nu numai de dușmanii din afară, ci și de cei dinăuntru.

Bolganii discutară această propunere câteva minute, după care unul înaintă până în dreptul lui Tarzan.

– Vom face după cum ne propui, zise el.

– Și-i veți fi credincioși lui La?

– Bolganii nu sunt trădători, răspuse mândru gorila.

– Bun! exclamă Tarzan. Dar dumneata, La, ești mulțumită cu acest aranjament?

– Le accept serviciile, răspuse cu un aer regesc, potrivit momentului.

Tarzan și La, pomiră a doua zi dis-de-dimineată, împreună cu trei mii de Gomangani și o sută de Bolgani, ca să-l pedepsească pe trădătorul Hagi.

Nu întrebunțau nici o strategie și nici nu căutau să-și ascundă mișcările. Trecură pur și simplu din valea Palatului Diamantelor în trecătoarea râpoasă ce duce spre Opar, și merșeră pe acest drum spre spatele palatului marii preotese.

O maimuță mică, din acelea cu părul gri, stătea printre vițele de iederă de pe creasta zidurilor templului și-i văzu apropiindu-se de cetate.

Aplecă puțin capul, mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă, și-și încordă într-atâta atenția la cele ce vedea, că pentru un moment uită să se mai scarpine pe pânțele, ocupație care-i răpise tot interesul o jumătate de oră în urmă.

Cu cât se apropia mai mult coloana inamică, cu atât Manu, maimuța cea mică, devenea tot mai neliniștită, iar, când își dădu seama de marele număr al Gomanganilor, avea aerul că a și înnebunit.

Ceea ce o trimise înapoi în goană spre palatul Oparului fu că dăduse cu ochii și de Bolganii: lupii neamului său.

Hagi se afla în momentul acela în curtea templului interior, unde oficiase, odată cu răsăritul soarelui, un sacrificiu către Zeul Strălucitor.

Odată cu Hagi, au mai venit acolo și un număr mare de

preoți inferiori, împreună cu Oah și preotesele ei.

O mare discordie domnea între ei, fapt ce se observa distinct, atât după mutrele lor schimonosite de supărare, cât și din cuvintele pe care Oah le adresa lui Hagi:

– Iarăși ai mers prea departe, Hagi, a strigat ea înfuriată, Numai marca preoteasă este cea care trebuie să celebreze actul sacrificiului. Aceasta, însă, nu te-a împiedicat ca în mai multe rânduri, să pângărești cuțitul sacru cu mâinile tale nedemne.

– Tăcere, femeie! a răcnit marele preot. Eu sunt Hagi al Oparului și mare preot al Zeului Strălucitor. Tu ai ajuns ceea ce ești azi numai prin mine. Nu mă face să-mi pierd răbdarea, ori vrei să simți și tu tășul cuțitului sacru.

Nu încăpea nici o îndoială privind sinistra amenințare. O bună parte dintre cei prezenți își ascundeau cu multă greutate uimirea față de atitudinea lui jignitoare la adresa mării preotese.

Oricât de puțină stimă i-ar fi purtat unii din ei rămânea faptul că Oah fusese ridicată la rangul de mare preoteasă.

Aceia care credeau că La este moartă, după cum Hagi și-a dat mare osteneală să-i încredințeze, acordau acum lui Oah tot respectul și deferența la care ea avea dreptul prin înalta slujbă ce o ocupa.

– Ia seama, Hagi, îi spuse cu un ton prevenitor un preot. Știi că este o limită, peste care nici tu nu poți trece.

– Îndrăznești să mă ameninți? izbucni Hagi, scânteindu-i ochii de o furie fanatică. Îndrăznești să mă ameninți pe mine, marele preot al Zeului Strălucitor?

Și, zicând acestea, s-a repezit la preotul care-l înfruntase, ținând cuțitul amenințător deasupra capului său.

Dar tocmai în momentul acela a apărut deasupra zidului ce înconjura curtea templului o maimuță mică, gri, care a început să clăntănească cât o lua gura.

– Bolganii! strigă ea. Vin Bolganii!... Vin, vin, vin Bolganii!

Hagi s-a oprit și, întorcându-se spre Manu, a lăsat în jos

mâna în care ținea cuțitul.

– I-ai văzut, Manu? a întrebat el. Nu minți cumva? Te strâng de gât cu mâinile mele, dacă vrei să-mi joci faci una dintre farsele tale.

– Spun adevărul. Hagi, bolborosi biata maimuță speriată. I-am văzut cu propriii mei ochi

– Câți sunt cu toții? mai întreabă Hagi. Cât de aproape au ajuns de Opar?

– Sunt mai mulți decât frunzele copacilor, răspunse Manu. Au și ajuns lângă zidurile templului - Bolgani și Gomangani - au venit ca iarba din vale, unde-i umed și răcoare.

Hagi se mai uită o clipă la maimuță, ca și cum ar fi vrut să-i citească în suflet. După aceea își întoarse fața către soare și dete drumul unui răcnet prelung, care se termină cu un țipăt pătrunzător.

De trei ori repetă marele preot strigătul acesta atât de hidos, după care, dând aceluia care se aflau cu el în curtea templului ordin să-l urmeze, pormi aproape în fugă spre ieșirea palatului.

Pe când Hagi își îndrepta pașii către strada din fața palatului Oparului, din fiecare coridor și din fiecare ușă ieșeau, cete-cete, oamenii pociți și păroși din Opar, înarmați cu ghioage și cuțite.

Când ajunseră pe stradă, au fost întâmpinați de vreo douăzeci de maimuțe mici gri, țipând și clănțănind din gură diverse informații.

– Nu pe aici! Pe dincolo! Pe dincolo! Nu pe aici!

Și arătau cu labelor spre partea de sud a orașului.

Atunci hoarda nedisciplinată de preoți și războinici reintră în palat și, urmându-l pe Hagi, se îndreptă spre partea opusă a clădirii.

Aici urcară numaidecât pe creasta zidului care apăra palatul, tocmai când forțele lui Tarzan ajunseseră și se opriră în afara zidului.

– Pietre! Aduceți pietroaie repede! răcni Hagi.

Iar, ca răspuns la ordinul său, femeile de jos, din curte, începură să adune toate fragmentele de piatră căzute de pe zidurile dărâmate, cărându-le imediat la războinicii de sus, de pe zid.

— Depărtați-vă! strigă Hagi armatei de la porțile Oparului. Depărtați-vă! Eu sunt Hagi, marele preot al Zeului Strălucitor, iar acesta-i templul meu. Nu pângăriți templul Zeului Strălucitor, ca să nu vă nimicească mânia lui.

Tarzan făcu doi pași înainte, în fața celorlalți, și ridică o mână ca să se facă tăcere.

— Ascultați, oparieni! Am sosit împreună cu La, regina voastră. Hagi este un șarlatan. Deschideți porțile și primiți-vă regina. Dați judecății pe trădători, și vouă nu vi se va face nici un rău. Dar, dacă nu o lăsați pe La să intre în orașul ei, voi lua cu forța și cu vărsare de sânge ceea ce aparține pe drept reginei voastre.

Cum termină de vorbit, La veni lângă el, așa ca întreg poporul ei să o poată vedea. Imediat se auziră o mulțime de strigăte, aclamând-o pe La și pe ici pe colea câte o voce care se ridica contra lui Hagi.

Acesta, dându-și seama că lucrurile se pot întoarce ușor împotriva-i, dădu ordin credincioșilor săi să atace, și în același moment aruncă cu un pietroi în Tarzan.

Numai agilitatea minunată al acestuia îl salvă, iar proiectilul trecu pe lângă el, lovind în dreptul inimii un Gomangan, care căzu întins pe pământ.

O adevărată ploaie de proiectile se dezlănțui asupra lor; Tarzan dădu ordin armatei sale să atace. Răcnind și mărșăluind, Bolganii și Gomanganii se repeziră asupra inamicului.

Escaladară zidurile cetății în câteva clipe și se găsiră față în față, sulițele din valea Palatului Diamantelor cu ghioagele amenințătoare din Opar, cetatea aurului.

Tarzan, care și-l alege pe Hagi ca adversar, fu printre primii care urcară pe zid. Un războinic vru să-l lovească cu ghioaga, dar Tarzan, ținându-se cu o mână de creasta zidului, prinse arma dușmanului cu cealaltă, luându-i-o din

mână.

În același timp, îl văzu pe Hagi întorcând spatele și dispărând în fugă dincolo de zid. Tarzan se trase atunci sus pe zid, unde îl atacară imediat doi războinici oparieni.

Izbînd cu arma pe care o luase tot de la unul din ei, îi prăbuși în dreapta și în stînga, cât ai clipi din ochi, atât de mare era avantajul pe care înălțimea i-o da asupra lor.

După aceea, gândindu-se că tocmai Hagi, șeful revoltei contra lui La, nu trebuia lăsat să scape, sări în curte, pe când marele preot trecea pe sub arcada unei uși din partea cealaltă a curții.

Cîteva preotese ajutate de mai mulți preoți, căutară să-l taie drumul. Înhățînd de glezne pe unul dintre aceștia, îl învîrti înprejurul său, netezindu-și drumul și alergînd spre poarta pe undedisparuse marele preot.

Aici se opri un moment și, încordându-și toată puterea mușchilor învîrti corpul preotului pe deasupra capului și-l aruncă, ca dintr-o prăstie uriașă, drept în fața urmăritorilor săi.

Apoi, fără să mai aștepte rezultatul, porni din nou în urmărirea lui Hagi. Acesta era la o distanță apreciabilă în fața lui Tarzan, cunoscînd bine drumul prin labirintul de coridoare ale templului și palatului.

Tarzan era convins că drumul pe care îl apucase Hagi duce spre curțile interioare ale templului. Sigur marele preot va găsi acolo o intrare în subteranele palatului, precum și un loc unde să se ascundă și unde nu ar fi putut fi găsit, atât de numeroase și de sucite erau întinsele coridoare subterane din Opar.

De aceea și Tarzan își reînnoi forțele pentru a ajunge în curtea de sacrificiu, mai înainte ca Hagi să fi avut timp să dispară în subterane.

În clipa în care trecea ca fulgerul prin intrarea care dădea în curte, piciorul îi fu prins pe neașteptate într-un laț așezat cu istețime. Căzu, rostogolindu-se la pămînt.

Aproape instantaneu, o ceată de pociți ai Oparului se

repezi acolo unde zăcea el, pe jumătate ameuțit de căzătură, și mai înainte de a-și veni în fire, îl și legară fcedeleş cu zeci de noduri.

Aproape în nesimțire, observă că îl ridică de jos și-l duc, iar după puțin fu despus pe suprafața netedă a unei pietre reci.

Tocmai atunci își veni în fire și-și dădu seama că se află întins pentru a treia oară pe altarul de sacrificiu din curtea interioară a templului Zeului Strălucitor.

Mai mult încă, aplecat deasupra lui, se afla Hagi, marele preot, a cărui figură hidoasă era mai schimonosită de ură, anticipând gustarea răzbunării, atât de mult întârziată.

— În sfârșit! răcni el. De astă dată, Tarzan al maimuțelor, nu mai ai de-a face cu Zeul Strălucitor, ci vei simți efectele furiei lui Hagi..., pe care nimeni nu-l va mai împiedica.

Cu acestea, ridică deasupra capului cuțitul sacru de sacrificiu, al cărui vârf Tarzan îl urmărea cu ochii. În aceeași clipă văzu, sus, pe creasta zidului capul și umerii unui leu puternic cu coama neagră

— Jad-bal-ja, strigă Tarzan, ucide, ucide!

Hagi ezită o clipă cu pumnalul. Văzuse direcția privirilor lui Tarzan și se uită într-acolo. În clipa aceea, Leul de aur sări jos și, din alte două salturi, îl înhăță pe marele preot din Opar.

Cuțitul acestuia căzu cu zgomot pe pardoscula de piatră, în timp ce fălcile puternice ale fiarei se închiseră, distrugând dintr-o singură mușcătură fața urâtă a lui Hagi.

Preoții inferiori, care-l legaseră pe Tarzan și care au rămas să asiste la moartea acestuia de mâna lui Hagi, fugiră tipând, care încotro din clipa în care Leul de aur sărise asupra marelui lor.

Tarzan a rămas împreună cu Jadbalaja, singuri în curtea de sacrificii.

— Haide, Jad-bal-ja, porunci Tarzan..., ia seama ca nimeni să nu-ți supere stăpânul!

O oră mai târziu, forțele victorioase ale mării preotese La, intraseră în palatul antic și în templul Oparului. Atât preoții, cât și războinicii care nu fuseseră uciși se supuseră repede și o recunoscură pe La, regină.

Acum, potrivit ordinelor emise de La, întregul oraș era în căutrea lui Tarzan și a lui Hagi. Se întâmplă ca însăși La, în fruntea unor cercetași, să intre în curtea de sacrificii.

Priveliștea ce-i întâmpinără vederile, o făcu să se oprească brusc în loc: Tarzan zăcea întins pe altar, iar deasupra lui, cu colții rânjiți, uitându-se fioros la ea, era Jad-bal-ja, Leul de aur.

– Tarzan, strigă La, făcând un pas spre altar. Hagi și-a atins scopul! Doamne Dumnezeule, ai milă de mine... Tarzan e mort!

– Nu încă! strigă Tarzan. Mai am până ce voi muri. Vino repede și mă dezleagă. De nu era Jad-bal-ja, întradevăr că m-ai fi găsit străpuns cu cuțitul de sacrificiu.

– Slavă domnului, îngână La, emoționată.

Și pormi spre altar, oprindu-se imediat în fața atitudinii amenințătoare a leului.

– Jos! strigă Tarzan. Las-o să vină!

Iar Jad-bal-ja se culcă alături de stăpânul său, întinzându-și botul mustăcios deasupra pieptului lui Tarzan.

Atunci La se apropie și, luând de jos cuțitul de sacrificiu, tăie imediat legăturile care-l imobilizaseră pe Tarzan. În același timp, văzu de partea cealaltă a altarului cadavrul lui Hagi.

– Cel mai primejdios și cel mai mare dușman al tău este mort acum, zise el; iar pentru uciderea lui trebuie să-i mulțumești lui Jad-bal-ja, care și mie mi-a salvat viața. De-acum încolo vei putea domni liniștită și fericită, în prietenia poporului din valea Palatului Diamantelor.

– Da, răspunse La, cu un oftat adânc și uitându-se lung la Tarzan. Da, reluă ea, voi domni liniștită, în prietenia poporului vecin. Cât despre fericirea adevărată, să nu mai vorbim de ea, Tarzan, pentru că nu mi-a fost dat s-o am,

sfârși ea dând cu tristețe din cap.

În aceeași seară, Tarzan, Bolgani, harmanii Gomanganiilor, împreună cu preoții și preotesele din Opar se așezară la masă în marea sală de banchete din palatul Oparului, ca oaspeți ai reginei La, și mâncară din farfuriile de aur ale vechilor atlantidieni, farfurii care fuseseră lucrate pe un continent ce există azi numai în legendele clasice.

Iar a doua zi de dimineață, Tarzan și Jad-bal-ja porniră la drum, înapoi spre ținuturile Wazirilor, unde era locuința lui.

CAPITOLUL XVII

Arsă de vie

Urmăriți de Luvini și de două sute de negri, Flora Hawkes, împreună cu cei patru tovarăși, înaintau pe dibuite prin beznă unei nopți de junglă.

Nu aveau nici o țintă anume deoarece, călăuziți numai de negri, nu mai știau unde se aflau și se rătăciseră cu desăvârșire.

Singurul gând de care erau dominați ca să lase în urma lor o distanță cât mai mare între ei și lagărul hoților de fildeș.

Știau prea bine că, indiferent de rezultatul luptei, soarta lor ar fi fost aceeași, dacă partida victorioasă i-ar fi ajuns și i-ar fi prins.

Înaintaseră în felul acesta, împiedicându-se la tot pasul, probabil o jumătate de oră, când, în timpul unui popas scurt, auziră distinct în spatele lor zgomotul urmăritorilor. Porniră din nou, fără nici o țintă, în groaznica lor fugă.

Spre marea lor surpriză, descoperiră, nu după mult timp, o lumină strălucind ceva mai încolo, în fața lor.

Ce putea fi, oare? Nu cumva merseseră în cerc și ajunseseră din nou în apropierea taberei din care abia

fugiseră?

Trebuia să facă o mică recunoaștere, astfel că, după ce mai înaintară puțin, văzură înaintea lor conturul unor tufe de mărăcini, în centrul căreia ardea un foculeț, unde se adunaseră vreo cincizeci de războinici negri.

Iar când fugarii ajunseră mai aproape, văzură printre negrii, destul de clar, la lumina focului, o femeie albă... iar în spaiele lor se auzea tot mai tare și mai tare zgomotul celor care-i urmăreau.

Din gesturile și mișcările negrilor din jurul focului deduseră că discutau asupra zgomotului luptei recente auzite dinspre tabăra hoților de fildes, deoarece arătau cu mâna, destul de des, într-acolo.

După puțin, femeia albă ridică mâna ca să se facă tăcere și acum ascultau toți..., zgomotul făcut de războinicii ce pomiseră în urmărirea Florei Hawkes și a tovarășilor ei.

— Văd că este și o femeie albă, cu ei, se adresează Flora celorlalți. Nu știu cine poate fi, dar este singura noastră speranță de a scăpa de ceicare ne urmăresc și care ne vor prinde în câteva minute. Poate că ea ne va acorda protecția ei. În tot cazul, voi afla aceasta imediat.

Și fără să mai aștepte răspunsul celorlalți, porni cu îndrăzneală spre mărăcini.

Dar nu apucaseră să se apropie prea mult, când ochii ageri ai unui Waziri îi și descoperi: iar după câteva clipe perețele colibei era numai vârfuri de sulite.

— Stai! strigă un războinic. Suntem Wazirii lui Tarzan. voi cine sunteți?

— Sunt o englezoaică, răspunse Flora, strigând la rândul ei ca să o audă. M-am rătăcit în junglă împreună cu patru persoane... am fost trădați de safarii și ascarii din caravana noastră și chiar în momentul acesta ne urmăresc toți. Vă rugăm să ne acordați protecția dumneavoastră.

— Lăsați-i să vină! strigă Jane Wazirilor.

În timp ce Flora Hawkes și cei patru bărbați pășeau în interiorul bombei, sub privirile scrutatoare ale Janci Clayton

și ale Wazirilor. altă pereche de ochi pândeau din frunzișul unui copac mare, ale cărui crengi atârneau în interiorul taberei de partea opusă: o pereche de ochi cenușii, în care străluci o lumină ciudată. la vederea fetei și a tovarășilor ei.

Când noii sosiți ajunseră lângă lady Greystoke, de pe buzele acestora ieși o exclamație de surpriză.

– Flora! Flora Hawkes, pentru Dumnezeu, ce cauți pe aici?

Fata, tresărind puternic, rămase locului, ca înlemnită.

– Lady Greystoke! reuși ea să bâlbaie.

– Nu înțeleg nimic, reluă lady Greystoke. Nu am știut că te afli în Africa.

În primul moment, iușeala de limbă a Florei fusese covârșită de consternarea ei, iar după câteva clipe îi veni din nou în ajutor istețimea înăscută.

– Sunt cu domnul Bluber și amicii săi, explică ea. Domnia-sa face cercetări științifice și m-a luat și pe mine, pentru că am mai fost în Africa cu dumneavoastră, lady Greystoke, și aveam o oarecare idee despre obiceiurile țării. Acum ne-am angajat de noi s-au răzvrătit și, dacă nu ne ajutați, dumneavoastră, suntem pierduți.

– Sunt "băieți" de pe coastă? întrebă Jane.

– Da, răspunse Flora.

– Atunci cred că Wazirii mei îi pot mântui. Știi câți sunt?

– Aproape două sute.

Lady Greystoke clătină din cap gânditoare.

– Cam greu, comentă ea.

Apoi îl chemă pe Usula, care avea comanda.

– Două sute de "băieți" de pe coastă vin după albi, îi zise ea. Va trebui, cred, să ne batem pentru a-i apăra.

– Suntem Waziri, răspunse Usula simplu.

După puțin apărură și avangarda lui Luvini, la o mică distanță de bomă.

La vederea acestor războinici puternici, gata să-i primească... în sulite, "băieții" de pe coastă se opriră în loc.

Luvini, care observase dintr-o singură privire, numărul inferior al inamicului, făcu câțiva pași înainte, ieșind din rânduri, și începu să arunce Wazirilor provocări și insulte, cerând predarea albilor.

Cuvintele negrului erau însoțite de mișcări extravagante de mâini și de picioare. Întreaga ceată de două sute de negri începu să țipe, să gesticuleze și să învărtească armele de foc pe deasupra capului, căutând să se ațâțe îndeajuns ca să aibă curajul de a începe un atac.

În schimb Wazirii, de după gardul bomei, instruiți și disciplinați de către Tarzan al mainuțelor, părăsiseră de multă vreme acele obiceiuri fantastice (de a prinde curaj și de a intimidă inamicul), atât de scumpe altor triburi războinice. Stătea doar neclintii și nervoși în așteptarea inamicului.

– Au și mai multe carabine cu ei, zise lady Greystoke. Aceasta cam mărește primejdia.

– Totuși, nu sunt doi printre ei care ar putea lovi la sigur cu carabinele lor, răspunse Kraski.

– Văd, însă, că sunteți toți înarmați, reluă Jane. Luați loc, vă rog, printre Wazirii mei. Veți da ordin oamenilor dumneavoastră să plece și să ne lase în pace. De nu vor asculta, să nu trageți până ce nu atacă. Începeți focul la cel dintâi pas și susțineți-l, deoarece nimic nu-i descurajează pe negrii de pe coastă ca focul de carabină a albilor. Eu și Flora vom rămâne sub copacul mare de acolo.

Lady Greystoke vorbise cu autoritate, așa cum ar vorbi cineva deprins cu comanda și care știe ce vorbește.

Oamenii o ascultară; până și Bluber, cu toate că tremura de te cuprindea mila, luă loc, fără o vorbă, printre Waziri.

Toate mișcările lor, la lumina focului din tabără, puteau fi foarte bine văzute de Luvini, ca și de cel care pândea din frunzișul copacului sub care se refugiaseră Jane Clayton și Flora Hawkes.

Luvini nu venise până aici ca să se bată cu cineva. Venise numai s-o prindă pe Flora. De aceea, adresându-se

oamenilor săi, le dădu următoarele explicații și instrucții: sunt numai cincizeci de inși.

Am putea să-i ucidem cu ușurință, dar nu am venit să ne luptăm. Am venit s-o luăm înapoi pe fata cea albă. Voi stați aici și faceți paradă mare față de acești fii de hiene. Înaintați câte puțin, apoi retrageți-vă din nou, iar, în timp ce voi le atrageți atenția în direcția aceasta, eu voi trece pe după tabăra lor cu vreo patruzeci de inși și răpesc fata.

După aceea vă trimit imediat vorbă să vă înapoiați în sat, unde, la spatele palisadei, putem fi siguri împotriva oricărui atac.

Planul acesta le convenea de minune negrilor de pe coastă față de bătălia ce părise iminentă, pentru că numai pofta de a se bate n-o aveau.

Dansau, dar zbierau și amenințau mai impetuos ca înainte, știind că pot face aceasta fără grijă acum, deoarece în curând se vor retrage, după o victorie fără vărsare de sânge, în siguranța palisadei lor.

Pe când Luvini, făcând un ocol, se furișa ascuns de desişul junglei, prin spatele taberei Wazirilor, și în timp ce zgomotul negrilor de pe coastă atinse proporții asurzitoare..., în fața celor două femei din copac apărură ca din senin o arătare: un uriaș alb, aproape gol, având doar o piele de leopard peste șolduri și ale cărui trăsături frumoase și impunătoare erau luminate de flacăra focului contra fiarelor.

— John! exclamă lady Greystoke. Slavă Domnului că ești tu!

— Șșș! o făcu albul uriaș să tacă, punându-și degetul arătător la buze.

Apoi se întoarse deodată spre Flora Hawkes.

— Pe tinte te vreau! strigă el.

Și, cu aceasta, înhăță fata de mijloc, aruncând-o cu ușurință pe un umăr. Apoi, mai înainte ca lady Greystoke să intervenă - mai înainte ca ea să-și fi dat seama de ceea ce se petrecea - albul sări peste boma din spatele taberei și dispărură în junglă.

Un moment, Jane Clayton se clătină ca amețită de o lovitură puternică și neașteptată.

După aceea, scoțând un geamăl înabușit, se prăbuși suspinând la pământ, ascunzându-și fața în brațe.

În starea aceasta o găsiră Luvini și tovarășii lui, după ce pătrunseră în tabăra Wazirilor prin spate, prin partea neapărată.

Veniseră pentru o femeie albă și, găsind una, o ridicară brutal în picioare, înăbușindu-i strigătele cu mâinile lor aspre și murdare, și ducând-o cu ei spre satul întărit al hoților de fildes.

Zece minute după aceea, Wazirii și alții de lângă ei îi văzură pe negrii de pe coastă retrăgându-se încet prin junglă, însă continuând să strige și să amenințe, ca și cum ar fi fost pomiți să-și distrugă dușmanii cu desăvârșire.

Bătălia se terminase fără să se fi tras măcar o împușcătură dintr-o parte sau din alta.

— Zău dacă știu pentru ce a fost toată zarva asta, zise Trock.

— Eu credeam într-un timp că ne vor încolți cumsecade, dar dihaniiile nu au făcut altceva, decât să zbiere.

Evreul își umflă pieptul cu mândrie.

— Poate ca să tribuie mai mulți negri și Adolf Bluber tot nu s-a speriat dija, zise el dându-și aere.

Kraski se uita după negrii care se depărtau, apoi, scărpînându-se mirat în ceafă, se întoarse spre focul din tabără.

— Nu pot să înțeleg ce a fost, început el.

Iar după aceea exclamă:

— Unde-i Flora și lady Greystoke?

Wazirii erau disperăți. Strigară tare numele stăpânei lor, dar nu primiră nici un răspuns.

— Haide, zise deodată Usula, văd că noi, Wazirii, tot va trebui să ne batem, la urma urmei.

Sări gardul urmat de cincizeci de războinici și pomi în goană în urmărirea "băieților" de pe coastă.

În câteva minute îi și ajunseră și cecea ce urmă semănă mai mult a goană, decât a bătălie. Fugind îngroziți spre palisada lor, cu Wazirii la câțiva pași în urmă, negrii de pe coastă își aruncară carabinele, ca să poată fugi mai repede.

Luviri și ceata lui aveau un avans ajunseseră în interiorul taberei mai înainte ca urmăritorii și urmăritorii să ajungă la porțile palisadei.

Odată înăuntru, făcură front și rezistară năvalei Wazirilor, dându-și seama că, de vor intra aceștia, vor fi toți masacrați. Se opuseră deci, cu disperarea animalului încolțit, și reușiră să închidă porțile taberei, fără ca Wazirii să poată intra.

Întărirea din jurul taberei întocmită de arabi fusese în așa fel construită, ca să se poată apăra contra unui număr mare de forțe..., acum însă, erau pe afară mai puțin de cincizeci de Wazirii, iar înăuntru, ca să apere tabăra împotriva lor, aproape două sute de negrii.

Usula, dându-și seama de zădărnicia unui atac orbesc, își retrase forțele la o distanță mică de palisadă și se așezară jos la sat, foarte furioși de cele ce se petreceau..., croind împreună cu Usula, tot felul de planuri cum să-și înșele inamicul pe care vedeau bine că nu-l puteau distruge prin forță.

— Noi nu o vrem decât pe lady Greystoke, zise Usula. Războiul nostru poate aștepta câțiva timp.

— Bine, dar de unde știi noi că ea este în sat? Întrebă un războinic.

— În care alt loc ar putea fi, atunci? Se prea poate să ai și tu dreptate, dar să nu fie în sat, — dar trebuie ca mai întâi să mă asigur de aceasta. Eu am un plan, reluă el după câteva clipe.

Uite! Vântul bate dinspre sat. Am să iau zece inși și mă duc de partea cealaltă, dincolo bate vântul. Voi veți sta înaintea spre porțile satului, făcând zgomot mare și prefăcându-vă că sunteți gata de atac. După un timp, porțile se vor deschide și ei vor ieși. Vă asigur eu, Usula.

Voi căuta să fiu și eu aici înainte de a se întâmpla aceasta, dar, dacă nu voi fi aici, împărțiți-vă în două tabere, una de o parte și alta de altă parte a ieșirii, lăsându-i pe negrii de pe coastă să scape...; nu avem nevoie de ei.

Fiți însă cu ochii deschiși după lady Greystoke și, cum o vedeți, luați-o din mâinile acelor care o păzesc. Ați înțeles?

Camarazii lui dădură din cap afirmativ.

– Haideti, atunci! zise el.

Alegându-și zece oameni, dispăru cu ei prin junglă.

Luvini o dusesse pe Jane Clayton într-o colibă nu departe de porțile satului. Cu mâinile și picioarele legate, o ancoră de un țarș, crezând că este Flora Hawkes.

O lăsă singură în colibă și se înapoie la porțile satului, să preia comanda forțelor de apărare.

Atât de repede se derulaseră evenimentele din ultimul ceas, că Jane Clayton era zăpăcită de seria de lovituri de care a avut parte.

Primejdia în care se afla ea în momentul de față era un nimic față de amintirea dureroasă a faptului că Tarzan o părăsise în momente grele, ducând cu el în junglă altă femeie.

Nici când se gândea la ceea ce îi comunicase Usula în privința accidentului suferit de Tarzan, care-i afectase memoria..., nici atunci nu se împăcase cu ideea unei părăsiri atât de brutale.

Rămase, de aceea, multă vreme cu fața în jos, în murdăria din coliba arabă, plângând cum nu mai plânsese de mulți ani încoace.

Pe când zăcea în felul acesta, sfâșiată de chinuri, Usula și cei zece oameni ai lui dădură ocol satului pe furiș, până de partea opusă porților. Aici găsiră cantități mari de crengi uscate rămase construcția satului, arabii lărgind poiana ca să aibă mai mult loc.

Adunară uscăturile și le îngrămădiră de-a lungul

palisadei până când aproape trei sferturi din gardul de partea aceasta a satului erau blocate cu uscături.

Socotind că este foarte greu să-și continue lucrul fără a face zgomot, trimise numaidecât pe unul din oamenii săi ca să-i instruiască pe ceilalți să facă fără încetare cât mai mare vuiet, astfel ca zgomotul produs de el cu adunatul uscăturilor să nu fie auzit.

Planul acesta avu un efect minunat; însă, cu toate că Usula și oamenii lui au fost în stare să lucreze netulburați, trecu mai bine de o oră până când grămada de uscături ajunse să fie după pofta inimii sale.

Pe de altă parte, Luvini se uita la Waziri printr-o deschizătură a gardului, și după câțva timp ajunse la concluzia că aceștia nu au intenția să atace în noaptea aceea, așa că putea să mai slăbească vigilența și să-și ocupe timpul cu alte lucruri mai plăcute.

Dând ordin ca majoritatea războinicilor să rămână pe lângă poartă și gata să intre în acțiune în tot momentul când Wazirii ar arăta vero schimbare de atitudine, Luvini se duse din nou spre coliba unde o lăsase pe lady Greystoke.

Negrul acesta era un individ mare și puternic, cu o frunte joasă și cu fălcile ieșite, din cel mai de jos tip de negri din Africa.

El intră în colibă cu o torță aprinsă, pe care o înfipse în pământ, în timp ce ochii lui injectați de sânge priveau cu lăcomie la forma nemișcată a femeii trântită pe jos în fața lui.

Își linse buzele de poftă și, apropiindu-se, întinse mâna și o atinse. Jane Clayton se uită în sus și scârbită de ceea ce văzu, se feri la o parte. Negrul rămase însă, împietrit, de mirare cum văzu fața femeii.

— Cine ești tu? întrebă el în jargonul englez de pe coastă.

— Sunt lady Greystoke, soția lui Tarzan al maimuțelor, răspunse Jane Clayton. Dacă ești destul de cuminte, mi-ai da drumul numaidecât.

În privirile lui Luvini se vedea atâta groază, cât și o mare surpriză..., dar mai simțea și o altă emoție și era greu de spus, în momentul acela care din ele va domina în cercierul lui dobitoc.

Rămase astfel multă vreme, privind-o, iar expresia de lăcomie și satisfacție de pe figura lui prinse să domine cu încetul, înlăturând cu totul teama pe care o simțise la început...; iar în această schimbare Jane Clayton își citi sentința: era pierdută.

Luvini se aplecă și-i deznodă legăturile de la încheieturile și gleznele Janei Clayton.

Ea îi simți răsuflarea fierbinte pe obraji..., îi văzu ochii injectați de sânge și limba roșie când își lîngea buzele anticipând mizerabila sale intenție.

Dar, în clipa când simți că și ultima curea ce o mai ținuse legată căzuse, sări în picioare, voind să fugă din colibă.

O mână lungă se întinse după ea și o înhăță. Apoi Luvini o trase înapoi spre el, pe când ea, ca o tigroaică furioasă, izbea într-una cu pumnii în fața lui urâtă și rânjită.

Numai cu forța brută, necurmată și de neînfrînt, putu el să-i învingă rezistența și s-o atragă, încet, dar sigur, tot mai aproape de el, uitând de orice altceva de pe lume, surd la strigătele Wazirilor din fața porții, precum și la o nouă zarvă mare ce se ridicase în sat.

Amândoi continuau să se lupte..., Jane Clayton osândită de la început să fie învinsă

În timpul, acesta în dosul palisadei de la spatele satului. Usula începuse să aplice torțele la grămada de uscături, deodată, în zece locuri diferite.

Flăcările, atâtea ușor de un vânt ce bătea dinspre pădure, se transformase imediat într-un incendiu zgomotos în fața căruia lemnul uscat al palisadei se prăbuși trosnind în flăcări și împrăștiind milioane de scântei pe care vântul le purtă pe acoperișul de stuf al colibelor, astfel că, într-un timp neînchipuit de scurt, întreg satul era un infern de

flacărtă mugitoare.

Atunci, întocmai cum a prezis Usula, porțile satului se deschisera, iar "băieții" de pe coastă ieșiră îngroziți, în călduri, apucând spre junglă.

De-o parte și de alta a ieșirii, Wazirii stăteau neclintiți la pândă, să și vadă stăpâna trecând.

Dar, ca toate că așteptară până când nu mai ieșise nimeni din sat și până când interiorul palisadei era numai o flacără, nu o văzură trecând prin fața lor.

Au mai stat acolo multă vreme după ce s-au convins că nici o flacără omenească nu ar mai fi putut fi vie în sat..., și tot mai sperau până când Usula le spusese Wazirilor că este zadarnic să mai aștepte.

— Nu a fost deloc acolo, zise el. Acum trebuie să-i urmărim pe negrii și să prindem câțiva, de la care vom afla pe unde ar putea fi lady Grey-stoke.

Cam în zori, ajunseră din urmă o mică ceață de "băieți", care își construiseră o tabără provizorie, la vreo zece kilometri mai la apus.

Înconjurându-i, nu mai decât îi siliră să se predea, promițându-le învințitate, dacă vor spune adevărul la întrebările ce le va pune Usula.

— Unde-i Luvini? întrebasese Usula, care aflase numele conducătorului "băieților" de coastă, în seara precedentă, de la europeni.

— Nu știu, nu l-am văzut de când am fugit din tabără, răspunse un negru. Noi suntem o parte din robii arabilor; când am scăpat din sat asoară, ne-am despărțit de ceilalți, socotind că am fi mai în siguranță singuri, decât cu Luvini, care-i mai crud ca arabii.

— Le-ați văzut voi pe femeile albe pe care el le-a adus aseară în sat?

— Nu a fost decât o singură femeie albă.

— Ce a făcut cu ea? Unde este acum?

— Nu știu. Când a adus-o în sat, a legat-o de mâini și de picioare și a lăsat-o în coliba lui, aproape de porțile satului.

N-am mai văzut-o de atunci.

Usula își întoarse privirile spre tovarășii săi. În ochii lui se putea citi o spaimă mortală, ce se reflecta și pe figurile celorlalți.

– Haideți înapoi în sat! Veniți și voi cu noi!, adăugă el adresându-se negrilor de pe coastă. Și să știți că, dacă m-ați mințit...

Se opri, făcând o mișcare semnificativă cu degetul peste gât, mai elocventă decât cuvintele.

– Nu te-am mințit, răspunseră negrii în cor.

Se întoarseră cât au putut de repede spre ruinele satului arab, din care nu mai rămăsese nimic decât mormane de cenușă și tăciuni aprinși.

– În ce loc era coliba în care a fost închisă femeia albă? întrebă Usula, îndată ce intrară printre ruinele fumegânde,

– Uite aici, zise un negru, făcând repede câțiva pași mai încolo de unde a fost poarta satului.

Apoi se opri brusc și arătă cu mâna spre ceva întins la pământ.

– Uite și pe alba pe care o căutai, adăugă el.

Usula și ceilalți pășiră înainte. În sufletul lor duceau o luptă aprigă: furia și durerea, când zăriră resturile carbonizate ale unui corp omenesc întins în fața lor.

– Ea este, zise Usula, întorcând capul într-o parte, ca să-și ascundă durerea și lacrimile ce curgeau pe obrajii săi de abanos.

Restul Wazirilor erau tot atât de mișcați ca și conducătorul lor, pentru ei o iubiseră foarte mult pe soția marelui lor Buana.

– Poate că nu-i ea, începu unul. Poate că este alta.

– O putem dovedi numaidecât, strigă un al treilea. Dacă inelele ei se găsesc prin cenușă, este ea.

Și zicând acestea ingenunche, începând să caute inelele pe care le purta de obicei lady Greystoke.

Usula clătină din cap, deznădăjduit.

– Ea este, zise el. Uite și țărșul de care a fost legată.

Și arată cu mâna spre cortul de lemn înnegrit de apropierea corpului.

— În ce privește înțelele, nu înseamnă nimic, chiar de nu le veți găsi, pentru că desigur Luvini i le-a luat, îndată ce a prins-o. Toți au avut vreme să plece din sat, numai ea nu, pentru că era legată și nu putea fugi...; nu poate, deci, să fie altcineva.

Wazirii, săpară apoi o groapă adâncă, de vreun metru, în care depuseră cu multă pietate resturile de cenușă ome-nească, însemnând locul cu o mică grămadă de pietre adunate din jur.

CAPITOLUL XVIII

Setea de răzbunare

În timp ce Tarzan, potrivindu-și iuteala mersului cu cea a lui Jad-bal-ja, înainta comparativ destul de încet spre casă, trecea în revistă, pradă el însuși unor emoții, destul de variate, toate evenimentele petrecute în ultima săptămână.

Se gândea că, deși nu reușise să ia o nouă cantitate de aur din boltile Oparului, săculețul cu diamante pe care-l aducea cu el compensa de câteva ori zădărnicia planurilor sale.

Singura grijă ce o mai avea era în privința siguranței Wazirilor săi. Era obsedat și de dorința de a-i căuta pe alții care îl narcotizaseră, ca să le aplice pedeapsa meritată. Totuși, în graba de a se întoarce acasă, nu făcu nici o încercare de a da peste ei..., cel puțin în momentele acelea.

Astfel, împreună cu Leul de aur, străbătea cărările junglei sălbatice spre casă, vânând, mâncând și dormind împreună unul lângă altul.

Cu o zi înainte avusese prilejul să împartă între ei carnea lui Bara, cerbul. Acum se ospătau amândoi din carnea lui Horta, mistrețul, iar, între ei doi, era greu ca cineva să fi rămas flămând.

Le-a mai rămas de parcurs o distanță de o zi până să ajungă la reședința fermei, când Tarzan descoperi urmele unei cete de războinici.

Atunci, după cum unui oameni de afaceri devoră ultimele cotări ale bursei, ca și când existența lor nu ar depinde decât de bursă, tot așa și Tarzan al maimuțelor devora fiecare fir de informație oferit de junglă... pentru că într-adevăr ea oferea o cunoaștere exactă un Sine qua non al existenței sale.

Astfel, examină cu grijă urmele din fața lui, vechi de câteva zile șterse în parte prin trecerea fiarelor, destul de citețe ochilor ageri și nărilor sensibile ale lui Tarzan.

Deodată, întresul său parțial se transformă într-unul din cele mai acute, deoarece printre urmele de picioare ale războinicilor se vedea urma mai mică a unei femei albe, o urmă pe care o iubea și o cunoștea atât de bine, după cum o mamă ar cunoaște fața iubitului ei copil.

— Waziri s-au întors acasă și i-au spus că lipsesc. Își vorbea ei; iar ea a pornit în fruntea lor să mă caute.

Întoarse capul spre leu.

— Vezi tu, Jad-bal-ja, iar ne depărtăm de casă... adică nu, pentru că unde-i ea, acolo ne este și casa.

Direcția unde-l duceau urmele lăsate de Waziri îl mistifică întrucâtva, pentru că nu apucă direct spre Opar, ci mai multe spre sud.

După vreo șase zile de urmărit, auzi de departe zgomotul unor oameni ce se apropiau; iar după puțin ajunse la nările lui sensibile mirosul de negri.

Poruncindu-i lui Ja-dbal-ja să stea ascuns într-un tufiș, o luă prin copaci, mergând cu repeziciune în direcția din care se apropiau negrii.

Pe măsură ce distanța dintre ei se micșora, mirosul deveni tot mai tare, până când, înainte chiar de a-i vedea, știu că sunt Wazirii lui... dar emanația de miros care i-ar fi umplut sufletul de fericire, lipsea cu desăvârșire.

După câteva minute, Usula, plecând în capul unei cete

de Waziri triști și descurajași, scoase o exclamație de uimire, pomenindu-se pe neașteptate la o cotitură a cărării, față în față cu stăpânul său.

— Tarzan al maimuțelor! strigă el. Dumneata ești cu adevărat?

— Nimeni altul, fu răspunsul. Dar unde este lady Greystoke?

— Ah, stăpâne, ce putem noi să spunem! strigă Usula.

— Cum?... strigă Tarzan. Dar este imposibil! Nimic nu s-ar putea întâmpla soției mele, când este sub paza și protecția Wazirilor.

Războinicii aplecă capul în piept, rușinați și îndurerați.

— Îți dăm în schimb viețile noastre, zise Usula simplu.

Apoi aruncă jos sulita și scutul și întinzând brațele într-o parte, se apropie cu pieptul gol de Tarzan.

— Izbește, Buana! zise el.

Tarzan se întoarse într-o parte, cu capul în piept. Apoi se uită la Usula din nou.

— Spune-mi cum s-a întâmplat, zise el, și uită de prostiile pe care le-ai spus adineaori, după cum am uitat și eu gândul care te-a împins la aceasta.

Și atunci Usula îi povesti pe scurt toate evenimentele ce se desfășuraseră, culminând cu moartea Janei, iar după ce termină Tarzan nu spuse decât trei cuvinte, punând o singură întrebare tipică:

— Unde este Luvini?

— Nu știm, Buana.

— Voi afla eu, zise Tarzan. Acum duceți-vă, copii, înapoi la colibe voastre, la soțiile și la copiii voștri; iar când mă veți revede, să fiți siguri că Luvini este mort.

Ei se rugară să le dea voie să-l însoțească, el însă nici nu voi să audă despre așa ceva.

— E nevoie de voi acasă în acest timp al anului, le zise. Ați lipsit prea multă vreme. Întoarceți-vă acasă și spuneți-i lui Korak ce s-a întâmplat. ; dar comunicați-i că dorința mea este să rămână acasă până mă întorc eu. De nu mai vin.

poate să termine el ceea ce am început eu.

Terminând de vorbit, întoarse capul spre partea din care venise și fluieră o dată, o singură şuierătură lungă; iar după câteva clipe Jadbajla, Leul de aur, apăru, apropiindu-se cu sărituri repezi.

– Leul de aur! strigă Usula. De aceea a căutat să scape de Keewazi, ca să-și caute stăpânul!

Tarzan aprobă din cap.

– A venit după mine mult timp până m-a găsit într-o țară necunoscută, zise el.

În urmă, luându-și adio de la Waziri, își îndreptă încă o dată pașii într-altă direcție decât aceea care ducea spre casă, de astă dată plin de răzbunare, în căutarea lui Luvini.

John Pible, ghemuit la furca unui copac mare, întâmpină zorile zile cu priviri obosite. În apropierea lui era Dick Trock, care înțepenise în altă furcă de copac.

Kraski, mai deștept decât ei și posedând un spirit inventiv mai dezvoltat, își construise o platformă în curmezișul a două crengi groase, unde dormise destul de confortabil. Bluber se găsea la vreo trei metri mai sus de el, călare pe două crengi, care abia îi suportau greutatea.

– Doamne! gemu Pible. O să las să mă mănânce leii, decât să mai trec o noapte ca aceasta. În sfârșit, iată-ne aici și gata!

– Pe toți sfinții din cer, Trock, mai bine dorm pe jos pe pământ, cu toți leii din lume.

– De, începu Kraski, dacă inteligența voastră la un loc ar fi măcar cât a unui gânsac, am fi putut dormi destul de sigur și de comod jos pe iarba verde, aseară.

– Hei, Bluber, nu auzi? Domnu Kraski îți vorbește, strigă Pible sarcastic, apăsând pe vorba "domnu".

– Oi! oi! se văietă Bluber. Pentru dice să-i pese? Nu pot dija pentru ca să ascult.

– Vrei să-i construim câte-o casă în fiecare seară, continuă Pible; iar dumnealui să stea cu mâinile în sân și să

ne spună cum s-o facem...: desigur un domnișor așa subțire ca el nu muncește.

– Și pentru ce să lucrez cu mâinile, când două animale ca voi nu au altceva decât mâinile cu care să lucreze? Dacă nu vă procuram eu de mâncare, erați morți de foame până acum, și nu va trece mult până veți îngrășa lei cu leșurile voastre, de nu veți asculta de mine...; nu-i vorbă că mare pagubă tot n-o să fie.

La ultima lui obrăznicie, ceilalți nu mai dădură nici o atenție. De fapt, se certaseră de atâtea ori, că acum nu mai ascultau de vorbele celui alt, dacă începea cearta vreunul.

În afară de prietenia dintre Pible și Trock, se urau cu toții din toată inima; dacă mai rămâneau împreună, o făceau din teama.

Pible se coborî încet și greoi din copac. Trock îi urmă exemplul. După aceea se dădu jos Kraski, urmat în cele din urmă de Bluber, care rămase câteva momente în tăcere, privind amărât la starea hainelor sale.

– Mein Gott! exclamă el. Uitați-vă dija la mine! Douăzeci de guinee a costat haina aceasta. Nu pot pentru că să spun, dar nu se vede? Este ruinată dija! Ruinată! Nu mai face parali..., nici doi franci la sută.

– Dă-te naibii, cu hainele tale cu tot! exclamă Kraski. Ne-am rătăcit prin junglă. Ne amenință fiarele și poate chiar canibalii. Flora lipsește, iar tu te plângi și trăncănești despre haine de douăzeci de guinee. Mai taci din gură, Bluber, și haide la drum! E vremea să pornim, până nu se încălzește de tot.

– Încotro să pornim? întrebă Throck.

– Cum încotro? Înspre apus, bineînțeles, răspunse Kraski, pentru că tot acolo este și coasta și altceva nu mai avem nimic de făcut decât să mergem acolo.

– La coastă nu o să ajungem dacă mergem spre răsărit, răcni Pible. Iată-ne aici și gata!

– Dar cine a spus asta? întrebă Kraski.

– Nu am mers noi ieri spre răsărit toată ziua? mai zise

Pible. Tot timpul am avut impresia că este ceva greșit în drumul nostru, dar acum știu ce a fost.

Trock se uită cu mirare la tovarășul său.

— Adică, ce vrei să spui? mormăie el. Ce te face să crezi că am mers spre răsărit?

— E destul de ușor să ți-o poți dovedi. Pentru că dumnealui de colea, care se ține mai deștept decât noi toți, ne-a făcut să mergem tot spre interior de când au dezertat negrii.

Pible arătase cu mâna spre rus, care stătea cu mâinile în șolduri, uitându-se batjocoritor la ei.

— Dacă tu crezi că v-am condus într-o direcție greșită, răspunse Kraski, nu ai decât să apuci încotro crezi că este mai bine. Eu unul am să merg în direcția în care am mers și până acum, care dealtfel, este cea mai bună.

— Nu-i bună, strigă supărat Pible, și am să ți-o arăt. Ascultă aici. Când mergi spre apus soarele cade la stânga, nu-i așa?... Mai ales pe la mijlocul zilei se observă bine aceasta. Aflați de la mine, băieți, că, de când călătorim fără negri, soarele a fost într-una la dreapta noastră. Eu vedeam că este ceva nelalocul lui, dar nu am putut să-i dau de rost până acum. Este lucru simplu: am mers într-una spre răsărit.

— Pe toți sfinții, strigă Trock, așa am și făcut, și coconușul acesta crede că știe tot.

— Oii! Gewalt! gemu Bluber, și pentru dice acum să facem înapoi dija închi odată?

Drept orice răspuns, Kraski răsă cu hohote și făcu câțiva pași în direcția aleasă de el, apoi se opri.

— N-aveți decât să mergeți încotro vreți, le zise el. Dar pe drum gândiți-vă asupra faptului că ne aflăm la sud de ecuator, și prin urmare soarele trebuie să cadă ceva mai la nord... ceea ce însă nu-i schimbă vechiul obicei ca să apună tot la apus.

Bluber fu primul care a înțeles adevărul spuselor lui Kraski.

— Carl, are dreptate, zise el. Haideți, băieți, după mine. Și, cu aceste cuvinte, porni în urma rusului Pible

rămase locul, scărpinându-se în ceafă, și mai nedumerit față de această problemă încurcată, la care și Trock se gândea tot atât de adânc

În sfârșit, acesta din urmă porni după Kraski și Bluber.

-- Haide, John, zise el tovarășului său. Nu înțeleg nimic, dar mi se pare că are dreptate. Nu vezi? Au apucat tot într-acolo, unde a apus soarele aseară, unde desigur că trebuie să fie apusul.

Pibla, văzându-și părerea zguduită din temelii, se luă după Trock cu toate că nu a fost convins.

Merseră în felul acesta câteva ceasuri în șir, flămânzi, cu picioarele aprinse, străduindu-se în lungul cărării din junglă, luând-o spre apus.

De vânat ceva nici nu era vorbă, nimic nu le apăruse înainte. Iar în ceea ce privește primejdii pe care le-ar fi putut întâmpina la tot pasul, cum era să și le închipuie ei, atât de ignoranți în pădure?

Într-adevăr, cu facultățile lor lipsite de orice percepție, ar fi putut da orbeșie în cursa vreunor războinici sălbaici, sau să cadă pradă ușoară leilor și panterelor.

De aceea, la vreun ceas după amiază, pe când treceau printr-o poiană mică, auziră văjăitul unei săgeți ce trecu pe lângă urechea lui Bluber, făcându-i să se oprească îngroziți.

Evreul, dând un țipăt ascuțit de spaimă, se făcu ghem la pământ. Kraski duse arma la mână și trase.

-- Acolo, strigă el, după tufișurile acelea!

În clipa aceea, altă săgeată, dintr-o nouă direcție, veni și se înfipse în brațul său.

Pibla și Trock, mai grași și mai greoi, intrară în acțiune cu mai puțină iuteală ca și risul, dar, ca el, nu arătară nici cea mai mică urmă de frică.

-- Jos, strigă Kraski, urmându-și vorba cu fapta. Jos la pământ și trageți!

Abia se ascuseseră cei trei oameni în iarba înaltă de lângă cărare, când apărură din tufișuri vreo douăzeci de pigmei, plecați la vânatoare, dând drumul la o salvă de

săgeți ce vâjăiră pe deasupra capetelor celor lungiți acum la pământ.

Dintr-un copac din apropiere, doi ochi ageri priveau la ambuscada din poiană.

Bluber se întinse pe pânțele, cu fața îngropată în palme, carabina zăcând fără rost alături de el. Kraski, Pible și Trock, știind că se bat pentru viața lor, trăgeau într-una în banda de pigmei.

După ce căzuseră doi din ei, pigmeii se retraseră în tufișurile din marginea poienii, ce îi ascundeau de albil.

Pentru moment, ostilitățile încetară. Domnea o tăcere completă. Apoi, liniștea fu întreruptă de o voce care se auzi din frunzișul unui copac de la marginea poienii.

– Nu mai trageți până nu vă spun eu, se auzi vocea în englezește. Vă scap eu de pigmei, numaidecât.

Bluber se ridică într-un cot.

– Repede, vino, vino! strigă el. Nu împușcăm dija. Oi! Scapi-mă..., scapi-mă și-ți dau cinci lire, dacă nu vrei mai puțin!

Din copacul din care răsunase vocea se auzi un fluierat prelung și pătrunzător..., apoi urmă tăcere. Pigmeii, surprinși un moment de vocea misterioasă care izbucnise din frunzișul unui copac, încetară orice activitate, dar, după puțin, nemauzind nimic care să-i poată speria, ieșiră din tufișuri și repeziră altă salvă de săgeți spre cei patru inși ascunși în iarba din poiană.

Un alb uriaș sări de pe crengile de jos ale unui patriarh al junglei, iardin tufișul de sub copac, apăru un leu mare cu coama neagră.

– Oi! Gewalt! strigă Bluber, îngropându-și din nou fața în brațele sale.

Pigmeii rămaseră o clipă îngroziți, apoi conducătorul or strigă:

– Tarzan este, Tarzan!

Și fugiră cu toții în junglă.

– Da, Tarzan este..., Tarzan al maimuțelor! strigă el

după pigmei. Este Tarzan cu Leul de aur.

El vorbise în dialectul pigmeilor, așa că alții nu înțeleseseră nici un cuvânt. Apoi se adresă lor:

– Gomanganii au plecat, le zise el. Ridicați-vă de jos.

Toți patru se ridicară în picioare.

– Cine sunteți voi și ce căutați aici? întrebă Tarzan. Dar nu ar mai trebui să vă întreb, pentru că voi sunteți aceia care m-ați adormit, lăsându-mă pradă ușoară celui dintâi leu în trecere pe acolo.

Bluber făcu câțiva pași înainte, împiedicându-se, frecându-și palmele, zâmbind și gudurându-se.

– Oi! Oi! Domnu' Tarzan. Puntru dice dacă nu v-am cunoscut? Nici chind dija nu făceam nimic puntru dacă știam că este dumneata. Scapi-mă! Zece lire..., douăzeci, oricât, numai nu ceri prea mult! Dau chit vrei dija, al dumitale este, dar scapi-mă.

Tarzan nici nu-l ascultase, făcându-se că nu-l vede; se adresă celorlalți:

– Caut pe unul de-al vostru, zise el. Un negru anume, Luvini. Mi-a ucis soția. Unde este?

– Nu știm nimic, a răspuns Kraski. Luvini ne-a trădat și a dezertat. Soția dumitale și altă femeie albă erau, atunci în tabără cu noi. Nimeni din noi nu știe ce li s-a întâmplat. Se găseau la spatele nostru pe când noi apăram tabăra de atacul negrilor. Erau și Wazirii dumitale acolo. După ce inamicul s-a retras, am descoperit că cele două femei dispăruseră. Nu știm ce li s-a întâmplat, dar și noi le căutăm.

– Atâta mi-au spus și Wazirii mei, zise Tarzan. Dar de atunci nu l-ați mai văzut pe Luvini?

– Nu, nu l-am mai văzut, răspunse Kraski.

– Dar voi ce faceți pe aici?

– Am venit cu domnul Bluber într-o expediție științifică, răspunse unul. Am dat peste destule necazuri. Ascarii și ceilalți negri s-au revoltat și ne-au părăsit. Suntem singuri și fără nici un ajutor.

– Oi! Oi! strigă Bluber. Uite leu! Domnu', ti rog dija,

ține leul la o parte! Sunt așa de nervos!

— Nu-ți face nimic..., până nu-i spun eu, zise Tarzan

— Spune-i atunci, dija te rog, să nu facă nimic

— Unde vreți să mergeți? Întrebă Tarzan.

— Căutăm să ajungem la coasta de vest, zise Kraski, iar de aici, înapoi la Londra.

— Veniți cu mine, le zise Tarzan; probabil că voi putea să vă ajut. N-o meritați, dar nu pot să văd oameni albi murind prin jungla aceasta.

Îi urmară spre apus, iar seara poposiră la un râuleț ce curgea prin junglă. Era foarte greu pentru cei patru londonezi ca să se obișnuiască cu leul pe lângă ei... mai ales Bluber era într-o stare de groază vădită.

Și, pe când ședeau în jurul focului, mâncând ceea ce Tarzan avusese grijă să le aducă, Kraski emise ideea de a construi un adăpost oarecare împotriva fiarelor sălbatice.

— Nu-i nevoie, zise Tarzan, Are să vă păzească Jad-bal-ja. El va dormi lângă mine și ce nu aude unul din noi va auzi desigur, celălalt.

Bluber a scos un oftat adânc:

— Tarzan, a început el, pentru ~~ce~~ să nu dorm noapte ca toți oamenii? Zece lire sterline ~~nu~~ dija, dacă nu se poate mai puțin.

— Ba se poate, răspunse Tarzan zâmbind, ai să dormi fără să te coste nimic, pentru că ~~niși~~ n-o să ți se întâmple nimic, atâta timp cât te păzește Jad-bal-ja.

— Atunci pot pentru ca să zic dija "mersi" și "noapte bună!", zise evreul, mulțumit.

Și, întinzându-se pe iarbă, la câțiva pași de foc, adormi adânc, în câteva clipe. Throck și Pible îi urmară exemplul.

Rusul stătea întins aproape adormit, cu ochii întredeschiși și îi văzu pe Tarzan ridicându-se de lângă foc de unde sedea și îndreptându-se către un copac din apropiere.

Pe când se ridica în picioare, îi căzu ceva de sub pielea de peste șolduri: un săculeț de piele, bine umflat de ceea ce conținea.

Kraski nu mai era adormit acum, ci pândea fiecare mișcare a lui Tarzan: îl văzu că se oprește la mică distanță, întovărașit de Jad-bal-ja, și că se culcă.

Leul cel mare se făcu colac lângă stăpânul său și după puțin răsufierea lui regulată îl asigură pe rus că dormeau amândoi.

Atunci începu să se târască pe pământ cât mai furios, spre punguța de lângă foc.

După fiecare mișcare pe care o făcea, se oprea și se uita la cele două fiare feroce din fața lui... Amândouă donneau liniștite.

În cele din urmă, întinse mâna și apucă săculețul de piele. Trăgându-l ușor spre el, îl ascunse repede la sân.

După aceea luă drumul înapoi către locul unde se culcase la început, tot târâș și tot cu aceeași circumspecție ca și mai înainte.

Aceia se întinse la capul pe unul din brațele sale, ca și cum ar fi fost profund adormit, dar cu degetele de la cealaltă mână pipăia cu multă atenție săculețul de piele.

— La pipăit par a fi pietricele. Își murmură el, și sigur că nu sunt altceva... probabil gătețile barbare ale acestui sălbatic. Mi se pare ceva peste puțină ca fiara aceasta fioroasă să fi făcut parte vreodată din Camera lorzilor.

Deznodă încet băierile săculețului și-și vărsă în palmă câteva din presupusele pietricele din sac.

— Dumnezeule, exclamă el, briliante!

Le vărsă apoi pe toate din săculeț și nu se mai sătura privind-le - pietre mari, scânteietoare, de prima calitate - mai bine de două kilograme de briliante albe și pure, reprezentând o avere fabuloasă, la care numai gândindu-se îl apuca amețea.

— Dumnezeule! repeta el. Avera lui Cresus în propriile mele mâini.

Adună repede pietrele și le puse la loc în săculeț, uitându-se tot timpul spre Tarzan și Jadbalja; dar nici unul nu mișca.

După câteva momente, avu toate pietrele la loc și ascunse săculețul din nou în sân.

– Măine, murmură el, mâine... Ah, Doamne, cum aş mai avea curajul de a o şterge încă de pe acum!

A doua zi, cu puţin înainte de amiază, Tarzan şi cei patru londonezi se apropiară de un sat mare, bine întărit şi cu multe colibe.

Tarzan nu numai că a fost primit cu multă plăcere, dar toată lumea arăta acelaşi respect ca şi unui împărat.

Albii rămaseră uimiţi de atitudinea şefului negru şi a războinicilor lui când Tarzan fu condus în prezenţa lor.

După ce isprăviră ceremonia obişnuită de sosire şi primire, Tarzan arată pe cei patru europeni şi se adresează şefului:

– Sunt prietenii mei şi vor să ajungă la coastă fără necazuri. Trimite-i până acolo cu destui războinici ca să-i hrănească şi să-i apere în timpul călătoriei. Eu personal, Tarzan al maimuţelor, îţi cer favoarea aceasta.

– Tarzan, marele şef, nu are decât să comande, răspunse negrul.

– Bine, exclamă Tarzan, hrăneşte-i bine şi tratează-i bine. Eu am alte afaceri, aşa că nu mai stau.

– Stomacurile lor vor fi pline şi vor ajunge la coastă neatinşi, promise şeful.

După aceea, fără măcar o vorbă de adio, fără cel mai mic semn că ar fi ştiut de existenţa lor, Tarzan se depărtă de cei patru europeni, împreună cu Jad-bal-ja, Leul de aur.

CAPITOLUL XIX

Răsplata lui Kraski

Kraski avu o noapte de insomnie. Nu putea să nu se gândească, că mai curând sau mai târziu, Tarzan va descoperi pierderea pungii cu brilinate, ceea ce-l va determina să

se înapoieze și să ceară socoteală celor patru europeni cărora le acordase prietenia sa.

Astfel, odată cu zorile, pe când abia se îngâna ziua cu noaptea, se ridică de pe așternutul de iarbă uscată din coliba ce șeful i-o destinase lui și lui Bluber și ieși binișor în strada satului.

– Doamne! își murmură el. Una dintr-o mie, dacă ajung la coastă cu viață, plecând singur de aici, dar asta... și apăsă cu mâna pe săculețul cu briliante din sân..., asta merită orice sacrificiu, chiar al vieții, averea a o mie de regi. Doamne! Ce nu aş putea face cu atâta bănet în Londra, Paris sau New-York!

Ieși din sat, neobservat de nimeni, iar după câteva clipe verdeța junglei de lângă sat îl cuprinse din toate părțile pe Kraski, care dispăru pentru totdeauna din ochii tovarășilor săi.

În sat, primul care descoperi lipsa lui Kraski fu Bluber. Între aceștia doi nu era nici un fel de simpatie, dar fuseseră împinși unul către altul de nevoie, de prietenia dintre Pible și Trock.

– N-ai văzut pe Carl deja de dimineață? îi întrebă el pe cei doi pugiliști, când se adunară toți în jurul unei strachini conținând un fel de fiertură groasă fără gust, care li se servise de dimineață în loc de cafea cu lapte.

– Nu l-am văzut. Poate că doarme încă, răspunse Pible.

– Pentru dice? El nu este în colibă. Nu mai era deja când m-am trezit.

– Știe el să se îngrijească, mormăi Trock, continuând să mănânce. Poate că îl vei găsi cu vreuna din cucoanele de pe aici, adăuga el zâmbind la gluma ce o făcu pe socoteala slăbiciunii lui Kraski.

După ce terminară de mâncat, căutară să intre în legătură cu unii războinici, spre a afla când are șeful intenția să pornească spre coastă.

Se făcea târziu și Kraski tot nu apărea. Bluber începu să se neliniștească, nu atât pentru soarta rusului, cât de a sa

proprie.

Socotea că, dacă e cu putință să i se întâmple ceva lui Kraski în timpul nopții l-ar putea ajunge și pe el o soartă identică.

Când le vorbi și celorlalți doi despre această eventualitate, rămaseră pe gânduri, așa că, destul de îngrijorați, se hotărâră să ceară imediat o audiență șefului satului, spre a-i comunica dispariția tovarășului lor.

Se înțeleseră cu el cât putură mai bine, ba cu o vorbă-două din jargonul de pe coastă, ba cu puține cuvinte din dialectul negrilor, până când, în sfârșit, folosindu-se de limbajul semnelor îi transmiseră că rusul a dispăruse și că ar vrea să știe ce i s-a petrecut.

Șeful era tot atât de nedumerit ca și ei, însă institui imediat o percheziție severă în întreg satul; Kraski nu fu găsit în interiorul palisadei.

Pe la sfârșitul percheziției, negrii din sat găsiră urme de picioare, încălțate, care treceau dincolo de porțile satului și se continuau până mai încolo în junglă.

— Oi! Oi! exclamă Bluber. Nu pot pentru ca să înțeleg. S-a dus la junglă, s-a dus dîja singur în miez, de noapte. Punți dice? Era nebun?

— Doamne! strigă Throck. La ce-o mai fi făcut și asta?

— Nu vă lipsește nimic? îi întreabă Pible pe ceilalți. Poate va furat ceva.

— Oi! se văicări Bluber. Avem noi ceva bun de furat? Pentru dice? Uite pușchi și muniție..., toate este aici. Nu a luat nimic. Cum avem noi altceva mai bun dîja decît costum al meu de douăzeci de guinee?

— Dar pentru ce să fi făcut el una ca asta? se miră Pible.

— Să șui că-i lunatic și a pomit la drum în somn, opinie Throck.

Accasta fu pentru ei singura explicație mai plauzibilă în privința dispariției misterioase a lui Kraski.

O oră după aceea, pomiră toți trei spre coastă, sub protecția unei companii de războinici ai șefului.

Kraski, cu carabina atâmată de umăr și cu un revolver mare în mână dreaptă, înainta cu încăpățănare de-a lungul cărării din jungla.

Avea auzul încordat atât pentru primejdiile ce le-ar putea surprinde din dreapta, stânga și în față, cât și pentru orice semn că ar fi urmărit.

Singur în acea junglă misterioasă, suferea efectele unui coșmar de grozăvii, atât de mult încât, după fiecare kilometru parcurs, valoarea diamanților părea din ce în ce mai mică. În comparație cu greutatea prin care își dădea seama că va trece înainte de a putea spera să ajungă la coastă.

La un moment dat, în mijlocul drumului său, l-a văzut, legănându-se de-o creangă joasă, pe Histah, șarpele, dar nu a îndrăznit să-l impuste, de teamă să nu atragă atenția vreunui dintre accia care probabil îl urmăreau.

Fugind din cauza aceasta, să ocolească prin tufișul des ce creștea și de-o parte și de alta a cărării.

Rezultatul a fost, când a ajuns din nou pe cărare, dincolo de șarpe, că hainele i se sfâșiaseră și mai mult, iar tot trupul era numai înepături și zgârieturi care sângerau.

Pe deasupra, era atât ud, încât îi storceai cămașa de sudoare, iar îmbrăcămintea, de sus până jos, era plină de fumici ale căror picături furioase îl înnebuneau de durere.

Ajunș din nou pe cărare, smulse de pe el îmbrăcămintea și se puse frenetic pe lucru, să scape de insectele care-l torțurau.

Dar mulțimea de fumici era atât de mare și atât de densă, că după o vreme nu mai îndrăzni să se îmbrace. Numai armele, munițiile și săculețul cu diamante le-a mai putut smuci hoardei slăbănide, al cărei număr creștea cu repeziune: milioane după milioane, căutând să-l copleșească și să-l devore de viu.

Scuturând cum a putut mai bine hainele, pe care le luase cu el, de fumici, a pornit într-o goană nebună pe cărare, gol ca în ziua în care a fost născut.

După o jumătate de oră, sfârșit de oboseală, se împic-

dică și căzu, găfăind din greu, pe iarba umedă a junglei.

Înțelese atunci și se convinse de zădărnicia încercării sale nebunești de a ajunge singur până la coastă.

Își dădea seama de aceasta acum cu mult mai bine decât ar fi făcut-o în alte împrejurări, deoarece nu există nimic pe lume care să poată paraliza curajul și încrederea în sine a omului civilizat mai mult decât faptul că rămâne fără îmbrăcăminte.

Oricât de neînsemnată ar fi fost protecția oferită de hainele sfâșiate în bucăți, pe care le aruncase, simțea lipsa lor mai mult decât dacă și-ar fi pierdut armele și munițiile...: noi suntem robiți obiceiului și celorce ne înconjoară.

Prin urmare, omul care se furișa în frică de-a lungul cărării din junglă era un alt Kraski..., un Kraski îngrozit, condamnat la insucces.

Apucându-l noaptea, se urcă într-un copac mare, ghemuindu-se flămând și înfrigurat, să doarmă la furca unei crengi, pe când carnivorii sălbatici urlau, răcneau, tușeau, mârâiau prin întunericul junglei din jurul lui.

Se trezea la intervale scurte, tremurând de spaimă; după ce adormea din nou sleit de oboseală, nu se putea odihni din cauza viselor oribile generate de vreun răcnet neașteptat.

Astfel lungile ore ale unei nopți îngrozitoare, se scurgeau încet, de i se părea că zorile zilei nu vor mai veni niciodată.

Dimineța Kraski porni din nou la drum anevoios, spre vest.

Zdrobit de spaimă, de oboseală și de durere, într-o stare vecină cu inconștiența, se târa înainte, slăbind văzând cu ochii, din ceas în ceas, pentru că nu mâncase nici nu băuse nimic de când dezertase de lângă camarazii săi, de mai bine de treizeci de ceasuri.

Era aproape de amiază. Kraski mergea încet, cu popasuri dese ca să se odihnească.

În timpul unuia dintre aceste popasuri, simțurile-i amorțite îi transmiseră cu insistență faptul că de undeva din

apropiere se auzeau voci omenești.

Se scutură din toată făptura, căutând să-și concentreze puterile sfârșite.

A ascultat cu toată atenția și, după puțin, s-a ridicat cu o vigoare reânnoită.

Nu încăpea nici o îndoială: auzise voci omenești la o mică distanță mai încolo..., nu voci de indigeni, ci voci ale unor europeni.

Cu toate acestea, simțul prudenței nu-l părăsise, așa că se furișă cu băgare de seamă pe cărare, până când la o colitură a ei văzu înaintea lui un luminiș împestrat de copacii care crescuseră pe malurile unui râuleț noroios.

Aproape de malul râulețului se afla o colibă mică, acoperită cu stuf și iarbă, împrejmuită de un gard rudimentar, apărută pe dinanfară de niște tufișuri mărăcinoase.

Vocile pe care le auzise veneau dinspre colibă, iar acum, după ce se apropiase, distinse destul de limpede vocea unei femei, protestând mânioasă, căreia-i răspundea o voce groasă de bărbat.

Încet, încet, ochii lui Carl Kraski se holbară de uimire, dar și de teamă, pentru că vocile pe care le auzise erau: una a mortului Esteban Miranda și cealaltă a dispărutei Flora Hawkes, pe care o crezuse moartă de mult.

Carl Kraski nu se împăcase niciodată cu credința în fenomene supranaturale. Fenomenele nu au nevoie de colibe și de întărituri. Posesorii acestor voci erau vii - materiali - ca și el.

A pornit spre colibă, iar ura contra lui Esteban și gelozia erau aproape uitate, față de bucuria de a fi din nou în compania ființelor de un neam cu el.

De abia apucase să înainteze câțiva pași, când auzi din nou vocea de femeie și își dădu seama de goliciunea lui.

S-a oprit gânditor, uitându-se în jur, iar după câteva clipe era foarte ocupat cu fabricarea unui fel de fustă din iarba lungă și lată din poiană, pe care și-o atârna de mijloc cu o frânghiuță, tot din fire de iarbă răsucite.

După aceea, simțind că-i revine într-o oarecare măsură încrederea în sine, a pornit înainte spre colibă.

Temându-se că s-ar putea să nu-l recunoască de la început și luându-l drept inamic, să-l atace, îl strigă pe Esteban pe nume, înainte de a ajunge la intrarea colibei.

Spaniolul ieși imediat urmat de fată. Dacă Kraski nu i-ar fi auzit voca mai înainte și nu l-ar fi recunoscut în felul acesta, l-ar fi luat drept Tarzan, atât de mare era asemănarea între ei.

Atât Esteban cât și Flora rămaseră în loc, privind lung la bizara apariție.

– Nu mă cunoașteți? întrebă Kraski. Sunt Carl... Carl Kraski. Dumneata mă cunoști Flora.

– Carl! exclamă fata.

Și porni spre ruș, dar spaniolul o apucă de mână și o reținu în loc.

– Ce cauți aici, Kraski? îl întrebă Esteban cu un ton mânios.

– Caut să ajung la coastă, răspunse rusul. Sunt aproape mort de foame și de oboseală.

– Drumul spre coastă este pe-acolo, zise spaniolul, indicând cărarea spre apus. Ia-o la picioar, Kraski, că pe aici nu-i bine de tine.

– Cum, mă gonești fără să-mi dai ceva de mâncare și puțină apă? întrebă Kraski.

– Uite acolo apă destulă, zise Esteban, arătându-i râul, iar jungla este plină de-ale mâncării, numai că trebuie să fii destul de inteligent și de capabil să-ți găsești hrana.

– Dar bine, cum îl gonești așa? strigă fata. Nu-mi închipuiam că poți fi atât de crud.

Apoi adăugă adresându-se rusului:

– Carl, nu pleca! Scapă-mă! Scapă-mă de fiara aceasta.

– Dă-te la o parte atunci! strigă Kraski.

Smucindu-se fata din mâinile lui Miranda, rusul ochi cu revolverul și trase în pieptul spaniolului.

Glonțul nu-și nimeri ținta: cartușul gol se înțepeni în

rejector.

După ce Kraski trase din nou fără rezultat, se uită la armă și, văzându-i inutilitatea, o asvârli cât colo.

Apoi, în timp ce el dădea zor să-și ia pușca de pe umăr și s-o îndrepte spre Esteban, acesta își ridică sulița, pe care învățase s-o mânuiască, și, mai înainte ca rusul să poată apăsa pe trăgaciul armei, spaniolul repezi arma primitivă în pieptul adversarului său.

Carl Kraski se prăbuși mort la pământ, fără nici un geamăt măcar, drept lângă picioarele dușmanului și rivalului său.

Femeia pe care fiecare în felul lui egoist și brutal o iubea, căzu jos, suspinând în durerea unei disperări adânci.

Văzând dușmanul mort, Esteban se apropie de cadavrul lui Kraski, din care-și scoase sulița, apoi luă armele mortului, împreună cu munițiile.

Cu acest prilej, a dat cu ochii de săculețul din piele pe care Kraski și-l atârmasese de mijloc cu ajutorul sforii de iarbă împletit cu câteva minute mai înainte ca să-i susțină fusta de iarbă

Pipăi sacul și încercă să ghicească natura conținutului; în cele din urmă, ajunse la concluzia că înăuntru este tot muniție.

Nu o examinează însă mai de aproape decât după ce duse armele mortului în colibă, unde o luase și pe fată, care acum plângea ghemuită într-un colț.

– Bietul Carl! Sărmanul Carl! gемеа ea într-una.

Apoi întorcându-se deodată spre spaniol:

– Fiară! strigă ea.

– Da, răspunse el râzând. Sunt o fiară. Sunt Tarzan al maimuțelor și scârbosul de rus a îndrăznit să-mi spună Esteban.

Sunt Tarzan al maimuțelor! repeta el mereu, strigând din ce în ce mai tare. Cine îndrăznește să-mi spună altfel..., îl voi uide. Le arăt eu! Le voi arăta eu lor!, erau cuvintele pe care Tarzan le repeta ca un refren.

Fata se uită la el cu ochi mari, pătrunzători și se cutremură.

— E nebun, murmura ea, curat nebun! Doamne..., singură în junglă cu un maniac!

Într-adevăr, într-un fel Esteban Miranda era nebun..., lovit de nebunia artistului care trăiește rolul pe care-l joacă. Iar Esteban Miranda jucase de multă vreme rolul și atâta de bine ajunsese să-l interpreteze, că se credea acum, cu adevărat Tarzan.

În aparență, ca exterior, ar fi putut înșela chiar pe cel mai bun prieten al lui Tarzan.

Totuși, era departe de a avea firea nobilă a acestuia: sub formele dumnezeiești a spaniolului se ascundea o inimă de câine și sufletul unui mișel.

— Aș fi furat-o pe nevasta lui Tarzan, mormăia el. A lui Tarzan! Ai văzut, reâncepu el adresându-se fetei, cum l-am ucis dintr-o singură aruncătură de lance? Puteai tu oare să iubești un slăbănog ca el, față de iubirea care ți-o acorda Tarzan?

— Mi-e scârbă de tine, zise fata. Ești o adevărată fiară. Ești mai rău decât o fiară.

— Cu toate acestea, ești a mea, zise spaniolul, și niciodată nu vei fi a altuia..., mai curând te-aș ucide... Ia să vedem ce are rusul în săculețul de piele; parcă ar fi destulă pulbere și gloanțe să ucidă un regiment întreg.

Cu aceste cuvinte, dezlegă curelele pungii și vărsă o mică parte din conținut pe podeaua de lut a colibeii.

Când pietrele strălucitoare se rostogoliră, scânteind prin fața privirilor lor uimite, fata a scos o exclamație surdă de nedumerire.

— Maica Domnului! Îngână spaniolul. Numai diamante și briliante!

— Cu sutele, murmură fata. De unde le-o fi luat oare?

— Nu știu și puțin îmi pasă, strigă Esteban. Acum sunt ale mele. Ale mele!... Sunt bogat acum! Iar tu, Flora, dacă vrei să fii fată bună, voi împărți averea cu tine.

Ochii Florei Hawkes scânteiară. În pieptul ei se redeşteptase nelipsita lăcomie de care era dominată.

Pe lângă aceasta, tot atât de puternic o domina ura împotriva spaniolului.

El nu avea de unde şi cum să ştie că, pentru posesia acestor nestemate, se cristalizase pe loc în capul ei o hotărâre pe care o nutrea de mai demult, şi anume să-l ucidă pe spaniol în timpul somnului.

Până acum îi fusese frică să rămână singură în junglă, dar de astă dată dorinţa de a poseda această avere colosală, îi învinse orice groază.

Tarzan, cutreierând jungla cu agilitatea-i specifică, dădu de armele mai multor cete de "băieţi" de pe coastă şi de ale sclavilor arabilor ucişi.

Ajungându-i pe fiecare - în căutarea lui Luvini - îi determina să-i spună adevărul, lăsându-i apoi îngroziţi până în măduva oaselor.

Cu toate acestea, fiecare negru, până la unul, îi povestise acelaşi lucru.

Nimeni nu-l mai văzuse pe Luvini din noaptea luptei şi a focului care arsele satul. Majoritatea opina că Luvini trebuie să fi scăpat din sat cu altă ceată decât a lor.

Tarzan fusese atât de preocupat în ultimele zile cu necazurile sale şi cu căutarea negrilor, neglijase alte lucruri mai mici, că scăpase din vedere şi lipsa săculeţului cu diamante.

De fapt, uitase cu totul de ele, când într-o zi, dintr-un simplu capriciu îşi aduse aminte de ele şi tot în clipa aceea îşi dădu seama că nu le mai are.

Însă când şi unde le pierduse şi în ce anume împrejurări, nu-şi putea aminti nicidecum.

- Ticăloşii aceia de europeni, murmura el adresându-se lui Jad-bal-ja. Ei trebuie să le fi luat.

Şi atunci, odată cu acest gând, cicatricea de pe frunte i s-a făcut roşie ca para focului, iar în piept îl înecă o mânie

îndreptătită împotriva perfidiei și ingratitudinii oamenilor pe care îi ajutase.

– Haide, zise el Leului de aur, să căutăm și pe aceia. În timpul cât îl căutăm pe Luvini.

Astfel se făcu că în timpul unui popas de amiază. Pible Trock și Bluber, care abia apucaseră să parcurgă o mică parte din distanța până la coastă, rămaseră încremniți să-l vadă pe Tarzan venind mejestuos spre ei, iar alături de el pășind tot atât de majestuos un leu mare cu coama neagră.

Tarzan nici nu luă în seamă urările cu care ei îl întâmpinară, ci se apropie în tăcere și se opri în fața lor cu brațele încrucișate pe piept.

Pe figura lui se putea citi clar o expresie de vinovăție, care făcu să-i treacă lui Bluber un fior rece prin șira spinării, iar cei doi pugiliști să se facă albi ca varul.

– Ce este? Ce s-a mai întâmplat? Am greșit cu ceva? întrebă cu toții în cor.

– Am venit după săculețul cu pietre pe care mi l-ați luat, răspunse Tarzan simplu.

Fiecare din cei trei privea bănuitor spre ceilalți doi.

– Nu pot pentru ca să înțeleg nimic, domnu` Tarzan, începu Bluber, frecându-și palmele. Pentru dice, dacă este cunva greșală.

Se poate..., a început el din nou, dar aici s-a oprit și a aruncat o privire furișă și bănuitoare spre Pible și Trock.

– Nu știu nimic despre nici un sac cu pietre, zise Pible..., în tot cazul aş putea să afirm că nu aş avea încredere în nici un evreu.

– Eu nu am încredere în niciunul din voi, replică Tarzan. Vă acord un sfert de minut ca să scoateți săculețul cu pietre..., altfel, vă caut până la piele.

– Zic și zău! strigă Bluber, numaidechit sunt gata și poți pentru ca să mă cauți. Pentru dice, domnu` Tarzan, cu nu iau nimic dija de la dumneata.

– Nu-i afacere curată, mormăi Throck. Nu am nimic de-al dumitale și sunt sigur că nici ceilalți doi nu ți-au luat

nimic.

– Unde vă este celălalt tovarăș? întrebă Tarzan.

– Cine, Kraski? A dispărut în aceeași noapte când ne-ai adus în sat. De-atunci nu l-am mai văzut. Acum înțeleg eu totul. El trebuie să fi luat săculețul cu pietre! Da, desigur! Noi ne căznim de atunci să știm pentru ce a plecat, dar acum s-a lămurit totul.

– Da, desigur, exclamă Pible, nici nu se poate altfel.

– Oi! Cum? Și noi nu am știut nimic dîja!

– În sfârșit, tot am să vă caut, zise Tarzan.

Îl chemă după aceea pe vâtaful călăuzelor și, explicându-i ce dorea, toți trei albi au fost dezbrăcați și căutați cu minuțiozitate.

Până și micile lor bagaje au fost răscolite de sus până jos, dar săculețul tot nu se găsi.

Atunci Tarzan, fără o singură vorbă, porni înapoi în junglă și după câteva clipe, atât negrii, cât și cei trei europeni văzură oceanul de frunze al junglei înghițindu-l împreună cu Leul de aur.

– Vai de capul lui Kraski! exclamă Pible.

– Dar ce vă închipuiți voi că ar face el cu un săculeț de piatră? întrebă Throck. Trebuie să fi fost țișnit, de l-a luat.

– Țicnit? Pentru dice? În toată Africa nu este alte pietre dîja pentru Kraski. Cum? Să fugă singur în junglă, dacă nu a furat diamante? Zic și zău.

Pible și Throck se uitară la el cu mirare.

– Canalia de rus! exclamă cel dintâi. Ați văzut cum ne-a tras chiulul?...

– Ba poate că ne-a scăpat viața fugind de noi, zise Throck. Ce ne făceam noi, dacă ăsta găsea diamantele la el? O pășeam cu toții, pentru că nu ne-ar fi crezut că nu am fost și noi amestecați, iar Kraski l-ar fi lăsat să ne facă ce vrea, fără să ne ajute cu vreo vorbă.

– Tare aș vrea să-l găsească! exclamă Pible.

Rămaseră din nou tăcuți și îngrijorați, când văzură pe Tarzan reapărând din junglă.

El însă, nici nu-i luă în seamă pe albi, ci merse direct la vâtaf, cu care a stat de vorbă câteva minute. Apoi plecă din nou.

Îndrumându-se după informația primită de la vâtaf, porni prin pădure spre satul din care fugise Kraski.

Mergea repede, lăsându-l pe Jadbajla în urmă; străbătu distanța până la sat într-un timp destul de scurt, pentru că mergea aproape în linie dreaptă printre copaci, drum neâmpiedicat de tufișurile de jos din junglă.

La poarta satului, prinse urma lui Kraski: urmă aproape ștearsă, totuși, destul de vizibilă pentru ochii lui ageri.

Cu pași sprinteni își coordonă drumul după ea, deoarece Kraski se ținuse cu încăpățănare pe drumul deschis care mergea în direcție vestică.

Soarele aproape că se ascunsese pe după vârfurile copacilor dinspre apus.

Tarzan a ajuns pe neașteptate în poiana de lângă pâraiașul cel tulbure pe al cărui mal era o colibă rudimentară, înconjurată de un garduleț și o căsuță de mărăcini.

S-a oprit, a ascultat și a mirosit aerul cu nările lui sensibile, apoi, fără să facă cel mai mic zgomot, a traversat luminișul spre colibă.

În iarbă, aproape de ușa colibei, zăcea întins cadavrul unui alb, pe care Tarzan îl recunoscuse dintr-o privire: era al aceluia pe care-l căuta.

Tot în clipa aceea, își dădu seama și cât de zadarnic ar fi fost să mai caute săculețul cu diamante asupra mortului.

De aici se putea trage foarte ușor concluzia că săculețul trebuia să fie acum în posesia aceluia care-l ucisese pe rus. O examinare rapidă, îl încredință că avusese dreptate în privința lipsei diamantelor.

Atât în colibă, cât și afară erau destule indicii că de foarte scurt timp au fost acolo un bărbat și o femeie.

Urma mirosului cel dintâi se potrivea de minune cu a ființei care-l ucisese pe Gob, maimuța cea mare, și-l vânase pe Bara, cerbul, în ținuturile rezervate lui Tarzan.

Dar femeia... cine putea fi ea? Evident, după toate indicațiile urmelor ei, trebuia să fi avut picioarele foarte oboseite, rănite chiar, pentru că, în loc de ghețe, mergea cu ele înfășurate în cârpe.

Tarzan se ținu după urma bărbatului și a femeii, care-l duse la colibă, înainte în adâncul junglei. Cu cât înainta, cu atât se vedea mai lămurit că femeia rămânea în urmă și că începuse să șchioapăte din ce în ce mai rău.

Înaintarea ei prin junglă era foarte înceată, iar Tarzan putea să vadă, ca și cum ar fi fost de față, că bărbatul nu o aștepta.

Dimpotrivă, în unele locuri, o distanță destul de mare îi despărțise.

Și chiar așa a și fost, pentru că Esteban mergea cu mult înaintea Florei Hawkes, care nu se mai putea ține, de oboseală, pe picioarele ei plină de răni și însângerate.

— Așteaptă-mă și pe mine, Esteban! se ruga ea. Nu mă părăsi. Nu mă lăsa singură în jungla aceasta îngrozitoare.

— Ține-te atunci după mine, mormăi spaniolul. Ce crezi tu, că cu această avere asupra mea, am de gând să aștept toată viața aici în junglă ca să vină cineva să mi-o ia? Nu fac prostia asta ei merg spre coastă cât mai repede. Dacă poți să mergi și tu odată cu mine, bine; de nu, nu am ce-ți face.

— Dar cum o să mă părăsești așa? Poți tu, Esteban, să fii atât de crud, mai crud decât o fiară, mai ales după tot ce m-ai silit să fac pentru tine?

Spaniolul începu să râdă cu hohote. Și răsă cu poftă de gluma dezgustătoare.

— Nu mai ești acum nimic pentru mine, zise el, doar o mânășă veche. Cu acestea, adăugă el arătându-i săculețul cu diamante, pot să cumpăr cele mai faine mânuși din capitalele lumii întregi..., mânuși noi.

— Esteban, Esteban, strigă ea din urmă, stai puțin, stai să vin și eu! Nu mai pot merge deloc. Vino înapoi și nu mă lăsa să mor pe aici!

Dar drept orice răspuns, spaniolul începu să rădă din nou, iar la o cotitură a cărării, pierzându-l din vedere, Flora Hawkes căzu la pământ, istovită și fără nici o speranță.

CAPITOLUL XX

Înviată din morți

În noaptea aceea, Esteban își întocmi tabăra sa singuratic, alături de cărarea din junglă, care de la o vreme urma cotiturile unei albie de râu ce dispăruse demult, iar pe al cărui fond tot mai curgea o dâră îngustă de apă, care-i dădea spaniolului ceea ce-și dorea mai mult pe lume în momentele acelea.

Obsesia care pusese stăpânire pe el, că ar fi cu adevărat Tarzan al maimuțelor, îl îmbărbăta cu un curaj fals, așa că ajunsese să poposească singur, fără să mai recurgă la nici un fel de protecție artificială.

Chiar întâmplarea îl favorizase în privința asta, pentru că nici o fiară nu cerceta locurile acelea, ca să fi dat peste el în împrejurări și momente de îndrăzneală.

În timpul cât Flora Hawkes a fost cu el, construisese totdeauna adăposturi pentru ea, dar acum, după ce o părăsise și era din nou singur, nu ar fi putut să se gândească în rolul ce și-l însușise, la un act atât de laș ca acela de a-și construi măcar o căsuță de mărăcini, ca apărare în întunericul nopții.

Aprinsese un foc, pentru că a avut norocul să vâneze un animal mic și nu ajunsese încă să-și închipuie măcar că i-ar fi plăcut carnea curdă.

După ce a devorat atâta carne ca să se sature și după ce-și potoli setea în dâra de apă din apropiere, s-a întors la foc și, scoțând dinăuntru pieii de leopard de pe șolduri punga cu diamante, o deschise și vărsă în palmă un pumn întreg din acele nestemate.

Lumina pâlpâitoare a focului jucând asupra lor le făcu

să strălucească în mii de raze scânteietoare în întunericul din jur.

Tot făcându-le să curgă dintr-o palmă în alta, spaniolul văzu, în acel joc frumos de lumini, imagini ale unui viitor închisut - putere, lux, femei frumoase, confort - tot ce putea cumpăra un bărbat o avere mare.

Cu ochii închiși numai pe jumătate, visa la idealul care va răstoli lumea întregă spre a-l obține: femeia viselor sale, pe care o căutase întotdeauna..., femeia viselor sale pe care nu o găisise până acum, tovarăsa demnă de acel Esteban Mirande, care își închipuia, el că este.

Dacă puțin, cum privea prin rețelele negre ce umbreau pleoapele întredeschise, a avut impresia că vede înaintea lui, la lumina fâlfâitoare a focului din tabără, o materializare vagă a ființei viselor sale: făptura unei femei într-un vestmânt alb, diafan, părând că planează, spre el, la nivelul luminii focului ce bătea spre malul râului.

Era ciudat de tot cum persista acea vedenie. Esteban închise strâns ochii, apoi îi deschise din nou..., o dungă numai, dar vedenia era tot acolo, după cum fusese și mai înainte de a închide ochii.

Atunci îi deschise de tot... dar silueta feminină tot plutea încă prin aer spre el. Se făcu deodată alb ca varul.

- Maica Domnului! strigă el. Este Flora. A murit și acum mă urmărește fantoma ei!

Cu privirea ținută într-acolo, se ridică încet în picioare, ca să întâmpine apariția care-i vorbea blând, duios:

- Tu ești sufletul din sufletul meu!

Își dădu seama imediat că nu e fantomă, nici Flora..., dar cine-ar fi putut să fie?..

Cine era apariția aceasta atât de încântătoare, singură în ținuturile sălbatice de acolo?

Umbra cobora acum foarte încet malul, venind spre el. Esteban puse repede diamantele înapoi în punga, ce o ascunse sub pielea de leopard de pe el. Iar fata se apropia într-una cu brațele întinse.

– Scumpul meu, iubitul meu! spunea ea. Nu te mai prefăce că nu mă cunoști!

Era acum destul de aproape de el; ca să-i poată vedea sânii ridicându-se și coborându-se precipitat, precum și buzele tremurând de iubire și pasiune.

Copleșit atunci de valul puternic al unei dorinți fiebinte, Esteban păși cu brațele deschise, s-o primească și s-o zdrobească la pieptul lui.

Ținându-se după urma femeii și a bărbatului care o întovărășea, Tarzan mergea agale pe cărarea din pădure, știind că nu era nevoie să se grăbească pentru a-i ajunge pe cei doi albi.

Pe de altă parte, mai voia ca Jad-bal-ja să aibă timpul necesar să-și ajungă stăpânul.

Nu a fost deci, nicidecum surprins să găsească în mijlocul drumului său o femeie căzută aproape în nesimțire. Îngenunchind lângă ea, îi puse ușor o mână pe umăr, ceea ce o făcu să scoată un țipăt de spaimă.

– Doamne! strigă ea. S-a sfârșit, de-acum!

– Nu ai nici o teamă, îi zise Tarzan. Nu ești în primejdie. Eu nu îți fac rău.

Femeia întoarse capul și se uită la el. La început îl luă drept Esteban.

– Te-ai întors să mă scapi de aici, Esteban? întrebă ea.

– Esteban! exclamă el. Eu nu sunt Esteban. Nu mă cheamă așa.

Atunci Flora îl recunoscuse.

– Lord Greystoke! strigă ea. Dumneata ești cu adevărat?

– Da, zise el. Dar dumneata cine ești?

– Eu sunt Flora Hawkes. Am fost camerista lady-ei Greystoke.

– Mi-aduc aminte, dar ce faci pe aici?

– Mi-e frică să-ți spun. Mi-e frică de mânia dumitale.

– Spune-mi! porunci el. Ar trebui să știi, Flora, că eu nu mă ating de femei.

– Am venit să luăm aur din comoara Oparului, zise ea. Dar cred că știi aceasta.

– Nu știu nimic, răspunse el. Vrei să spui că ai fost și tu cu europenii aceia care m-au narcotizat și pe urmă m-au părăsit lăsându-mă în tabăra lor?

– Da, iar după aceea am luat aurul, însă dumneata ai venit cu Wazirii și ți l-ai luat.

– N-am venit cu nici un Wazir și nu am luat nimic de la voi. Nu te înțeleg deloc.

Acum era rândul Florei să rămână surprinsă, deoarece știa că Tarzan nu minte niciodată.

– Ne-am pierdut unii de alții, adăuga ea repede, după ce oamenii noștri s-au răzvrătit. Esteban m-a furat de lângă ceilalți, iar, după o vreme ne-a regăsit Kraski, adică rusul. A venit cu un săculeț plin cu diamante și atunci Esteban l-a ucis și i-a luat săculețul.

Venise acum și rândul lui Tarzan să se mire.

– Atunci Esteban este bărbatul care e cu dumneata?

– Da, răspunse ea, dar m-a părăsit. Nu mai pot să merg cu picioarele pline de răni. A plecat și m-a lăsat aici să mor, luând diamantele cu el.

– O să-l găsim, zise Tarzan. Haide!

– Dar nu pot să umblu deloc.

– N-are a face, zise el.

Și, aplecându-se, o luă de mijloc, aruncând-o pe umărul său. Apoi plecă după Esteban, ducând fata cu ușurință.

– Apa nu-i departe, zise el: iar tot ce ai nevoie este apă. Te va răcori și te va face să-ți vii în fire, dându-ți putere. Cred, de asemenea că voi fi în stare să-ți procur și ceva de mâncare.

– Pentru ce sunteți atât de bun cu mine? întreba Flora.

– Pentru că ești femeie. Nu aş avea inima să te las la o moarte sigură în junglă.

În loc de orice răspuns, Flora Hawkes nu putu decât să se roage, printre sughițuri și suspine, de iertare pentru tot răul pe care i-l făcuse.

După o vreme, se făcu întuneric bine, dar ei tot mergeau înainte, pe cărarea tăcută. până când Tarzan zări în depărtare reflexul unui foculeț.

– Cred că vom da în curând peste prietenul tău, i-a șoptit el Florei. Ai grijă și nu să nu faci zgomot.

După două-trei minute, urechile lui agere prinseseră sunetul unor voci. Se opri și o ajută pe fată să se mențină în picioare.

– Dacă nu poți să mergi după mine, zisc el, așteaptă aici. Nu vreau să-mi scape. Mă voi înapoia și eu după aceea. Dar, de poți veni cât de încet după mine, atunci vino!

Cu aceste cuvinte, o lăsă acolo și pormi cu băgare de seamă înainte, spre lumina pe care o văzuse și vocile pe care le auzise.

O auzea pe Flora Hawkes târându-se în urma lui. Evident că ea nu se împăca cu gândul de a fi lăsată singură noaptea în junglă.

Simultan Tarzan mai auzi și un scâncet prelung, ușor, la câțiva pași spre dreapta.

– Jad-bal-ja, șopti el foarte încet.

Apoi:

– La picior, la picior!

Un leu mare se apropie de el: iar Flora Hawkes, înăbușindu-și un țipăt, se repezi la Tarzan, apucându-l cu brațele amândouă.

– Tăcere, șopti el; leul nu o să-ți facă nimic.

După câteva clipe, ajunseră toți trei la marginea malului râului cu albia seacă și, ascunși în iarba înaltă, priviră în tabăra de jos.

Care nu fu consternarea lui Tarzan, văzând acolo un duplicat al persoanei sale, stâns lângă mal, iar o femeie, învăluită într-un văl alb, apropiindu-se cu brațele deschise de acela.

Îi auzi chiar și cuvintele: cuvinte dulci de iubire..., iar la sunetul acelei voci și la mirosul pe care un vânt rătăcit îl aduse pe neașteptate la nările sale, fu copleșit de un amestec

bizar de emoții: fericire, disperare, furie, iubire și ură.

Îl văzu și pe bărbatul de lângă foc pășind înainte, cu brațele deschise, ca să strângă femeia la pieptul său. Și atunci, dând la o parte iarba, Tarzan păși spre marginea marelui și făcu să răsunе toată jungla de un singur cuvânt:

„— Jane.... tu ești? Ce minune cerească!

Femeia rămase locului, uimită, uitându-se mai întâi la bărbatul pe care era să-l îmbrățișeze și care acum se retrăgea cu ințeles din fața ei, iar după aceea își întoarse privirile spre Tarzan... Își trecu degetele peste frunte și se uită din nou la Esteban, dar acesta nu mai era acolo.

Clătănându-se pe picioare de emoție, făcu un pas șovăitor spre Tarzan, strigându-i:

„— Dumnezeu! ce înseamnă asta? Cine ești tu, și dacă tu ești Tarzan, cine e celălalt?

— Eu sunt Tarzan, Jane, zise el simplu.

Ea se uită la el și-o văzu și pe Flora Hawkes, apropiindu-se ei.

— Da, zise ea, văd că ești Tarzan. Te-am văzut și când ai fugit în junglă cu Flora Hawkes. Nu pot să înțeleg, John, asemenea purtare. Nu pot să cred că tu, chiar dacă ai suferit un accident la cap, ai fi putut face așa ceva.

— Cum? Am fugit cu în junglă cu Flora Hawkes? întrebă el cu o mirare care se vedea bine că nu este prefăcută.

— Te-am văzut, zise Jane.

Atunci Tarzan se uită întrebător la Flora.

— Iată un lucru pe care nu îl înțeleg, zise el.

— Esteban a fugit cu mine în junglă, lady Greystoke, explică fata. Și tot el a fost acela care era să-ți înșele ochii încă o dată. Dar dumnealui este cu adevărat lordul Greystoke. Celălalt era un impostor, un șarlatan, care m-a părăsit și m-a lăsat să mor în junglă. Dacă nu mă găsea lordul Greystoke, acum câteva ceasuri, poate că aș fi fost moartă.

Lady Greystoke făcu vreo doi pași, clătănându-se spre soțul ei.

– Ah, John! zise ea. Am știut că nu puteai să fii tu acela. Așa-mi spunea inima mea, dar ochii mă înșelaseră. Iute! adăugă ea. Șarlatanul acela trebuie prins. Grăbește-te, John, până nu scapă!

– Lasă-l, zise el. Oricât de mult aș vrea să pun mâna pe spaniol, precum și pe ceea ce mi-a furat, tot nu te-aș mai lăsa singură în junglă.

– Dar nu îl ai pe Jad-bal-ja? Ai uitat de el?

– Adevărat, exclamă Tarzan, uitasem de el cu totul!

Și întorcându-se spre leu, îi arătă cu mâna în direcția în care fugise Esteban.

– Aport, Jad-bal-ja! zise el.

Leul porni dintr-o săritură pe urma vânatului său.

– Are să-l omoare? întrebă Floră cutremurându-se, cu toate că în adâncul inimii, se bucura de soarta bine meritată ce-l amenința pe spaniol.

– Nu-l va omori, răspunse Tarzan al maimuțelor. Poate că îl va chinui puțin, dar îl va aduce aici de viu, dacă va fi cu putință.

După aceea, ca și cum ar fi uitat cu desăvârșire de soarta celui fugit, se întoarse spre soția sa.

– Jane, zise el. Usula mi-a spus că ai murit. Zicea că ți-a găsit corpul carbonizat în satul arabilor și că l-au îngropat acolo. Cum se face că ești vie și sănătoasă? De atunci am cutreierat jungla în căutarea lui Luvini, spre a răzbuna moartea ta. Poate că-i mai bine că nu l-am găsit.

– Nu l-ai mai fi putut găsi niciodată, răspunse Jane Clayton, dar nu înțeleg de unde vine Usula să-ți spună că mi-a găsit corpul și l-a îngropat.

– Unii prizonieri făcuți de ei, i-au relatat lui Luvini, după ce te-a adus în sat, te-a legat de mâini și de picioare, iar după aceea de un țărș în coliba unui arab, lângă porțile satului. După ce satul a fost distrus de flăcări, Usula s-a întors cu ceilalți Waziri să te caute, iar un prizonier i-a arătat coliba în care ai fost legată, lângă ruinele căreia s-au găsit rămășițele carbonizate ale unui corp omenesc.

– Ah! exclamă lady Greystoke. Acum înțeleg totul. Luvini m-a legat la început de mâini și de picioare și m-a prizonit de un țăruș, dar mai târziu a venit în colibă și m-a dezlegat. Tot atunci s-a legat de mine...; nu știu cât timp ne-am luptat, dar eram atât de preocupați de lupta noastră, că nici unul nu am observat că satul s-a aprins și arde cu totul.

Pe când mă luptam cu înverșunare, povestea Jane, am zărit un cuțit la cingătoarea lui și atunci m-am lăsat prinsă și, când m-a apucat în brațe, i-am smucit cuțitul din teacă și i l-am înșept în spate, sub umărul stâng..., acesta i-a fost sfârșitul. A căzut pe pardoseala colibei fără viață. Aproape în același timp, spatele și acoperișul colibei izbucniră în flăcări. Pe de altă parte eram aproape goală, pentru că toată îmbrăcămintea îmi fusese ruptă în toiul luptei. Am văzut într-un cui din peretele colibei halatul și voalul alb ale unui arab. L-am luat repede și, înfășurându-mă în el, am ieșit pe stradă.

Toate colibecele erau în flăcări, iar pe poarta satului am văzut dispărând ultimii negri. În dreapta mea era o porțiune din palisadă ce nu luase încă foc. De căutam să scap în junglă pe poartă, ar fi fost să cad direct în mâinile dușmanilor, așa că am sărit cum am putut peste palisadă, intrând în junglă nevăzută de nimeni.

După câteva clipe, Jane a continuat:

– Am avut destule greutăți ca să pot da ocol diferitelor bande de negri care scăpaseră din sat. O parte din timp am pierdut-o căutându-i pe Waziri, iar restul timpului a trebuit să stau ascunsă. Adineaori mă odihneam într-un copac, cam la un kilometru de aici, când am văzut lumina focului acestui om și m-am apropiat să cercetez. Am rămas înlemnită de bucurie, descoperind, după cum îmi închipuiam, că am dat peste Tarzan.

– A fost, deci, corpul lui Luvini, și nu al tău, acela pe care l-au îngropat, nu-i așa? zise Tarzan.

– Da, răspunse Jane, iar acela care a fugit cu Flora a

fost omul care ne-a scăpat nouă adincaori, nu tu, cum crezusem eu.

Flora Hawkes, care auzise toată convoiurea, interveni cu o nouă lămurire:

– Esteban a fost atunci, cel care a venit cu Wazirii și ne-a furat aurul din tabără. I-a prostit pe oamenii noștri și tot așa trebuie să fi făcut și cu Wazirii dv.

– Putea să prostească pe oricine, dacă a fost în stare să mă înșele pe mine chiar, zise Jane Clayton. Nu mă îndoiesc că aş fi descoperit înșelăciunea după câteva clipe; dar la lumina slabă a focului și influențată de bucuria cea mare de a revedea pe lordul Greystoke, a fost firesc să cred numaidecât ceea ce nu ar fi trebuit să cred.

Tarzan își trecu degetele prin părul-i des și negru, cu gestul caracteristic al meditației profunde.

– Nu pot să înțeleg cum a fost în stare să-l înșele pe Usula, ziua în amiaza mare, zise el clătănând nedumerit din cap.

– Eu știu cum, explică Jane. I-a relatat că a suferit un accident și s-a rănit la cap, ceea ce i-a cauzat pierderea în parte a memoriei..., o lămurire care acoperea diferențele lipsuri din interpretarea exactă a personalității tale.

– Era mare meșter, diavolul! comentă Tarzan.

– Ba era chiar diavolul în persoană, zise Flora.

Trecu mai bine de o oră până să apară Jadbalja din iarba din marginea râului. În fălcile sale puternice ținea o pică de leopard sfâșiată și plină de sânge, pe care o depuse la picioarele stăpânului său.

Tarzan, luă lucrul adus, îl examinează, apoi încruntă din sprâncene.

– Mi se pare că tot l-a omorât Jadbalja, zise el.

– Probabil că s-a opus, adăugă Jane, și în cazul acesta leul nu putea face altceva decât să se apere, deci să-l ucidă spre a nu fi ucis.

– Crezi că l-a și mâncat? strigă Flora Hawkes, depărtându-se cu spaimă de Jadbalja.

– Nu cred, răspunse Tarzan, n-a avut timp. Vom merge mâine dimineață să-i găsim cadavrul. Mai mult pentru diamante, nu pentru altceva.

Apoi îi povesti Janci episodul întreg atât de bizar în legătură cu averea așa de mare care o reprezenta săculețul cu diamante.

A doua zi de dimineață, porniră în căutarea corpului lui Esteban. Urma de carc se țineau îi duse prin niște tufișuri dese și mărăcini până la marginea râului, la câțiva kilometri mai jos, iar acolo dispăru cu totul.

Tarzan căută cu minuțiozitate și pe un mal și pe celălalt al râului, vreun kilometru în sus și tot atâta distanță în josul râului, de la punctul unde pierduse urma spaniolului.

Nu a descoperit nici cel mai mic indiciu despre Esteban, cu toate că urmele acestuia erau marcate distinct, peste tot locul, până la marginea apei.

Tarzan se înapoie, la cele două femei.

– S-a isprăvit cu acela care voia să fie Tarzan.

– Crezi că este mort? Întrebă Jane.

– Sunt sigur. După sângele ce i-a curs, îmi închipui că Jad-bal-ja trebuie să-l fi chinuit bine înainte de a fi putut scăpa în râu. Faptul că nu găsesc nici un indiciu că a trecut pe malul opus mă face să cred că a fost devorat de crocodili.

La auzul acestora, Flora Hawkes se cutremură din nou.

– A fost un ticălos, zise ea, dar nu aș dori o asemenea soartă nici celui mai ticălos dintre oameni.

Tarzan dădu nepăsător din umeri.

– Singur și-a făcut-o, iar lumea o să răsuflă mai ușurată, fără el.

– A fost greșeala mea, zise Flora. Ticăloșia mea i-a adus aici împreună cu ceilalți. Eu le-am spus ceea ce auzisem despre comoara din Opar și ideea mea a fost ca să venim aici să o furăm și să găsim un om care să-l întrupeze pe lordul Greystoke. Din cauza ticăloșiei mele au murit mai mulți oameni și chiar dumneata, lord Greystoke, împreună cu milady aproape că era să vă găsiți moartea..., nici nu

îndrăznesc să vă cer iertare.

Jane Clayton puse o mână pe umărul fetei.

– Lăcomia a fost cauza multor crime, de la începutul lumii până azi, iar pentru atingerea scopului se recurge la crimă, apoi nu numai că devine respingătoare, dar se răsfânge asupra inițiatorilor care își iau pedeapsa, după cum ai văzut bine și dumneata. Eu te iert. Cred că te vei folosi de lecția pe care ai primit-o.

– Ai plătit un preț destul de mare pentru nebunia ta, adăugă Tarzan. Da, ai fost destul de pedepsită. Te voi conduce până la prietenii dumitale, care acum sunt pe drum spre coastă, escortați de războinicii unui trib pașnic. Nu pot fi prea departe, deoarece nu sunt în stare să călătorească repede, așa că eu cred că-i voi ajunge în curând.

Fata îi căzu în genunchi.

– Nu am cum să vă mulțumesc pentru bunătatea dv., zise ea. Mai bine însă aș rămâne în Africa cu dv. și lady Greystoke și să muncesc, prin devotamentul meu, să răscumpăr răul ce vi l-am făcut.

Tarzan se uită întrebător la soția sa, iar lady Greystoke îi făcu semn că se învoiește cu rugămintea fetei.

– Foarte bine, îi răspunse Tarzan. Vei rămâne cu noi, Flora.

– Nu veți regreta niciodată, îi asigură ea. Am să-mi tocesc degetele pentru voi amândoi.

În sfârșit, pomică spre casă împreună cu Jad-bal-ja, iar după vreo trei zile Tarzan, care era mai înaintea lor, se opri deodată și ridicând capul adulmecă aerul. După aceea se întoarse spre ei zâmbind.

– Wazirii mei nu mă ascultă, zise el. I-am trimis acasă, și uite-i acum, vin încoace, depărtându-se de casă.

Câteva minute mai târziu se întâlniră cu ceata Wazirilor, care se bucurară foarte mult să-și vadă stăpânii vii și sănătoși.

– Și acum, zise Tarzan după ce se mai potoli fierberea și se mai răriră întrebările nenumărate, – fiindcă v-am găsit.

spuneți-mi: ce ați făcut cu aurul pe care l-ați luat din tabăra europenilor?

– L-am ascuns, Buana, acolo unde ne-ai spus dumneata să-l ascundem, răspunse Usula.

– Nu, nu am fost eu cu voi, Usula, zise Tarzan. A fost altul care a înșelat-o și pe lady Greystoke, ca și pe voi - un ticălos - care a întrupat pe Tarzan al maimuțelor atât de bine, că nu-i de mirare că nu ați pățit nimic.

– Deci, nu ai fost dumneata acela care ne-ai spus că te-ai lovit la cap și nu-și mai poate aminti de limba Wazirilor? întrebă Usula.

– Nu, nu am fost eu deoarece capul mi-este sănătos și-mi amintesc bine de tot limba copiilor mei.

– Ah, va să zică, nu a fost marele nostru Buana acela care a fugit de Butto? strigă Usula.

Tarzan începu să râdă.

– Dar celălat a fugit de Butto, rinocerul?

– Și încă cum..., îngrozit cu totul!

– De, avea și oarecare dreptate... Nu prea este lucru plăcut să te joci cu Butto.

– Dar Buana al nostru nu ar fi fugit de el, afirmă Usula cu mândrie.

– În sfârșit, zise Tarzan, dacă nu am fost eu cu voi, voi toți ați săpat șanțul în care ați pus aurul. Arată-mi și mie locul, Usula.

Wazirii construirea atunci câte o targă pentru cele două femei, cu toate că Jane Clayton începu să râdă la ideea că ar fi necesar să o ducă pe sus. Cu toate insistențele, merse mai mult pe jos, decât pe sus.

Flora Hawkes, însă slăbită, cu puterile sleite, nu ar mai fi putut merge departe fără a nu fi dusă pe sus. De aceea fu foarte bucuroasă că doi Wazirii puternici o purtară mai tot timpul drumului pe targă.

Veseli de întorsătura fericită a lucrurilor, ajunseră, în cele din urmă și acolo unde îngropaseră aurul; iar Wazirii începură să sape după comoară, cântând și râzând. După

puțin însă. cântecul lor încetă, iar râsul fu înlocuit cu o expresie de îngrijorare și nedumerire.

Tarzan îi privi în tăcere câțeva vreme, apoi un zâmbet ușor se zugrăvi pe figura lui.

– Pesemne l-ai îngropat adânc, Usula, zise el.

Negrul se scărpină nedumerit în cap.

– Nu atât de adânc pe cât am săpat acum, Buana. Nu mai înțeleg nimic. Trebuia să-l fi găsit până acum.

– Ești sigur că acesta e locul adevărat?

– Locul este exact, dar nu-i aurul. Trebuie să-l fi luat cineva de aici după ce l-am îngropat noi.

– Tot spaniolul, comentă Tarzan; al naibii individ.

– Dar nu a putut să-l ia singur, erau mulți drugi.

– Cred și eu, zise Tarzan. Totuși, aurul nu-i aici.

Wazirii și Tarzan căutară prin împrejurul locului, dar atât de isteț a fost Owaza, că înlăturase chiar pentru simțurile acute ale lui Tarzan până și cea mai mică urmă făcută cu Esteban când mutase aurul din ascunzătoarea cea veche în cea nouă.

– S-a dus! exclamă Tarzan. O să am cu grijă, însă, să nu fie scos din Africa. ;

În acest scop, trimise imediat ștafete în diferite direcții, să-i înștiințeze pe toți șefii triburilor cu care trăia în prietenie, din jurul vastelor sale moșii, să păzească cu băgare de seamă orice safari ar traversa teritoriul lor și să nu lase să treacă nimeni care ar duce aur cu ei.

– Asta are să-i oprească, zise el după plecarea ștafetelor.

În noaptea aceea, după ce poposiseră lângă drumul ce ducea spre casă, toți trei albi se așezară în jurul unui foculeț, cu Jad-bal-ja, culcat la spatele lui Tarzan, care examina pielea de leopard cu care se întorsese leul de aur din urmărirea spaniolului.

După o vreme se adresă soției sale:

– Ai avut dreptate. Jane, zise el. Comoara din beciurile Oparului nu este pentru mine. De data aceasta nu am pierdut numai aurul, ci și o valoare fabuloasă în diamante, pe lângă

că am riscat să pierd până și cel mai mare din toate tezaurele: pe tine.

— Lasă acum și aurul și diamantele, John, zise ea. E destul că ne avem unul pe altul și pe Korak.

— Și-o piele de leopard plină de sânge, adăugă el cu o mapă misterioasă scrisă pe ea tot în sânge.

Jadbalja mirosi pielea și-și linse fălcile... dar cum? În anticiparea unei plăceri, sau retrospectiv?

CAPITOLUL XXI

Din lac în puț

La vederca adevăratului Tarzan, Esteban Miranda porni orbește prin junglă. Inima îi era înghețată de spaimă, tot gonind de zor cu moartea în suflet.

Nu mai avea acum nici o țintă precisă. Nu știa nici măcar în ce direcție merge. Singurul gând - gândul suprem care-l domina - era de a pune cât mai multă distanță între el și Tarzan.

Rătăcea dar înainte, căznindu-se să treacă prin arbuști ghimpoși și tufișuri dese care îl înțepau și-l zgâriau în așa hal, că lăsa la fiecare pas o dâră de sânge în urma lui.

Ajuns din nou la marginea râului, ghimpții se prinseră iarăși ca și mai înainte, de atâtea ori, de prețioasa lui piele de leopard, de care nu voia să se despartă, cu aceeași tenacitate cu care nu voia să se lase de viață.

De astă dată, ghimpții erau prea mulți și prea tari ca să dea drumul la ce apucaseră odată; și, într-un timp pe când se căznea să smulgă blana de leopard din ghiarele lor, se întâmplă ca să-și întoarcă privirile în direcția din care venise.

Auzi zgomotul făcut de un corp mare, trecând repede prin tufișuri spre el, și aproape în același timp văzu și flăcările luminoase galbene verzui.

Înăbușindu-și un strigăt de groază, dădu drumul pielii de

leopard și răsucindu-se în călcâie, ajunse la apa râului din două sărituri, scufundându-se până peste cap.

Iar când apele murdare se închiseră deasupra capului său, sosi și Jad-bal-ja la marginea apei și privi la cercurile concentrice ce se lărgeau într-una, arătând locul unde dispăruse vânatul.

Esteban care era un înotător excelent, înota pe sub apă spre malul opus al râului.

Leul de aur cercetă un moment suprafața apei și se întoarse de mirosi pielea pe care spaniolul a fost nevoit să o părăsească.

Luând-o în dinții lui puternici, o smulse din mărăcini și porni cu ea să o depună la picioarele stăpânului său.

Silit în cele din urmă să iasă la suprafață spre a răsufla, spaniolul nimeri cu capul într-o încâlcitură de crengi și frunze. În primul moment se crezu pierdut, simțindu-se captiv în desimea crenguțelor.

În cele din urmă reuși să se opintească în sus și să-și scoată capul deasupra apei dar tocmai atunci descoperi că s-a ridicat chiar dedesubtul unui copac căzut care plutea prin centrul curentului de apă.

După multe eforturi, a izbutit să pătrundă în sus printre crengi și să încalce pe trunchiul copacului, plutind în felul acesta în josul apei în destulă siguranță.

Abia acum răsuflă și el ușurat, din adâncul plămânilor, dându-și seama cu câtă ușurință, scăpase de răzbunarea dreaptă a lui Tarzan.

E adevărat că îi părea rău de pierderea pieii de leopard pe care era desenat locul unde era îngropat aurul, totuși era acum în posesia unei averi și mai mari.

Gândul acesta îl făcu să mângâie cu mâna săculețul cu diamante atârnat de brâu. Deși recompensat împărătește, de pierderea aurului printr-o avere atât de mare în diamante, avariția lui innăscută îl făcea să se gândească întruna la dragii de aur de lângă cascada cu apă.

— Owaza o să aibă parte de aur, murmură el necăjit.

Niciodată nu am avut încredere în câinele acela de negru; când a dezertat, am știut bine care îi sunt planurile.

Toată noapte pluti pe copacul căzut, în josul râului, nevăzând pe țărniuri nici un fel de activitate omenească. Doar după răsăritul soarelui trecu pe lângă un sat de negri, aşezat pe malul drept al albiei râului.

Era un sat de canibali, al căror şef era Obebe.

O femeie care se dusese după apă văzuse copacul care plutea spre ea, aducându-l pe Esteban.

Țipetele ei făcură ca, după câteva minute, întreaga populație a satului să se înşire pe malul râului, privind trecerea uriaşului alb, călare pe trunchiul copacului.

— E vreun zeu străin.

— Ba e dracul din baltă, zise vrăciul satului. Un bun prieten al meu. De acum încolo vom prinde peşte mult, dacă din fiecare bucăți îmi dați și mie una.

— Nu-i dracul din baltă, se auzi vocea adâncă a lui Obebe, canibalul. Ai îmbătrânit, vrăciule. De câțva timp doctoriile tale nu mai sunt bune, și acum vrei să îmi spui că cel mai mare dușman a lui Obebe ar fi un drac oarecare din gârle. Nu vezi că-i Tarzan al maimuțelor? Obebe îl cunoaște doar prea bine.

Într-adevăr toți șefii canibali de prin vecinătate îl cunoșteau bine pe Tarzan, pe care îl urau din cauza spaimii ce le-a băgat-o în suflet prin hărțuiri neîncetate și fără milă îndreptate împotriva lor, în speranța că-i va putea dezbăra de canibalism.

— Este Tarzan al maimuțelor, repetă Obebe, și, după cum văd, este la mare ananghie. Cred că acum avem cel mai bun prilej să-l prindem de viu.

Chemându-și războinicii, le dădu o serie de instrucțiuni amănunțite. Vreo cincizeci de negri, înarmați cu sulite, alergau la trap în josul râului, pe o cărare paralelă cu aceasta.

Cum ajunseră copacul dus de curentul râului, îl mai urmăriră câțiva kilometri, până când la o cotitură a râului

copacul fu prins de un vârtel și repezit pe sub crengile joase ale copacilor aplecați pe marginea râului

Înțepenit cum era, înghețat și flămând, Esteban se bucură de prilejul de a renunța la mijlocul primitiv de transport și de a ieși la mal.

Se prinse de o creangă și se trase cum putu mai sus. În refugiul oferit de crengile copacilor.

Apoi înaintă până la trunchiul copacului, alunecând în jos la pământ, fără cea mai mică bănuială că în iarba înaltă din juru-i sunt ascunși vreo cincizeci de războinici canibali.

Rezemat cu spatele de trunchiul copacului, se odihni un moment. Se pipăi să vadă de mai are săculețul de diamante și, găsindu-l intact, răsuflă ușurat.

– Norocul tot nu mă lasă, exclamă el satisfăcut, cu voce tare.

Dar în aceeași clipă apărură în juru lui cincizeci de negri care săriră asupra lui.

Atacul fu rapid și neașteptat, de o forță atât de covârșitoare, că spaniolul nu mai avu putința să se apere. Rezultatul a fost că s-a pomenit trântit la pământ și legat fedeleș, mai înainte de a-și da seama ce i s-a întâmplat.

– De acum am pus mâna pe tine, Tarzan al maimuțelor, rânji cu bucurie Obebe, canibalul.

Esteban însă nu înțelese nici un cuvânt din cele spuse de negru. Nu avea cum să îi răspundă. Totuși i se adresase în englezește, dar negrul nu știa această limbă.

Esteban era sigur de un lucru: că era prizonier și era dus înapoi, spre interior.

Ajunși în satul lui Obebe, femeile copii și războinicii rămași în urmă, sărbătoriră evenimentul cu mare bucurie, făcând un zgomot asurzitor. Vraciul clătină din cap, strâmbându-se și cobind.

– L-ai prins pe dracul din baltă, zicea el. De acum nu o să mai prindem pește și în curând o boală grozavă se va abate asupra satului lui Obebe și lumea va muri ca muștele.

Obebe, pe de altă parte, își bătea joc de prezicerile

vraciului.

Fiind bătrân și rege de multă vreme, ajunsese la un grad de înțelepciune mai mare decât a celorlalți, iar, odată cu înțelepciunea, tot omul este mai înclinat a fi mai neîncrezător în religie.

– Râzi tu acum, Obebe, zise vraciul, dar mai târziu nu ai să mai râzi. Așteaptă numai și vei vedea!

– Ba atunci am să râd cu bine, răspunse Obebe, când îl voi uide pe Tarzan al maimuțelor cu mâinile mele, iar, după ce războinicii mei îi vor fi mâncat inima și carnea, că nu ne vom mai teme de niciunul din vracii tăi.

– Așteaptă numai, repetă vraciul supărat, și vei vedea!

Negrii, după ce îl legară bine pe spaniol, îl duseră într-o colibă murdară și puturoasă, prin ușa căreia vedea femeile din sat făcând preparative pentru gătitul celor necesare la ospățul de seară.

O sudoare rece îi apăru pe frunte tot uitându-se la aceste preparative dezgustătoare, al căror rost nu se putea să nu-l înțeleagă, mai ales la vederea gesturilor și privirilor atât de semnificative, pe care locuitorii din sat le îndreptau spre coliba în care se afla el.

Ziua era aproape pe sfârșite, iar Esteban Miranda știa că își poate număra orele ce le mai are de trăit pe două degete de la o mână, când deodată se auzi mai dinspre rău o serie de țipete pătrunzătoare, care tulburară liniștea junglei și atraseră atenția întregului sat.

După câteva clipe, toți locuitorii pomiră într-o goană nebună în direcția de unde se auzeau strigătele de spaimă. Dar ajunseră prea târziu pentru că atât au mai putut vedea: un crocodil enorm dispărând dedesubtul apei și trăgând după sine o femeie din sat.

– Obebe! Obebe! Ce ți-am spus eu? întrebă vraciul cu un aer triumfător. Iată că zeul cel rău a și început să-și verse mânia asupra poporului tău.

Sătenii, ignoranți și superstițioși, se uitau când la șeful lor, când la vraci.

Dar Obebe, cu toate că șovăia în părerea lui, insistă:

– Este Tarzan al maimuțelor, doctore.

– Nu-i așa, răspunse vraciul. Este dracul din păpuriș, care a luat forma lui Tarzan al maimuțelor.

– Vom vedea, răspunse Obebe. Dacă este dracul din păpurișul din baltă, cum zici tu, doctore, atunci poate să scape de aici. Dar, dacă-i Tarzan, cum zic eu, nu poate. De asemenea, dacă este dracul din baltă, nu are să moară de moarte naturală, după cum mor oamenii, ci va trăi într-una, dacă-i tot Tarzan al maimuțelor, va veni o zi în care va muri. O să-l păstrăm aici cu noi și vom vedea, doctore care din noi doi are dreptate.

– Cum? Întrebă vraciul.

– Foarte simplu, explică Obebe. Dacă într-o bună dimineață ne vom pomeni că a scăpat, vom ști că a fost dracul din baltă; iar pentru că nu i-am făcut nici un rău, ci l-am hrănit bine tot timpul cât a fost cu noi, nu are să ne facă nici un rău. Însă, de nu scapă de aici, vom ști că este Tarzan al maimuțelor, care sigur va muri de moarte naturală. Astfel, dacă nu scapă, îl vom ține aici până moare, și iată-ne siguri că este într-adevăr Tarzan.

– Bine, mai zise vraciul scărpinându-se în ceafă. Dar dacă nu mai moare niciodată?

– Atunci, doctore, exclamă Obebe triumfător, vom fi încredințați că ai dreptate, și că într-adevăr a fost dracul din baltă.

Se duse apoi de ordonă femeilor să-i ducă de mâncare spaniolului, în timp ce vraciul rămăsese acolo unde îl lăsase șeful, în mijlocul străzii satului, scărpinându-se în ceafă, într-o adâncă meditare.

Iată cum ajunse Esteban Miranda, posesorul celei mai fabuloase averi în diamante de care a auzit lumea vreodată, să fie condamnat la închisoare pe viață în satul canibalilor al cărui șef era Obebe.

Și pe când el zăcea întins în coliba cea murdară, trădătorul lui tovarăș, Owaza, ascuns de partea cealaltă a

râului, în dreptul locului unde el și Esteban îngropaseră
drugii de aur, îl văzu pe Tarzan venind cu Wazirii, căutând
aurul și plecând, după aceea, cu mâinile goale.

A doua zi de dimineață, Owaza veni cu cincizeci de
oameni recrutați dintr-un sat din vecinătate, luă aurul și
pomi cu el repede spre coastă.

Noaptea îl apucă la marginea unui sătuc al cărui șef nu
avea războinici destui. Acesta îl invită în sat, ospătându-l cu
mâncare și băutură din belșug.

În timpul acesta, oamenii șefului se amestecară printre
"băieții" lui Owaza și, în urma multor întrebări meșteșugite,
aflară adevărul și-i raportară șefului lor că fiecare cărauș-a
lui Owaza duce cu el doi drugi grei de aur.

Cum află șeful despre aceasta, îl cuprinse o mare
neliniște.

După un timp apăru un zâmbet pe figura lui, tot
continuând să vorbească cu Owaza, care era acum pe
jumătate beat de băutura indigenă oferită de șef.

– Ai mult aur cu dumneata, zise acesta, și este foarte
greu. Nu cred că "băieții" sunt bucuroși să meargă până la
coastă.

– O să le fie greu să-l care până acolo, dar am să-i
plătesc bine, răspunse Owaza.

– Dacă nu ar trebui să-l ducă atât de departe, nu te-ar
costa mai puțin?

– Ba da, dar nu pot să-l desfac până nu ajung acolo.

– Eu știu unde l-ai putea desface ușor, numai la două
zile de mers de aici, mai zise șeful.

– Unde? întrebă Owaza. Nu-mi vine să cred că ar fi
cineva în interior, care să cumpere atâta aur.

– Ba da este un alb care ți-ar da în schimb o scrisoare
cu care poți lua, de la banca din orașul de pe coastă, toți
banii cât face aurul.

– Cine-i albul acesta și unde stă?

– Este un prieten al meu, moșier, și, dacă vrei, te pot

conduce până la el, cu tot aurul, și vei căpăta scrisoarea cu care să ridici banii în oraș.

– Bun, acceptă Owaza. În felul acesta nu voi avea de plătit așa de mult cărăușilor. Șefule, dacă facem afacerea, ai un bacșiș bun de la mine.

A doua zi de dimineață, cărăușii se bucurară foarte mult să afle că nu vor mai fi nevoiți să care aurul până la coastă, pentru că, cu toată atracția unei plăți bune, nu le-ar fi plăcut să facă un drum atât de lung, mai ales că se temeau să se îndepărteze de satul lor.

Erau foarte fericiți când pomică la drumul lor de două zile spre nord-est. Owaza se simțea și el fericit, după cum era și bătrânul care-i însoțea; numai că Owaza nu putea ști cauza veseliei bătrânului șef.

În după-amiaza zilei a doua, șeful îl trimise pe un om de al său să alerge înainte să ducă o veste.

– E pentru prietenul meu, zise el, pentru a-l anunța să ne întâmpine și să ne conducă în satul lui.

Într-adevăr, la vreo două ore după aceea, când caravana lor încărcată cu aur, ieșea din junglă într-o câmpie verde și întinsă, văzută, nu tocmai departe, apropiindu-se o ceată mare de războinici.

Owaza se opri în loc întrebându-l pe șef:

– Cine sunt aceștia?

– Sunt războinicii prietenului meu, răspunse șeful. Este și el cu ei. Uite-l!

Și arată cu mâna spre un om înalt, venind în fruntea negrilor care se apropiau în goană.

– Parcă ar merge la război, și nu la treabă pașnică, observă Owaza, cuprins de un sentiment de teamă.

– Depinde de tine, Owaza.

– Nu te înțeleg. Cum depinde de mine?

– Ai să vezi numaidecât, îndată ce sosește prietenul meu aici.

Când războinicii care se apropiau ajunseră la o mică distanță de ei, Owaza văzu în fruntea lor un alb uriaș - un

alb pe care îl luă drept Esteban - camaradul pe care îl părăsise cu atâta lașitate. Atunci se adresează șefului, strigându-i supărat:

— M-ai trădat!

— Ai răbdare, răspunse acesta. Nu ți se va lua nimic din ce îți aparține.

— Aurul nu este a lui, strigă Owaza, arătând spre Tarzan. L-a avut de furat.

Tarzan care se și oprise în fața lui Owaza, nici nu voi să-l bage în seamă, ci se adresează bătrânului șef:

— Mi-a sosit ștafeta ta și iată că Tarzan a și venit împreună cu Wazirii lui să vadă ce poate face pentru prietenul lor.

Bătrânul șef, zâmbi încântat și răspunse:

— Și la mine a fost ștafeta ta, o Tarzane, încă de acum patru zile; dar, după două zile, a sosit omul acesta cu căraușii lui, ducând drugi de aur spre coastă. I-am spus că am un prieten care îi va cumpăra aurul, dându-i o scrisoare în schimb, ca să ia banii din oraș... bineînțeles dacă aurul aparține lui Owaza.

Tarzan zâmbi și el la rândul lui.

— Ai procedat foarte cuminte, prietene dragă. Aurul nu-i aparține lui Owaza.

— Dar nici ție nu-ți aparține, strigă Owaza. Tu nu ești Tarzan al maimuțelor. Te cunosc eu. Tu ai venit cu patru albi și cu o femeie albă să furi aur din țara lui Tarzan, iar după aceea l-ai furat de la proprii tăi prieteni.

La auzul acestor cuvinte, atât șeful, cât și Wazirii începură să râdă. Pe buzele lui Tarzan apărură unul din rarele sale zâmbete.

— Celălalt a fost într-adevăr un șarlatan, Owaza, zise el, dar eu, eu sunt Tarzan al maimuțelor, și-ți mulțumesc că mi-ai adus aurul până aici. Haide, adăugă Tarzan, să mergem la fermă, căci nu mai sunt decât câțiva kilometri până acolo.

Owaza se văzu nevoit să dea ordine căraușilor să meargă cu aurul până la reședința lordului de Greystoke.

Acolo Tarzan le plăti bine căraușilor, le dădu de mâncare și adăpost până a doua zi de dimineață, apoi îi trimise spre satul lor.

Pe Owaza îl trimise cu ei, făcându-i un dar de mare valoare, pe lângă sfatul să nu-i mai calce piciorul niciodată în ținuturile lui Tarzan.

Bătrânul șef, prietenul lui Tarzan, era atât de încântat de felul cum se terminase întreaga afacere, că părea să aibă aerul de a-i mulțumi lui Tarzan, ca și cum acesta îl scăpase din vreo încurcătură..., atât de mare era devotamentul și respectul pe care-l purta lui Tarzan.

După ce pleacă toți, iar Tarzan, Jane și Korak stăteau pe veranda locuinței lor, Jane simți că soțul ei o prinde ușor de mijloc.

— Va trebui să retractez cuvintele pe care le-am spus cum că aurul din Opar nu ar fi pentru mine. Iată, avem înaintea noastră o întreagă avere, sosită din comoara din Opar, fără nici o oboseală din partea mea.

— Acum, dacă s-ar mai găsi cineva să aducă diamantele, nu ar fi rău, adăugă Jane, râzând.

— Greu lucru, răspunse Tarzan. Fără nici o îndoială că zac undeva în fundul râului Ugogo.

Așa credea Tarzan, fără să știe că, departe de tot, pe malurile Ugogului, în satul canibalului Obebe, Esteban Miranda zăcea în murdăria unei colibe, uitându-se cu lăcomie spre averea de care niciodată nu se va mai folosi pentru că începuse o viață de captiv, la care îl condamnaseră încăpățânarea și superstiția lui Obebe.

(va urma)

EDGAR RICE BURROUGHS
TARZAN
AND THE GOLDEN LION
THE ONLY AUTHORIZED EDITION, ILLUSTRATED AND UNABRIDGED

TARZAN
AND THE
GOLDEN LION

